

δρομος

ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 2-3

Πολιτικά συμφραζόμενα της «υπόθεσης Ηριάννα»

Το κύριο
είναι η έκπτωση
της δημοκρατίας και
η αντιτρομοκρατική
νομοθεσία

ΕΝΑ ΧΑΔΙ ΚΑΙ... ΕΞΙ ΠΕΤΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΝΤ

ΣΕΛΙΔΑ 5

Τα νταούλια της κοροϊδίας και το κόλπο της εξόδου

Κεντροαριστεροί διθύραμβοι Μαξίμου με νέο... δωράκι στις αγορές
και διαιώνιση του μνημονιακού καθεστώτος και της επιτροπείας

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-11

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Κυπριακό: Συμφωνία
πλήρους ελέγχου
ο στόχος της Τουρκίας
του Κώστα Βενιζέλου

ΣΕΛΙΔΑ 7

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Εφ. των ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ:

Στηρίζουμε
την κυβέρνηση...

ΣΕΛΙΔΑ 12

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η αβάσταχτη
ελαφρότητα
της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ
και το διαρκές έγκλημα
στη διαχείριση της
ηλεκτρικής ενέργειας

ΣΕΛΙΔΕΣ 20-21

ΠΑΡΕΚΚΛΙΣΕΙΣ

Κανένα νέο από το
σύλλογο γονέων
και κηδεμόνων
της **Μαρίας Θ. Μάρκου**

ΣΕΛΙΔΑ 27

ΔΙΕΘΝΗ

Ολομέτωση σύγκρουση
στη Βενεζουέλα

ΣΕΛΙΔΑ 16

Στρατοδικεία για τους
εργάτες στην Αίγυπτο

ΣΕΛΙΔΑ 15

Προειδοποιήσεις από την Κω και τη Φουκουσίμα

Ο φονικός σεισμός στην Κω και οι τεράστιες ζημιές που προξένησε, λίγες, μάλιστα, μέρες μετά την καταστροφή στην Μυτιλήνη, υπενθυμίζουν σε όλους ότι η Ελλάδα είναι ιδιαίτερα σεισμογενής περιοχή και ότι κάθε σχέδιο, κάθε μορφής ανάπτυξη και κατασκευή πρέπει να λαμβάνει σοβαρά υπόψη αυτή την παράμετρο. Η αντισεισμική θωράκιση κτιρίων, η ενημέρωση των πολιτών, η αντισεισμική αγωγή, οι ομάδες εθελοντών για αντιμετώπιση των αποτελεσμάτων ενός μεγάλου σεισμού, είναι εκ των ων ουκ άνευ.

Κοντά σε αυτά, δεν μπορούμε να μην μαθαίνουμε και από τη διεθνή εμπειρία. Το παράδειγμα της Φουκουσίμα, του πυρηνικού εργοστασίου που καταστράφηκε από σεισμό στην Ιαπωνία μολύνοντας το περιβάλλον, δεν μπορεί να ξεχνιέται.

Η περιοχή Ελλάδας-Τουρκίας είναι σεισμογενής. Σε μια τέτοια περιοχή δεν επιτρέπεται να κατασκευάζονται πυρηνικά εργοστάσια τη στιγμή που τα ραδιενεργά απόβλητα αποτελούν «βόμβες» ικανές να ερημώσουν ολόκληρες περιοχές. Όλα αυτά υπογραμμίζονται ακριβώς επειδή έχουν ξεκινήσει τα έργα για τη δημιουργία πυρηνικού εργοστασίου (ρωσικής κατασκευής) στο Ακούγιου της Τουρκίας. Το Ακούγιου είναι πολύ κοντά στην Κύπρο και μπορεί να μολύνει ολόκληρη την Ν.Α. Μεσόγειο.

Ο νοών νοεΐτω...

το θέμα της εβδομάδας

Κυβερνητική αναταραχή στο δικαστικό σώμα

Παρεμβάσεις, προσεταιρισμοί και καπηλεία με περιζήτητο έπαθλο την πολιτική επιβίωση

Είναι συνθησισμένη τακτική από μεριάς μιας κυβέρνησης να προσπαθεί -στην απόπειρά της να «γαντζωθεί» στην εξουσία- να προσεταιριστεί κομμάτια του κράτους και των μηχανισμών του. Ιδιαίτερα όταν τα κόμματα που την απαρτίζουν είναι «νεαρά» στους κυβερνητικούς θώκους και, μάλιστα, ασκούν απροκάλυπτα αντιλαϊκή πολιτική. Όταν χάνεται η εκλογική υποστήριξη των πολιτών λόγω της πλήρους υποταγής στα μνημόνια, είναι λογικό να προσπαθεί κανείς να βρει στηρίγματα αποκλειστικά σε κομμάτια του κατεστημένου και διάφορους μηχανισμούς του κράτους, με την ελπίδα να αποσπαστούν έστω κάμποσοι ψήφοι από αυτούς που ελέγχουν.

Φυσικά και ο «μύθος» ομιλεί για την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ που εδώ και αρκετό καιρό έχει περιέλθει σε αυτήν την κατάσταση. Διάρκως προσπαθεί να μοιράσει την πίτα ώστε κάποιοι «δικοί της», είτε νέοι παίκτες είτε μεταγραφές από άλλα στρατόπεδα, να έχουν ένα σεβαστό κομμάτι. Χαρακτηριστική, βέβαια, υπήρξε η περίπτωση των τηλεοπτικών αδειών και της μοιρασιάς που επιχειρήθηκε και επιχειρείται στον χώρο του Τύπου. Το ίδιο γίνεται και στην περίπτωση της δικαιοσύνης. Η διαμάχη που έχει ξεσπάσει μεταξύ κυβέρνησης, Ν.Δ. και παραγόντων της δικαιοσύνης, σημαίνει ότι κάτι «χοντρό» παίζεται στο εσωτερικό των δικαστικών. Η κυβέρνηση Τσίπρα προσπαθεί να προσεταιριστεί ένα κομμάτι των μηχανισμών του δικαστικού σώματος και σε αυτή την κατεύθυνση κάθε άλλο παρά τυχαία μπορεί να θεωρηθεί η τοποθέτηση της Βασιλικής Θάνου στα ενδότερα του Μαξίμου. Είναι ένα μήνυμα ότι «έχουμε κι εμείς δικούς μας», μήνυμα ότι στην παρούσα φάση υπάρχει η δυνατότητα και θα επιχειρηθεί να στηθεί μια κατάσταση φιλική προς την κυβέρνηση και βεβαίως «όσοι πιστοί προσέλθετε».

Σε αυτή την τακτική αντιδρά βέβαια η Ν.Δ., μιλώντας για παρεμβάσεις στο έργο της δικαιοσύνης (που βέβαια είναι υπαρκτές, αλλά πρόκειται για συζήτηση περί σκοινιού στο σπίτι του κρεμασμένου). Με την σειρά τους οι δικαστικοί με τις διάφορες ενώσεις τους, προσπαθούν να πάρουν κι αυτοί κάποια θέση και να προστατευτούν μέσα στην «ανακατωσούρα» που έχει ξεκινήσει.

Το πώς θα εξελιχτούν όλα τα θέματα είναι ανοικτό και κανείς δεν μπορεί εύκολα να προβλέψει τι θα γίνει ή την έκταση που θα πάρουν τα «αρπάγματα» που είναι σε εξέλιξη. Ειδικά, όταν οι μηχανισμοί και τα διάφορα επιχειρηματικά συμφέροντα νέας κοπής, θεωρούν όλους τους πολιτικούς αναλώσιμους και σκέφτονται πολύ τις «επενδύσεις» πάνω τους...

Βέβαια, όταν παίζονται τέτοια παιχνίδια όλες οι πλευρές επιδιδονται σε βρώμικες τακτικές. Έτσι, η περίπτωση της Ηριάννας Β.Λ. είναι μια υπόθεση στην οποία «πέφτει» πολύ καπηλεία από μεριάς κυρίως της κυβέρνησης. Είναι προκλητικό να βγαίνουν διάφοροι κυβερνητικοί παράγοντες και να προσπαθούν να την χρησιμοποιήσουν στις αντιπαραθέσεις που έχουν ανοίξει στο εσωτερικό των δικαστικών. Ξεχνούν με ευκολία ότι αυτοί είναι που κυβερνούν και νομοθετούν και ότι οι ζωές των ανθρώπων δεν προσφέρονται για πολιτικά παιχνίδια.

Γ.Πατ.

Πολιτικά συμφραζόμενα της «υπόθεσης Ηριάννα»

Παιχνίδια συμφερόντων με φόντο την έκπτωση της δημοκρατίας

■ του Γιώργου Πατέλη

Το ζήτημα που απασχόλησε, συγκίνησε και κινητοποίησε την προηγούμενη εβδομάδα αφορά εκ πρώτης όψης την ιστορία μιας κοπέλας που κυνηγήθηκε γιατί είχε μια προσωπική σχέση ή γνωρίζονταν με κάποιους που είχαν στο παρελθόν κατηγορηθεί σαν μέλη της «Συνομοσίας» κ.λπ. Η εξοντωτική ποινή που της υποβλήθηκε χωρίς καθόλου στοιχεία, η απόρριψη της αίτησής της να αποφυλακιστεί μέχρι να εκδικαστεί η υπόθεσή της στο Εφετείο, δείχνουν βέβαια την πλήρη αδιαφορία του κράτους και των μηχανισμών του για μια νέα κοπέλα και τις προσωπικές επιλογές της. Η ιστορία όμως είναι περισσότερο περιπλεγμένη. Δεν είναι τυχαίο ότι η εκδικητικότητα των μηχανισμών του κράτους εκδηλώθηκε αμέσως μετά τον τραυματισμό του Δ. Παπαδήμου από την επιστολή-βόμβα. Η στάση απέναντι στην Ηριάννα μοιάζει περισσότερο με «μήνυμα» προς τους αποστολείς της βόμβας και είναι σαφές ότι υπαγορεύεται από την αντιτρομοκρατική και τις τακτικές της. Σε γενικές γραμμές, η στάση αυτή αποτελεί ευθυγράμμιση με την αντιτρομοκρατική πολιτική της Ε.Ε. και των μηχανισμών της (αφού η ασφάλεια και ο αντιτρομοκρατικός αγώνας είναι πρωταρχική προτεραιότητα). Ακολουθεί δε την επιχείρηση έκπτωσης της δημοκρατίας που εξελίσσεται σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες. Κανείς δεν υποστηρίζει σοβαρά ότι στην Ελλάδα σήμερα υπάρχει δημοκρατία, στην πραγματικότητα τα δημοκρατικά δικαιώματα και οι ελευθερίες έχουν πάει περίπατο. Η Ελλάδα του 2017 (με κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ) ευθυγραμμίζεται πλήρως με την αντιτρομοκρατική νομοθεσία της Ε.Ε. και εφαρμόζει όλες τις συμφωνίες και ρήτρες συνεργασίας με τις υπηρεσίες των ευρωπαϊκών «συμμάχων» αλλά και των ΗΠΑ και της πρεσβείας τους εδώ. Άλλωστε, δεν είναι τυχαίος και ο «καλός» βαθμός που πήρε η κυβέρνηση Τσίπρα στην ετήσια έκθεση του State Department για την τρομοκρατία διεθνώς.

Το κύριο, λοιπόν, στοιχείο στην υπόθεση της Ηριάννας είναι η έκπτωση της δημοκρατίας και η αντιτρομοκρατική νομοθεσία. Αυτά θα έπρεπε να βρίσκονται στο επίκεντρο μιας υπερασπιστικής γραμμής και ενός κινήματος αλληλεγγύης. Όλα τα υπόλοιπα στοιχεία βεβαίως θα ήταν βοηθητικά σε αυτή την κεντρική τοποθέτηση του ζητήματος.

Η Ηριάννα είναι θύμα της εκδικητικότητας

Το κύριο στοιχείο στην υπόθεση της Ηριάννας είναι η έκπτωση της δημοκρατίας και η αντιτρομοκρατική νομοθεσία. Αυτά θα έπρεπε να βρίσκονται στο επίκεντρο μιας υπερασπιστικής γραμμής και ενός κινήματος αλληλεγγύης

των μηχανισμών, της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας, της έκπτωσης της δημοκρατίας, των αντιθέσεων στο χώρο της δικαιοσύνης, των παιχνιδιών που παίζει ο ΣΥΡΙΖΑ στο χώρο της δικαιοσύνης για τον προσεταιρισμό πασοκικών δικαστών στην αντιπαράθεση με την Ν.Δ.

Να μην υποβαθμιστεί το θέμα

Η κυνική υποκρισία των Συριζαίων (Τσίπρα, Κοντονή, Πολάκη, τμήματος δικαιωμάτων, βουλευτών κ.λπ.) θέλει να υποβαθμίσει το ζήτημα σε απλή κόντρα με κάποιους δεξιούς και ακροδεξιούς παράγοντες στην δικαιοσύνη που τάχα απεργάζονται σχέδια ανατροπής του ΣΥΡΙΖΑ.

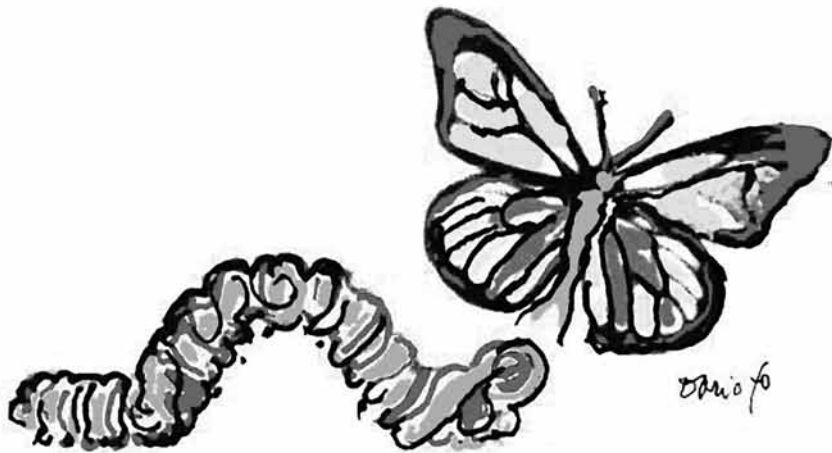
Το ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν πείραξε «ούτε τρίχα» από την ισχύουσα αντιτρομοκρατική νομοθεσία, υποστήριξε το άρθρο 187Α, τα έκανε πλακάκια με μια σειρά δεξιούς παράγοντες του συστήματος (π.χ. Παπαγγελόπουλος), όπως και το ότι συνεργάζεται άρτια με τις αμερικάνικες υπηρεσίες, δεν είναι άνευ σημασίας. Συνεχίζοντας τις «αριστεροδεξιές» πιρουέτες (ο Λάκης με τα ψηλά ρεβέρ θα τις έλεγε και «σκουληκιάρικες»), υπόσχεται αποκατάσταση της αδικίας με μια άλλη σύνθεση, δηλώνοντας πάντα σεβασμό προς τις αποφάσεις της δικαιοσύνης...

Η Ν.Δ. απλά «εισπράττει» σε επίπεδο επιρροής, αφού καταλογίζει στον ΣΥΡΙΖΑ γενική ανικανότητα να αντιμετωπίσει την «αναρχία» και την τρομοκρατία, αποδίδοντάς του και ιδεολογικές συγγένειες με τους χώρους αυτούς. Στα ακροατήρια που απευθύνεται η Ν.Δ. αυτά φαίνονται απολύτως πειστικά.

Η υποβάθμιση του ζητήματος όμως, προωθείται και μέσα από μια γραμμή τονισμού αποκλειστικά των ανθρωπιστικών στοιχείων της υπόθεσης (το γεγονός ότι πρόκειται για μια νέα επιστήμονα, το «ερωτεύμαστε όχι καθ' υπόδειξη των εισαγγελέων» κ.λπ.) ή κάποιων επιστημονικοτεχνικών ζητημάτων (π.χ. DNA). Αυτά βεβαίως έχουν τη δική τους σημασία, τα πρώτα έπαιξαν ρόλο στην ευαισθητοποίηση αρκετού κόσμου, ενώ και τα δεύτερα εμπλέκονται στη σφαίρα της πολιτικής, της καταστολής, του πολιτικού ελέγχου. Δεν γίνεται όμως να απουσιάζουν πλήρως και να μην αναδεικνύονται ορισμένα βασικά πολιτικά ζητήματα (δημοκρατία, αντιτρομοκρατικές πολιτικές, παιχνίδια μηχανισμών, ρόλος κομμάτων, κυβέρνησης κ.λπ.).

Αυτή η αδυναμία έπαιξε ρόλο στον αιφνιδιασμό από την απόφαση του 3-2 κατά της Ηριάννας και του Περικλή. Και φυσικά, όσο το θέμα ωθείται να παραμείνει στα όρια των Εξαρχείων ή της Ερμού, η διαχείρισή του από τις καθεστωτικές δυνάμεις είναι σχετικά εύκολη, γιατί απλούστατα έτσι αποκόπτεται από ευρύτερα ακροατήρια που έχουν ευαισθητοποιηθεί για αυτή την υπόθεση και ήθελαν με αγωνία μια άλλη απόφαση για την Ηριάννα.

Η πολιτικοποίηση της σοβαρής αυτής υπόθεσης με αιχμές προς τους μηχανισμούς του κράτους, την κυβέρνηση και την αντιπολίτευση που, για δικές τους σκοπιμότητες, κάνουν ότι τσακώνονται στην πλάτη νέων ανθρώπων, η εναντίωση στο πλήρες κενό δημοκρατίας και την αντιτρομοκρατική νομοθεσία, δημιουργούν περισσότερους όρους για την απελευθέρωση της Ηριάννας. Σε αντίθεση με μια αποκλειστικά συναισθηματική ή «ανθρωπιστική» γραμμή. Είναι δεδομένο ότι το αυτί του κράτους και των μηχανισμών του δεν ιδρώνει μπροστά στις δίκαιες ευαισθησίες. Εκείνο που χρειάζεται περισσότερο είναι να αποκαλυφθούν πλήρως οι ρόλοι και οι σχεδιασμοί όλων των παραγόντων γύρω από την συγκεκριμένη υπόθεση.

επειδή το μέλλον ζητά λογαριασμό

Εναλλακτική πληροφόρηση και βήμα διαλόγου
για τα κοινωνικά κινήματα
και τη συλλογική πολιτική δράση

εβδομαδιαία εφημερίδα, κυκλοφορεί κάθε Σάββατο

www.edromos.gr

Ο Δρόμος το καλοκαίρι

Θα θέλαμε να πληροφορήσουμε τους αναγνώστες μας ότι το τελευταίο καλοκαιρινό φύλλο του **Δρόμου** θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 29 Ιουλίου. Και ξανά μαζί σας θα είμαστε στις 2 Σεπτεμβρίου.

Προς τους αναγνώστες και φίλους του Δρόμου

Ο *Δρόμος* κατορθώνει να υπάρχει σε εξαιρετικά δύσκολες γι αυτόν οικονομικές περιστάσεις. Μένουμε όρθιοι και ζωντανοί χάρη στη στήριξή σας και τη οικονομική συμβολή φίλων του *Δρόμου*. Όμως είναι ένας αρκετά άνισος αγώνας και πρέπει να ενταθεί.

Από την πλευρά μας καταβάλουμε κάθε προσπάθεια ώστε κάθε βδομάδα να υπάρχει ο *Δρόμος* στα περίπτερα, να λειτουργεί η ιστοσελίδα του, να έχουμε επαφή με τους φίλους και αναγνώστες.

Παράλληλα ο *Δρόμος* είναι μια εφημερίδα – εγχείρημα και παρεμβαίνει με μια πολυεπίπεδη δραστηριότητα ενημέρωσης επαφής και συνάντησης μέσω στεκιών και φεστιβάλ. Αυτή η ποικιλότροπη παρέμβαση είναι αυτοχρηματοδοτούμενη και ανεξάρτητη.

Τούτη την περίοδο δοκιμάζουμε ορισμένες λύσεις, ειδικά στην ιστοσελίδα, μήπως κάποια μορφή ήπιας και επιλεγμένης διαφήμισης

μπορέσει να μας δώσει μια έστω μικρή οικονομική ανάσα. Ζητάμε την κατανόησή σας σε αυτές τις μικροαλλαγές και τους πειραματισμούς μας.

Γνωρίζουμε πως η ουσιαστική λύση βρίσκεται στην αύξηση της εμβέλειας, της διάδοσης και των πωλήσεων του *Δρόμου*. Προς τα εκεί γίνεται η κύρια προσπάθεια αλλά οι συνθήκες είναι αρκετά δύσκολες.

Αν έχετε προτάσεις ή ιδέες για όλα αυτά, μην διστάσετε να μας τις κοινοποιήσετε. Ο διάλογος και η επαφή ίσως είναι η καλύτερη απάντηση ακόμα και για λογαριασμούς που τρέχουν και πρέπει να πληρωθούν έγκαιρα. Μπορείτε να έρθετε σε επικοινωνία για να αγωνιστούμε μαζί στο τηλέφωνο 210-3468282 και στην ηλεκτρονική διεύθυνση info@edromos.gr. Επίσης θα θέλαμε την οικονομική ενίσχυση σας, στο μέτρο των δυνατοτήτων σας. Στους παρακάτω λογαριασμούς μπορείτε να

κάνετε πάγια εντολή ή να μας ενισχύσετε οικονομικά στους παρακάτω τραπεζικούς λογαριασμούς:

Τράπεζα Πειραιώς: 5029046675386
(IBAN: GR5101720290005029046675386, BIC: PIRBGRAA)

Δικαιούχος: Ενόπτια Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία
Εθνική Τράπεζα: 163/944259-67
(IBAN: GR5001101630000016394425967, BIC: ETHNGRAA)

Δικαιούχος: Τούντα Ζωή Γεωργίου
Alpha Bank: 1400 0210 1109 756
(IBAN: GR0501401400140002101109756)
Δικαιούχοι: Τούντα Ζωή Γεωργίου, Δερμενάκης Παύλος Στυλιανού

Για πληροφορίες, τηλεφωνήστε: 210-3845870, 6974110667 (Ζωή Τούντα) ή στείλτε mail στο: grammateia@edromos.gr.

editorial

Αριστερή αφασία

Σε μια στιγμή που η χώρα ετοιμάζεται να προχωρήσει στον νέο «εθνικό στόχο», αυτόν της εξόδου στις αγορές και της «κανονικότητας», ολόκληρος ο πολιτικός κόσμος μοιάζει ευχαριστημένος. ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ επειδή συνεχίζουν να κυβερνούν, η Ν.Δ. γιατί «έρχεται η ώρα της», το ΠΑΣΟΚ γιατί συγκρατεί κάποιες δυνάμεις, το ΚΚΕ γιατί ελπίζει να επιβραβευτεί κάπως για την «συνεπή» στάση του, η Χ.Α. γιατί λανσάρεται σαν η μόνη «αντιμνημονιακή δύναμη». Η Αριστερά ως ιδέα και ελπίδα, ως κάτι διαφορετικό, απαντοχή των καταπιεσμένων και δύναμη μετασχηματισμού, δεν υπάρχει, είναι χρεοκοπημένη στην συνείδηση του κόσμου. Αποτελεί κι αυτή έκφραση του συστήματος, τμήμα του παλιού κόσμου, ανίκανη για οποιαδήποτε αναγεννητική πορεία.

Ένα τμήμα της (που πολλοί βάζουν σε εισαγωγικά, αλλά αυτό δεν λύνει το πρόβλημα), η κυβερνώσα πτέρυγα, είναι βουτηγμένη στην βρωμιά της εξουσίας και της συναλλαγής, έχοντας ψηφίσει ήδη δύο μνημόνια (ακόμα και τρία ή τέσσερα ορισμένοι βουλευτές της...). Αρκετοί πολύ ριζοσπάστες αριστεροί έχουν βουτήξει στο μέλι της εξουσίας, χάνοντας κάθε μέτρο («Φρουρά, φρουρά!»).

Το πρόβλημα δεν είναι η κυβερνώσα αριστερά, αλλά η ανοχή που δείχνουν πολλοί απέναντί της. Το κτίσιμο του συρζικίου κράτους συνοδεύεται με μεγάλο αλληθώρισμα ορισμένων αριστερών «μην τυχόν και έρθει ο Κούλης»...

Το άλλο τμήμα της Αριστεράς –ας το πούμε «καταγγελτικό»- αδυνατεί να συλλάβει το μέγεθος της λαϊκής υποστροφής και τον ρόλο που έχει παίξει σε αυτή τη διαδικασία η χρεοκοπία της Αριστεράς. Η χρεοκοπία που είναι φανερή στα μάτια του περισσότερου κόσμου, οδηγεί τους φορείς της «καταγγελτικής Αριστεράς» σε μια οργανική κρίση με ορισμένα χαρακτηριστικά:

Αδυναμία να στοχαστεί τον εαυτό της. Αδυναμία να χαράξει μια πολιτική που να ενδιαφέρει τον λαό και όχι μικρές ομάδες μελών της. Αδυναμία να διαβάσει στοιχειωδώς την πραγματικότητα, να κατανοήσει κάθε φορά την αλλαγή της φάσης που συντελείται. Πλήρης αδυναμία να εκφέρει έναν λόγο που να απευθύνεται σε μεγάλα «ακροατήρια», προωθώντας ενδιαφέροντα εγχειρήματα.

Αντιθέτως, η πολιτική της πρακτική χαρακτηρίζεται από την παραμονή στο έδαφος μιας γενικής καταγγελιολογίας και την έλλειψη οποιασδήποτε αυτοκριτικής, ενώ ένα τμήμα της αδυνατεί καν να «αποσυρριζοποιηθεί».

Η απώλεια του μέτρου και ο εγκλωβισμός σε μικρόκοσμους, είναι μερικά ακόμα χαρακτηριστικά της, μαζί με τις λογικές των χωριστών συγκεντρώσεων και του ενδοαριστερού εμφυλίου («όλοι εναντίον όλων»). Το πρόβλημα οξύνεται αν προστεθεί η αδιαφορία για τα γεωπολιτικά ζητήματα και η αποπροσανατολιστική εμμονή στον δήθεν «ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα» της χώρας.

Και για αυτήν την Αριστερά, η ζωή πρέπει να συνεχιστεί μέχρι τις επόμενες εκλογές. Μετά βλέπουμε, αφού θα έχουμε ξαναμετρηθεί...

Ας καταλήξουμε σε ένα συμπέρασμα. Η αριστερή αφασία δεν μπορεί να αυτοϊαθεί. Η γιαιρεία βρίσκεται (πάντα εκεί ήταν) στην απάντηση των ζητημάτων και προϋποθέσεων που θέτει η ανάγκη διεξόδου της χώρας και ενός υποκειμένου που θα πασχίζει για αυτήν.

ατζέντα

22.07-28.07.2017 agenda@edromos.gr

✓ Δευτέρα 24 Ιουλίου, Ωρωπός. Εκδήλωση μνήμης και αντίστασης κατά του φασισμού

Στις φυλακές του Ωρωπού σε ένα μνημείο του «πρόσφατου χθες» το οποίο έχει καταγραφεί στη συλλογική μνήμη του λαού μας, ως χώρος φυλάκισης και βασανισμού χιλιάδων πολιτικών κρατουμένων, με στόχο την «εθνική αναμόρφωσή» τους, η Επιτροπή Αγώνα Ωρωπού και η Αντιφασιστική Πρωτοβουλία Διονύσου διοργανώνουν στις 20:00 εκδήλωση με θέμα: Δημοκρατία και κοινωνικά δικαιώματα σήμερα! Καλεσμένοι, ο Μανώλης Γλέζος και ο Στέργιος Βασιλείου, πολιτικοί κρατούμενοι στον Ωρωπό το 1967, και ο δικηγόρος Κώστας Παπαδάκης. Θα ακολουθήσει θεατρική παράσταση σε απόδοση από το ιστορικό μυθιστόρημα του Σπύρου Τζόκα για τη ζωή του Μικρασιάτη αγωνιστή-μάρτυρα Ναπολέοντα Σουκατζίδη. Η βραδιά θα κλείσει με μουσικές και τραγούδια... «Εκ των ενόντων». Στο χώρο θα λειτουργήσει έκθεση φωτογραφίας...

✓ Κυριακή 30 Ιουλίου, Ιεράπετρα. Keep the spirit alive 2017

Μια μουσική γιορτή, αφιερωμένη στην zwαντανή μνήμη του **Γιώργου Κουβάκη**. Μια βραδιά γεμάτη μουσική, με τρεις μπάντες της ελληνικής underground σκηνής: Echo Train, Roundlights και Johnny Carbonaras. Το φεστιβάλ πραγματοποιείται για 5η συνεχόμενη χρονιά, κρατώντας ζωντανό το πνεύμα του ανθρώπου, του οποίου η απώλεια στάθηκε αφορμή για τη γέννηση αυτής της ιδιότυπης επικοινωνίας. Η είσοδος για το κοινό είναι όπως πάντα ελεύθερη. Στις 21:00, 3ο Γυμνάσιο Ιεράπετρας.

✓ Δευτέρα 24 Ιουλίου, Αίγιο. Θαίρος Film Festival

Συνεχίζεται το φεστιβάλ υπαίθριων κινηματογραφικών προβολών, «**Θαίρος Film Festival**». Το φεστιβάλ, που διοργανώνουν η ΔΗΚΕΠΑ σε συνεργασία με την Κινηματογραφική Λέσχη Αιγίου, έρχεται για να προσφέρει μια εμπειρία θερινού κινηματογράφου μετατρέποντας χώρους της περιοχής σε υπαίθριες αίθουσες προβολών. Στο πλαίσιο του φεστιβάλ θα προβληθούν κλασικές και νεότερες επιτυχίες του παγκόσμιου κινηματογράφου. Το πρόγραμμα περιλαμβάνει υπαίθριες κινηματογραφικές προβολές σε περιοχές της Αιγιάλειας με ελεύθερη είσοδο (ώρα 21:30).

Δευτέρα 24/7, «Annie Hall». Παραλία της Άκοινης (περιοχή «Μάτι»).

Τρίτη 8/8, «Kon-Tiki». Παλιό θερινό σινεμά του Λόγγου.

Τετάρτη 16/8, «Il Mostro». Παραλία Διγελωτικών (πλησίον ναυαγοσωστικού πύργου).

► Εκδηλώσεις

■ Κυριακή 23/7 Αίγινα

Η Ομάδα Πολτών Αίγινας για την ελληνική πολιτική διοργανώνει εκδήλωση με θέμα **Λευτεριά στην Κύπρο – 43 χρόνια βαρβαρότητας και κατοχής συνεχίζονται. Ως πότε;**, με ομιλητές τον Γ Συλούρη, πρόεδρο της Ένωσης Κυπρίων Ελλάδας και την Α. Φωτιάδη, νομικό, μέλος της ΣΕΥΑΕΚ. Στις 11 στο Γενικό Λύκειο Αίγινας.

■ Τρίτη 25/7, Πέμπτη 27/7 Αθήνα

Ο Σύλλογος Ελλήνων Αρχαιολόγων, σε συνεργασία με την Ένωση Ελληνικού Ντοκιμαντέρ και τη New Star, διοργανώνουν την ερχόμενη εβδομάδα δύο

προβολές.

Την **Τρίτη 25/7, στις 21:00: Πεθαίνοντας για την αλήθεια**, του Νίκου Μεγγρέλη. Το ντοκιμαντέρ αφορά στους άδικους θανάτους δημοσιογράφων και εργαζόμενων στα μέσα ενημέρωσης, που σκοτώθηκαν στο Ιράκ, από την έναρξη του πολέμου το 2003 μέχρι και σήμερα. Την **Πέμπτη 27/7, στις 21:00: Ηλιοτρόπιο**, του Βιτόριο ντε Σίκα, με τους Μαρτσέλο Μαστρογιάνι και Σοφία Λόρεν. Στα χέρια του Βιτόριο Ντε Σίκα, το Ηλιοτρόπιο μετατρέπεται από φτηνό μελόδραμα σε μια δυνατή, σπαραχτική ιστορία. Η μουσική του Χένρι Μαντσίνι (υποψήφια για Όσκαρ) βρίσκεται ανάμεσα στις καλύτερες στιγμές μιας ανεπανάληπτης καριέρας.

■ Τετάρτη 26/7 Νίκαια

Συνεχίζονται οι καλοκαιρινές προβολές στον ανοιχτό κοινωνικό χώρο Σβούρα. Όλες τις Τετάρτες του Ιουλίου, στις 21:00. Π. Τσαλδάρη 123 και Καισαρείας. Είσοδος ελεύθερη. Την Τετάρτη, **«Πού πάω, Θέέ μου;»** (ιταλική, 2016, διάρκεια 86'). Βυθισμένος στη ρουτίνα του δημοσίου υπαλλήλου, ο Κέκο πέφτει θύμα του νέου νόμου περί κινητικότητας και εθελούσιας εξόδου. Αντιστέκεται όσο μπορεί, αλλά η κυβερνητική υπεύθυνη είναι αποφασισμένη να τον στείλει μέχρι και... τον Βόρειο Πόλο για να τον κάνει να παραιτηθεί.

■ Τετάρτη 26/7 Ηλιούπολη

Η Κινηματογραφική Λέσχη Ηλιούπολης προβάλλει το ντοκιμαντέρ του Τζιμ Τζάρμους **«GIMME DANGER»** (ΗΠΑ, 2016, έγχρωμη, 108'). Κατάθεση ψυχής και αγάπης από τον Τζιμ Τζάρμους για τον Ίγκι Ποπ και τους Stooges. Στο ντοκιμαντέρ ο Τζάρμους ξεδιπλώνει την ιστορία τους όχι μέσα από προσωπικές διαδρομές και σκάνδαλα, αλλά μέσα από ένα πολιτιστικό, πολιτικό, ιστορικό και μουσικό πρίσμα. Δύο προβολές, στις 21:00 και στις 23:00 στο Δημοτικό Κινηματογράφο Ηλιούπολης «Μελίνα Μερκούρη» (Λεωφ. Ειρήνης 50, Πλατεία Εθνικής Αντίστασης, Άνω Ηλιούπολη).

Επιστολές στον Δρόμο

«Καρατόμηση» του Γενικού Διευθυντή Συντονισμού και Επιθεώρησης Δασών Αττικής

Πρωτοφανής μετακίνηση-αποκεφαλισμός του Γενικού Διευθυντή Συντονισμού και Επιθεώρησης Δασών Αττικής από τον νέο Συντονιστή της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Αττικής Σπυρίδωνα Κοκκινάκη. Ο νέος συντονιστής εντός λίγων ημερών και ευρισκόμενος ακόμα στη φάση της ενημέρωσης μετακινεί τον συνοποηφίό του για τη θέση του συντονιστή και νούμερο δύο στην κατάταξη, κάτοχο μεταπτυχιακού και διδακτορικού τίτλου, δασολόγο Παύλο Χριστακόπουλο, στην παροπλισμένη θέση του Διευθυντή Αναδασώσεων Αττικής (υπηρεσία με μηδενικές πιστώσεις στον προϋπολογισμό της Αποκεντρωμένης Διοίκησης) κίνηση που δεν έχει προηγούμενο στις εν λόγω υπηρεσίες. Εικάζεται ότι ο χαρακτηρισμός τμήματος του αεροδρομίου του Ελληνικού ως δάσος είναι ο βασικός λόγος του ξεκαθαρίσματος λογαριασμών ανάμεσα στον εκλεκτό της κυβέρνησης συντονιστή και στον εγνωσμένου κύρους επιστήμονα δασολόγο. Η «καρατόμηση» έγινε, απ' τον πιο πάνω κομματικό Συριζαίο εγκάθετο, φανατικό φαντάζομαι υποστηρικτή της μετατροπής του Ελληνικού σε «μπροπολιτικό πάρκο», πριν αυτός και η ηγετική του ομάδα μεταλλαχθούν και γίνουν «κολαούζοι» των συμφερόντων του κάθε «επενδυτή» Λάτση.

Κ. Α.

✓ Πέμπτη 27 Ιουλίου έως Κυριακή 6 Αυγούστου, Δεκαήμερο Αγώνα στις Σκουριές

Αγωνιστική κατασκήνωση στις Σκουριές με δράσεις-αντιδράσεις-διαδράσεις οργανώνει η Επιτροπή Αγώνα Μεγάλης Παναγιάς. Οι κάτοικοι της ΒΑ Χαλκιδικής δηλώνουν και με αυτό τον τρόπο ότι τίποτε δεν έχει σταματήσει και τίποτε δεν έχει τελειώσει. Η αυθαρεσία και η ισοπεδωτική καταστροφική manía της Eldorado συνεχίζεται, όπως και ο αγώνας των ιθαγενών και αλληλέγγυων για μια ζωή αξιοπρεπή και αξιοβίωτη. Ένα δεκαήμερο με δράσεις/προσπάθειες παρέμβασης στις δραστηριότητες της εταιρείας, συναντήσεις/συζητήσεις ευρύτερου κοινωνικού και κινηματικού χαρακτήρα, αλλά και ζωντανές μουσικές προσεγγίσεις. Ενημερωθείτε για το πρόγραμμα στο μπλογκ <http://epitropiagonapanagias.blogspot.gr>

της Αριστεράς
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ησαΐα Σαλώνων 4-6, 114 75 Αθήνα
Τηλ.: 210 3468282 - 210 3837191
Φαξ: 210 3837191
E-mail: info@edromos.gr
www.edromos.gr

ΔΙΟΙΚΤΗΣΙΑ:
ΕΝΟΤΗΤΑ αστική μη
κερδοσκοπική εταιρία

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Ρούντι Πινάλντι

**ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΥΝΤΑΞΗΣ:**
Μιχάλης Σιάχος

**ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ:**
Νίκος Ταυρίσις

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:
Τάσος Βαρούνης, Στέλιος
Ελληνιάδης, Σωκράτης
Μαντζουράνης, Σταμάτης
Μαυροειδής, Δημήτρης Μόνος,
Ρούλα Μουτσέλου, Βασίλης
Ξυδιάς, Σπύρος Παναγιώτου,
Γιώργος Παπαϊωάννου, Σοφία
Παπασπυρίδωνος, Ερρίκος Φινιάλης

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ:
Κώστας Ανδριανόπουλος,
Λουκάς Αεγλός, Απόστολος

Αποστολόπουλος, Γεωργιάδης
Νίκος, Παύλος Δερμενιάκης, Μάριος
Διονέλλης, Χριστίνα Βαλεντίνα
Θάνου, Στέργιος Θεοδωρίδης,
Γιώργος Θεοδωρόπουλος,
Ιφιγένεια Καλαντζή, Γιάννης
Κιμπούροπουλος, Κώστας
Λιβιεράτος, Γιώργος Λιερός,
Μαρία Μάρκου, Μανόλης
Μούστος, Ευτύχης Μπιστάκης,
Μύρωνας Ευδάκης, Δημήτρης
Ουλής, Γιώργος Πατέλης,
Χρήστος Πραμαντιώτης, Γιάννης

Ραχιώτης, Σωτήρης Ρούσσος,
Τριαντάφυλλος Σεργένης, Κώστας
Στοφόρος, Φώτης Τερζάκης,
Γιώργος Τσαφέρης,
Αντώνης Ανδρουλιδάκης

ΔΙΟΡΘΩΣΗ:
Λόλα Σκαλτσά

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Κατού Αρκονάδα (Βολιβία),
Σάλεμ Μπεν Παχία (Τυνησία),
Χάλεντ Μπαράκατ (Παλαιστίνη),

Μάρκο Σαντοπάντρε (Ιταλία),
Μουμιά Αμπού Τζαμάλ (ΗΠΑ), Χοσέ
Μαρία Σισόν (ILPS), Ρικάρντο Φιέρο
(Αργεντινή)

ΣΚΙΤΣΑ:
Βαγγέλης Παπαβασιλείου,
Πέτρος Ζερβός, John Αντόνο
(Γιάννης Αντωνόπουλος), Latuff

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ:
Δημήτρης Αρβανίτης

ΥΠΕΥΘ. ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ:
Νίκος Μάλλιαρης
Τηλ.: 6945804299
E-mail: malliaris@edromos.gr

Τάνια Μήτσιου
Τηλ.: 6976864058

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
Newspresshold
Γ. Τασσιόπουλος – Κ. Μπάρλας Ο.Ε.
Τηλ. 210 6620788-734

01 πολιτική

Ένα χάνδι και... έξι πετρίες από το ΔΝΤ

Χλιαρή διευκόλυνση για έξοδο στις αγορές – Η έγκριση της «προληπτικής συμφωνίας» αναθερμαίνει παλιά κι ανοίγει νέα μέτωπα έναντι της Ελλάδας και των δανειστών της

■ του Γιάνη Κιμπορόπουλου

Παγερά αδιάφορους άφηναν μέχρι χθες τους λίγους παίκτες της αγοράς ελληνικών ομολόγων τα... ψυχρά ρεύματα που εκπέμφθηκαν από την Ουάσιγκτον, την έδρα του ΔΝΤ. Η απόφαση του Εκτελεστικού Συμβουλίου του Ταμείου για την επί της αρχής έγκριση προληπτικής συμφωνίας ύψους 1,6 δισ. και, κυρίως, η έκθεση για το «εξαιρετικά μη βιώσιμο» ελληνικό χρέος έχουν προεξοφληθεί από τους ενδιαφερόμενους για «τζόγο» στα ελληνικά ομόλογα, που κράτησαν τις αποδόσεις τους στο δελεαστικό –γι' αυτούς- επίπεδο του 5,3%.

Το ΔΝΤ, παρά το γεγονός ότι δεν άλλαξε ούτε κεραία στις αρνητικές εκτιμήσεις του για τη δυναμική του ελληνικού χρέους, απέφυγε να έρθει σε σύγκρουση με τους επισπεύδοντες των αγορών. Έτσι, η απόφασή του δεν θέτει συγκεκριμένη προθεσμία εντός της οποίας οι Ευρωπαίοι δανειστές πρέπει να αποφασίσουν τα νέα μέτρα ελάφρυνσης, με την απειλή ανάκλησης της συμφωνίας. Θεωρητικά αυτό μπορεί να γίνει οποτεδήποτε μέχρι τις 31/8/2018, οπότε λήγει η συμφωνία- η ίδια η έκθεση του Ταμείου αναφέρεται σε «επόμενους μήνες». Η απουσία ρητής προθεσμίας είναι και η μόνη «παραχώρηση» που κάνει το ΔΝΤ έναντι της Ελλάδας και των πιστωτών της. Και την εξηγεί σαφώς: δεν υπάρχει προθεσμία «ώστε να μην δημιουργηθούν προσδοκίες οι οποίες, αν δεν ικανοποιηθούν, θα οδηγήσουν σε προβλήματα στις αγορές». Κατά την αισιόδοξη ερμηνεία, αυτό είναι μιας μορφής –όχι πολύ πρόθυμη- «ευλογία» του ΔΝΤ στο πολυσυζητημένο πείραμα δοκιμαστικής εξόδου στις αγορές. Στο οποίο και η S&P πρόσθεσε χθες τη... μισή ευλογία της: δεν αναβάθμισε μεν την πιστοληπτική αξιολόγηση της Ελλάδας (B-), αλλά διατυπώνει θετική πρόβλεψη αναβάθμισης τους προσεχείς μήνες.

Αυτή είναι η μοναδική «θετική» απόχρωση στην απόφαση του ΔΝΤ που, κατά τα λοιπά, παραμένει ο ελέφαντας στο σαλόνι του νέου success story και ανοίγει νέα σοβαρά μέτωπα τόσο έναντι της ελληνικής κυβέρνησης όσο και έναντι των Ευρωπαίων δανειστών. Τα σημαντικότερα είναι τα εξής:

Πρώτον, αμφισβητεί την κεφαλαιακή επάρκεια των τραπεζών, ζητεί νέο έλεγχο στο ενεργητικό τους και stress tests, επανεξέταση της στρατηγικής για τη μείωση των κόκκινων δανείων και ενδεχομένως νέα ανακεφαλαιοποίηση, για την οποία θα απαιτηθεί η δημιουργία αποθέματος πόρων (από πού;) ύψους τουλάχιστον 10 δισ. ευρώ. Αυτό το ζήτημα θα αποτελέσει τον βασικό στόχο της πρώτης από τις δυο αξιολογήσεις του προγράμματος (MFEP) Ελλά-

Η Λαγκάρντ έθεσε ευθέως ζήτημα μονιμοποίησης της ουσιαστικής κατάργησης των συλλογικών συμβάσεων, που υποτίθεται ότι η κυβέρνηση θα αποκαταστήσει μετά το τέλος του προγράμματος

δας-ΔΝΤ, τον ερχόμενο Φεβρουάριο. Το νέο «προαπαιτούμενο» του ΔΝΤ προκάλεσε ήδη την ενόχληση της ΕΚΤ. Με δήλωση εκπροσώπου της στο ΑΠΕ θυμίζει ότι αυτή είναι το αφεντικό των ελληνικών τραπεζών: «Η τραπεζική εποπτεία της ΕΚΤ έχει αποφασίσει για τις εποπτικές προτεραιότητές της, σχετικά με τις ελληνικές τράπεζες για τους επόμενους 12 μήνες... Εάν και όταν γίνει αίτημα για την προσθήκη επιπρόσθετων δραστηριοτήτων, σε αυτό το εποπτικό της πρόγραμμα, η τραπεζική εποπτεία της ΕΚΤ θα αποφασίσει σχετικά».

Δεύτερον, Το ΔΝΤ απαιτεί «διαφύλαξη των μεταρρυθμίσεων στην αγορά εργασίας» μετά το τέλος του προγράμματος. Πέραν της διευκόλυνσης των ομαδικών απολύσεων, της απελευθέρωσης του εμπορίου τις Κυριακές και των λεγόμενων κλειστών επαγγελματιών, των περιορισμών στις αποφάσεις για την απεργία που έχουν ήδη δρομολογηθεί, η Λαγκάρντ έθεσε ευθέως ζήτημα μονιμοποίησης της ουσιαστικής κατάργησης των συλλογικών συμβάσεων, που υποτίθεται ότι η κυβέρνηση θα αποκαταστήσει μετά το τέλος του προγράμματος: «Οι αρχές θα πρέπει να επανεξετάσουν τα σχέδιά τους να αντιστρέψουν κρίσιμες μεταρρυθμίσεις στις συλλογικές διαπραγματεύσεις μετά το τέλος του προγράμματος, και αντ' αυτού, να επικεντρωθούν στο να διπλασιάσουν τις προσπάθειές τους για να ανοίξουν κλειστές

αγορές προϊόντων και υπηρεσιών», είπε η διευθύντρια του ΔΝΤ. Στην έκθεση υπάρχει εκτενής ανάλυση των «κινδύνων» από μια στοιχειώδη αποκατάσταση των συλλογικών συμβάσεων. Κι αυτό το θέμα αναμένεται να «πυρακτώσει» την -κατά ΔΝΤ- πρώτη αξιολόγηση του Φεβρουαρίου 2018.

Τρίτον, το ΔΝΤ προεξοφλεί με βεβαιότητα ότι τα μέτρα περικοπών στις συντάξεις και μείωσης του αφορολογήτου (1% +1% του ΑΕΠ) που έχει συμφωνηθεί να εφαρμοστούν σταδιακά το 2019 και το 2020, θα υλοποιηθούν «πακέτο» τον ίδιο χρόνο, το 2019. Γιατί θεωρεί ανέφικτη την επίτευξη του στόχου για πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% το 2018, εκτιμώντας ότι αυτό τελικά δεν θα υπερβεί το 2,2%. Εξ ου και η επίσπευση της ισοδυναμίας... σφαγής. Αντιθέτως, προτείνει την αναβολή των πολυδιαφημισμένων «αντίμετρων» για μετά το 2023.

Τέταρτον, στο αγαπημένο πεδίο των αναλυτών του ΔΝΤ, το χρέος, η έκθεσή του παραμένει στην εκτίμηση ότι είναι «εξαιρετικά μη βιώσιμο». Κατά το βασικό σενάριο, έπειτα από μια μικρή υποχώρηση στο 150% του ΑΕΠ μέχρι το 2030, θα πάρει την ανιούσα, φτάνοντας σχεδόν το 200% το 2060. Χειρότερη είναι, κατά το ΔΝΤ, η κλιμάκωση των ετησίων δαπανών εξυπηρέτησης του χρέους: ενώ μέχρι το 2028 κινούνται περί

το 15% του ΑΕΠ που έχει θέσει ως πλαφόν το Eurogroup, στη συνέχεια ανεβαίνουν από το 20% έως το 45% το 2060. Η σύσταση του ΔΝΤ προς τους δανειστές είναι η γνωστή: μεγάλες επιμηκύνσεις στα δάνεια από τον EFSF (131 δισ.), πάγωμα τόκων και «αυτόματο μηχανισμό» που θα συνδέει αντιστρόφως τις εξοφλήσεις χρέους με τον ρυθμό ανάπτυξης -η περίφημη γαλλική συνταγή που έχει συμφωνηθεί, αλλά δεν έχει συγκεκριμενοποιηθεί.

Πέμπτον, παρά την –υποτίθεται- ευνοϊκή στάση του ΔΝΤ απέναντι σε πρώιμη έξοδο στις αγορές, ταυτόχρονα –σε πλήρη συμφωνία με την κυβέρνηση, όπως είπε η Ντέλια Βελκουλέσκου και όπως προκύπτει σαφώς από το συμφωνημένο τεχνικό μνημόνιο- το Ταμείο θέτει υπό ιδιότυπη επιτροπεία το εγχείρημα. Ορίζει ως πλαφόν το χρέος κεντρικής και όχι γενικής κυβέρνησης, μεγέθη που τα χωρίζει ένα ποσό άνω των 10 δισ. ευρώ (326 δισ. στο τέλος του 2016). Η δέσμευση αυτή σημαίνει ότι η ενδεχόμενη έκδοση ομολόγων περιορίζεται σ' αυτή τη φάση σε αντικατάσταση παλιών, όπως για παράδειγμα τα πενταετή του 2014 που είχε εκδώσει η κυβέρνηση Σαμαρά.

Έκτον. Το ΔΝΤ ενέκρινε την «επί της αρχής προληπτική συμφωνία» για 1,6 δισ. ευρώ, κρατώντας το προνόμιο της πλήρους επιτήρησης μέχρι τον Αύγουστο του 2018, αλλά και το δικαίωμα να μη δώσει ούτε ευρώ (για την ακρίβεια δολάριο), αν μέχρι τότε δεν έχουν συγκεκριμενοποιηθεί τα μέτρα για το χρέος και η εφαρμογή του προγράμματος εξοκείλει. Οι δυο προϋποθέσεις ισχύουν σωρευτικά και την τελική του απόφαση για εκταμίευση του συμβολικού ποσού θα την πάρει τότε (μέχρι 31/8/2018). Το ΔΝΤ, λοιπόν, βλέπει σ' αυτές τις προϋποθέσεις «αλληλένδετους κινδύνους» εκτροπής, τόσο στην πλευρά των δανειστών όσο και στην πλευρά του ελληνικού πολιτικού και νομικού συστήματος.

Για τους πρώτους είναι προφανές τι εννοεί: ότι μπορεί να αθετήσουν τα συμφωνηθέντα για το χρέος, όπως έκαναν το 2012, κι αυτό θα είναι η αφορμή για το οριστικό διαζύγιο του Ταμείου από την Ευρωζώνη. Για τον δεύτερο, τον εγχώριο κίνδυνο, ο εγγυητής της διεθνούς τοκογλυφίας «ανησυχεί» για το ενδεχόμενο πολιτικής αστάθειας λόγω «περιορισμένης πολιτικής και κοινωνικής υποστήριξης» του προγράμματος.

Ουσιαστικά το ΔΝΤ κρατάει για τον εαυτό του ανοικτές δυο εξόδους κινδύνου, ενώ ταυτόχρονα υπαινίσσεται ότι για την Ελλάδα η μόνη εναλλακτική, σε περίπτωση «εκτροπής» του προγράμματος, είναι ένα ακόμη Μνημόνιο.

Το ΔΝΤ, παρά το γεγονός ότι δεν άλλαξε ούτε κεραία στις αρνητικές εκτιμήσεις του για τη δυναμική του ελληνικού χρέους, απέφυγε να έρθει σε σύγκρουση με τους επισπεύδοντες των αγορών

Με όχημα
την ποίηση

Ανθολόγος:
**Λουκάς
Αξελός**

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΟΥΡΗΣ (1852-1919)

Ο Ρωμηός

Στον καφενέ απ’ έξω μπένς ξαπλωμένος
του ήλιου τις ακτίνες αχόρταγα ρουφώ,
και στων εφημερίδων τα νέα βυθισμένος,
κανέναν δεν κοιτάζω, κανέναν δεν ψηφώ.
.....

Βρίζω Εγγλέζους, Ρώσους, και όποιους άλλους θέλω,
και στρίβω το μουστάκι μ’ αγέρωχο πολύ,
και μέσα στο θυμό μου κατά διαβόλου στέλλω
τον ίδιον εαυτό μου, και γίνομαι σκυλί.

Φέρνω τον νουν στον Διάκο και εις τον Καραϊσκο,
κατενθουσιασμένος τα γένια μου μαδώ,
τον Έλληνα εις όλα ανώτερο τον βρίσκω,
κι απάνω στην καρέκλα χαρούμενος πηδώ.

Την φίλη μας Ευρώπη με πέντε φασκελώνω,
απάνω στο τραπέζι τον γρόθο μου χτυπώ...
Εχύθη ο καφές μου, τα ρούχα μου λερώνω,
κι όσες βλαστήμιες ξέρω αρχίζω να τις πω.

Στον καφετζή ξεσπάω... φωτιά κι εκείνος παίρνει.
Αμέσως άνω κάτω του κάνω τον μπουφέ,
τον βρίζω και με βρίζει, τον δέρνω και με δέρνει,
και τέλος... δεν πληρώνω δεκάρα τον καφέ.

Δυστυχία σου Ελλάς

Ποιος είδε κράτος λιγοστό
σ’ όλη τη γη μοναδικό,
εκατό να εξοδεύει
και πενήντα να μαζεύει;

Να τρέφει όλους τους αργούς,
Να ‘χει επτά Πρωθυπουργούς,
ταμείο δίκως χρήματα
και δόξης τόσα μνήματα;

Να ‘χει κλητήρες για φρουρά
και να σε κλέβουν φανερά,
κι ενώ αυτοί σε κλέβουνε
τον κλέφτη να γυρεύουνε;

Όλα σ’ αυτή τη γη μασκαρευτήκαν
ονείρατα, ελπίδες και σκοποί,
οι μούρες μας μπουτσούνες εγινήκαν
δεν ξέρομε τι λέγεται ντροπή.

Σπαθί αντίληψη, μυαλό ξεφτέρι,
κάτι μισόμαθε κι όλα τα ξέρει.
Κι από προσπάπιου κι από παππού
συγχρόνως μπούφος και αλεπού.

Θέλει ακόμα – κι αυτό είναι ωραίο-
να παριστάνει τον ευρωπαίο.
Στα δυό φορώντας τα πόδια που ‘χει
Στο ‘να λουστρίνι, στ’ άλλο τσαρούχι.

Σουλούπι, μποΐ, μικρομεσαίο,
ύφος του γόνι ψευτομοιραίο.
Λίγο κατσούφης, λίγο γκρινιάρης,
λίγο μαγκούφης, λίγο μουνρτάρης.

Και ψωμοτύρι και για καφέ
το «δε βαριέσαι» κι «ωχ αδερφέ».
Ωσάν πολίτης, σκυφτός ραγιάς
σαν πιάσει πόστο: δερβέναγας.

Δυστυχία σου, Ελλάς,
με τα τέκνα που γεννάς!
Ω Ελλάς, ηρώων χώρα,
τι γαιδάρους βγάζεις τώρα;

Δύο αδύναμες κοινότητες

Όποιος δεν θέλει λύση τύπου Ανάν δεν πάει σε συζητήσεις «ανανικών» σχεδίων

■ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

Το κλειδί στο Κυπριακό πρόβλημα είναι αν θα εξακολουθήσει να υπάρχει το Κράτος με τη διεθνώς αναγνωρισμένη υπόσταση και ονομασία του: Κυπριακή Δημοκρατία. Αν πάψει να υπάρχει αυτό το ανεξάρτητο κράτος, αν αντικατασταθεί από ένα «Ανανικό» κράτος, όπου δεν θα κυβερνούν οι κάτοικοι αλλά κάποιοι διορισμένοι ξένοι, τότε τα περί εγγυήσεων κ.λπ., παύουν να έχουν νόημα, είναι κούφια λόγια. Το Σχέδιο Ανάν (και οι μεταμφιέσεις του) δεν έχει στόχο να πάρει την εξουσία από τους Ελληνοκύπριους και να τη δώσει στην τουρκική πλευρά. Αυτό θα το ήθελε η Τουρκία αλλά δεν το θέλουν οι ισχυροί διεθνείς παίκτες. Οι Ελληνοκύπριοι χάνουν την εξουσία και οι Τούρκοι αν χάσουν εγγυήσεις και στρατό κατοχής μένουν ξεκρέμαστοι. Το κράτος μετατρέπεται σε δυο αδύναμες κοινότητες. Αυτός ο ευρηματικός συνδυασμός αμοιβαίας αποδυνάμωσης των δυο κοινοτήτων αλλά και της Τουρκίας εξυπηρετεί απολύτως τους επικυρίαρχους, ΗΠΑ, Αγγλία και το Ισραήλ – ο νέος ισχυρός παίκτης. Οι ντόπιοι, Τούρκοι και Έλληνες, θα τσακώνονται για τα λιλιά, το μισθό και τις μπανάνες που τους αναλογούν.

Τι θέλει η Τουρκία;

Το Κυπριακό είναι ένα από τα πολλά μέτωπα της Τουρκίας στην ευρεία Μ. Ανατολή, χωρίς απτό κέρδος, ως τώρα. Η Τουρκία στο παιχνίδι της Μ. Ανατολής και ειδικά στο Κυπριακό θέλει, απειλεί, αλλά δεν μπορεί. Επειδή ούτε οι δυτικές δυνάμεις, ούτε η Ρωσία επιθυμούν να ενισχυθεί η Τουρκία. Όποιος δεν θέλει λύση τύπου Ανάν δεν πάει σε συναντήσεις που έχουν βάση συζήτησης ακριβώς μια «ανανική» λύση. Ερώτηση: Γιατί μετά την παταγώδη αποτυχία της πενταμερούς μπήκε κιόλας στα σκαριά νέα συνάντηση; Απάντηση: Η Τουρκία ελπίζει ότι με πιέσεις, εκβιασμούς και τους Άγγλους για υποστήριξη, κάτι θα βουτήξει. ΗΠΑ και Αγγλία επιδιώκουν να τελειώσουν μια ώρα αρχύτερα με τα τσαλιμάκια του Αναστασιάδη, τις «παλληκαριές» της Αθήνας και τη γκρίνια της Τουρκίας. Η Ελληνοκυπριακή ηγεσία, ο Αναστασιάδης, ενδίδει στην απώλεια του κράτους. Η Αθήνα, λένε, έπεσε στην παγίδα του Αναστασιάδη και υποχρεώθηκε να πάει στην πενταμερή. Μήπως η Αθήνα λέει «τράβα

Η Τουρκία θέλει νόμιμο μερίδιο εξουσίας στην Κύπρο ώστε να ενισχύει το λόγο της στις γεωπολιτικές εξελίξεις στην ευρεία περιοχή της Μ. Ανατολής. Να είναι σαφές: Η Τουρκία τώρα δεν έχει μερίδιο εξουσίας στην Κύπρο. Ο διεθνής παράγων θεωρεί παράνομη την παρουσία της στα Κατεχόμενα. Την εξουσία την έχουν οι Ελληνοκύπριοι, με αυτούς συναλλάσσεται η Διεθνής Κοινότητα. Οι τωρινές συζητήσεις αποβλέπουν να νομιμοποιήσουν την εισβολή, την παρανομία

με κι ας κλαίω;» Αν η Αθήνα είχε πρόταση, διαφορετική από το σχέδιο Ανάν, θα μπορούσε να ξεφύγει από το δόκανο. Αν είχε θα την έλεγε. Αν έσπαχνε θα την έβρισκε. Ούτε οι εθνομηδενιστές, της Δεξιάς ή της Αριστεράς, ούτε οι υποτιθέμενοι υπερπατριώτες, σημερινοί ή χθεσinoί, προτείνουν λύση. Την πρωτοβουλία την έχει μονίμως η άλλη πλευρά. Στο προτεκτοράτο κανείς δεν προτείνει, όλοι, φρόνιμα, υπακούουν. Η Τουρκία θέλει νόμιμο μερίδιο εξουσίας στο νησί ώστε να ενισχύει το λόγο της στις γεωπολιτικές εξελίξεις στην ευρεία περιοχή της Μ. Ανατολής. Να είναι σαφές: Η Τουρκία τώρα δεν έχει μερίδιο εξουσίας στην Κύπρο. Ο διεθνής παράγων θεωρεί παράνομη την παρουσία της στα Κατεχόμενα. Την εξουσία την έχουν οι Ελληνοκύπριοι, με αυτούς συναλλάσσεται η Διεθνής Κοινότητα. Οι τωρινές συζητήσεις αποβλέπουν να νομιμοποιήσουν την εισβολή, την παρανομία. Οι υπεύθυνοι είναι μπροστά στα μάτια μας. Η Τουρκία, εκτός από τα γεωπολιτικά, θέλει να αναγνωριστεί ως νόμιμος δικαιούχος στην εξόρυξη των υδρογονανθράκων. Οι Αμερικάνοι, με πρόσφατη επίσημη δήλωσή τους, υποστηρίζουν ρητά την κατανομή των εσόδων. Απορρίπτουν (σιωπηρά) τουρκικά δικαιώματα στην εξόρυξη και στη διανομή, δηλαδή στους αγωγούς, αν θα περνάνε από την Τουρκία ή όχι. Και αφήνουν κενό στο

θέμα της δομής του νέου κράτους θεωρώντας, προφανώς, ότι αυτό εξαρτάται από την ενδοτικότητα της ελληνοκυπριακής και ελλαδικής πλευράς. Ο Τάσος Παπαδόπουλος απέδειξε ότι με λίγο θάρρος και πατριωτισμό το «Όχι» είναι εφικτό.

Υπάρχουν και οι επικυρίαρχοι

Με πάσα ωμή ειλικρίνεια: Η επικυριαρχία των ΗΠΑ είναι αναπότρεπτο δεδομένο. Αλλά η ελληνοκυπριακή πλευρά μπορεί να παραμείνει ο νόμιμος εκπρόσωπος του συνόλου της Κύπρου, να αρνηθεί να νομιμοποιήσει την εισβολή, σώζοντας την ελληνικότητα του νησιού. Οι ΗΠΑ έχουν το πάνω χέρι σε όλη την Ε.Ε., μοιραία θα το έχουν και στην Κύπρο. Οι Άγγλοι θέλουν να είναι τοποτηρητές. Αλλά αυτό το δικαίωμα μόνο οι Κύπριοι και η Αθήνα μπορούν να τους το δώσουν. Η Τουρκία είναι χάρτινη τίγρης στο Κυπριακό, εφ’ όσον οι ΗΠΑ δεν θέλουν περαιτέρω ενδυνάμωση της. Αρκεί να το πιστέψει και η Αθήνα. Οι αποικιοκράτες, ανέκαθεν, έδιναν «λύσεις» παραβιάζοντας εν γνώσει τους την ιστορική, κοινωνική και εθνοτική πραγματικότητα στις αποικίες, ώστε να υπάρχουν, εγγενώς, συνεχείς τριβές και εντάσεις. Αυτό το πλαίσιο αποδέχεται χωρίς ενδιασμούς ο Κύπριος Πρόεδρος και η Αθήνα συμπλέει, παραβλέποντας μελλοντικές συμφορές. Προς δικαιολογία, τα ελεγχόμενα ΜΜΕ παρουσιάζουν την εξής απίστευτη εικόνα: Ο δαιμόνιος Αναστασιάδης παγιδεύει κατ’ εξακολούθηση τον αθώο και ανυποψίαστο Τσίπρα αλλά και τον ατσίδα πλην κάπως αφελή υπερπατριώτη Κοτζιά και τους σέρνει από πενταμερή σε πενταμερή. Είναι για γέλια ή για κλάματα; Ο Ερντογάν, λέει, απειλεί ότι θα ενσωματώσει τα Κατεχόμενα. Σοβαρά; Για να κερδίσει τι ακριβώς; Για να κατηγορηθεί, αν χρειαστεί, από τη Δύση ότι μιμείται τον Πούτιν στην Κριμαία; Το αέριο είναι στον Νότο και ο Ερντογάν θα ενσωματώσει στο Βορρά τα κατσάβραχα και τα ψαράκια; Μήπως η –δήθεν– απειλή της ενσωμάτωσης των Κατεχόμενων είναι ο πρόλογος και η δικαιολογία για άλλες κρίσιμες υποχωρήσεις την κατάλληλη στιγμή; Έχει αποδειχθεί τις τελευταίες δεκαετίες ότι έχουμε να κάνουμε με σκληρόπετσους, αδίστακτους πωλητές από την εποχή του Σημίτη των Ιμιών και εντεύθεν.

Κυπριακό: Συμφωνία πλήρους ελέγχου ο στόχος της Τουρκίας

Προίκα για την επόμενη φάση οι υποχωρήσεις Αναστασιάδη
Σκηνικό έντασης στήνει η Άγκυρα στην Ανατολική Μεσόγειο

■ του Κώστα Βενιζέλου*

Οι έρευνες στην κυπριακή Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ), το σκηνικό έντασης που έχει στήσει η Τουρκία στην περιοχή και το «διάλλειμα» που δόθηκε από τα Ηνωμένα Έθνη στη διαδικασία των διαπραγματεύσεων, συνθέτουν σε μεγάλο βαθμό το παζλ των εξελίξεων.

1 Μετά την κατάρρευση της Πενταμερούς Διάσκεψης στο Κραν Μοντάνα της Ελβετίας συνέπεσε να ακολουθήσουν οι έρευνες της γαλλικής Total στο τεμάχιο 11 της κυπριακής ΑΟΖ. Η Τουρκία παρά τις απειλές και την αποστολή πολεμικής φρεγάτας και του ερευνητικού «Μπαρμπάρος» στην περιοχή, απέφυγε την κλιμάκωση των αντιδράσεων της. Το θέμα πρόκλησης θερμού επεισοδίου φαίνεται, χωρίς τίποτε να αποκλείεται, να είναι σήμερα απομακρυσμένο. Τόσο η Γαλλία που έστειλε στην Δευκωσία την υπουργό Άμυνας αλλά και δυο φρεγάτες να πλέουν κοντά στην Κύπρο-όσο και οι ΗΠΑ (λόγο Exxon Mobil προφανώς), που άφησαν στην περιοχή το αεροπλανοφόρο «Τζορτζ Μπους», περιόρισαν τις επιλογές της Τουρκίας. Μέχρι τον ερχόμενο Μάρτιο αναμένεται να υπάρξουν ακόμη δυο γεωτρήσεις σε τεμάχια της ΑΟΖ της Κύπρου. Συνεπώς το ενεργειακό πρόγραμμα της Κυπριακής Δημοκρατίας προχωρεί κανονικά.

2 Στην Πενταμερή οι προσπάθειες προσέκρουσαν στην τουρκική επιμονή για διατήρηση των εγγυήσεων και την εσχαίε παρουσία στρατευμάτων και μετά την επίτευξη συμφωνίας στο νησί. Αυτή η στάση οδήγησε σε αδιέξοδο τη διαπραγμάτευση. Από τη συζήτηση, έστω και εάν δεν υπήρξε αποτέλεσμα, προκύπτουν νέα δεδομένα. Ο Γενικός Γραμματέας των Ηνωμένων Εθνών, Αντόνιο Γκουτέρες κατέθεσε πλαίσιο, το οποίο θα αποτελέσει τη βάση για τις μελλοντικές διαπραγματεύσεις. Ο κ. Γκουτέρες στο κεφάλαιο των Εγγυήσεων επιχειρεί να ικανοποιήσει σε κάποιο βαθμό

την ελληνική πλευρά (να τερματιστεί το δικαίωμα παρέμβασης να αντικατασταθεί η συνθήκη εγγυήσεως). Στο ζήτημα των στρατευμάτων παραπέμπει στη διαπραγμάτευση το τελικό αποτέλεσμα (εάν θα φύγει ο τουρκικός κατοχικός στρατός ή θα παραμείνει έστω και μειωμένος). Στο εδαφικό προβαίνει σε προτροπές προς την τουρκική πλευρά για ευελιξία. Από εκεί και πέρα, στο περιουσιακό ψαλιδίζει τα δικαιώματα των νομίμων ιδιοκτητών και βάζει στο παιχνίδι-όχι για πρώτη φορά-τους χρήστες, δηλαδή τους σφετεριστές. Όσο αφορά στη μόνιμη παραμονή Τούρκων υπηκόων στο νησί αναφέρει πως θα πρέπει το καθεστώς να είναι ακριβοδίκαιο (equitable quota) με τους Ελλαδίτες στην Κύπρο. Θέτει ακόμη στο πλαίσιο που υπέβαλε την εκ περιτροπής προεδρία, το αίτημα της Τουρκοκυπριακής πλευράς για θετική ψήφο της στις αποφάσεις, που παραπέμπει σε βέτο.

3 Ο Πρόεδρος Αναστασιάδης με το έγγραφο που κατέθεσε την τελευταία ημέρα της Πενταμερούς Διάσκεψης έχει προβεί σε όλες τις υποχωρήσεις που είχαν ζητήσει οι Τούρκοι. Στην περίπτωση που δεχόταν ο Τσαβούσογλου, θα υιοθετούνταν ρυθμίσεις που θα παρέλυναν το κράτος από την πρώτη ημέρα. Τα βέτο, η εκ περιτροπής, το ψαλίδισμα των δικαιωμάτων των ιδιοκτητών περιουσιών, οι τέσσερις ελευθερίες. Και δεν είναι μόνο, σε όλα αυτά, η αναβάθμιση των «δι-

καιωμάτων» του χρήστη (για τους σφετεριστές ο λόγος), είναι που επανήλθε και το θέμα με το συναισθηματικό δέσιμο με την περιουσία. Από όλες τις αποφάσεις του ΕΔΑΔ έμειναν σε αυτή που βολεύει τους Τούρκους. Γι' αυτό, και με βάση αυτή την προσέγγιση, όσοι ήταν το 1974 κάτω από 10 χρόνων δεν έχουν συναισθηματικό δέσιμο με την περιουσία τους. Όπερ δηλαδή δεν θα έχουν δικαιώματα στις περιουσίες τους. Εάν δεχόταν ο Τσαβούσογλου την πρόταση Αναστασιάδη, θα είχαμε Τούρκους αστυνομικούς, του καθεστώτος Ερντογάν, να επιβάλλουν τον νόμο. Εάν δεχόταν ο Τσαβούσογλου, η λειτουργία του κράτους θα εξαρτάτο από τις διαθέσεις της Άγκυρας. Κατά πόσο θα αποφάσιζαν να χρησιμοποιούν τα βέτο ή θα εκβίαζαν για να υποχωρήσουμε εμείς και να τα αφήσουν «στην τσέπη τους». Ο Τσαβούσογλου δεν δέχθηκε γιατί θέλει την πλήρη υποταγή. Τα θέλει όλα.

4 Η Άγκυρα επιβεβαίωσε στην Πενταμερή Διάσκεψη αυτό που όλοι ανέμεναν. Η συμφωνία στο Κυπριακό, είτε θα της προσφέρει τη δυνατότητα στρατηγικού ελέγχου του νησιού, είτε δεν θα υπάρξει. Αυτό το εξέφρασε με απόλυτο τρόπο ο Τούρκος υπουργός Εξωτερικών, Μεβλούτ Τσαβούσογλου, που επέβαλε στον Ακιντζί τον νόμο της σιωπής, δηλαδή να ακούει αλλά να μη μιλά. Οι Τουρκοκύπριοι δεν είχαν λόγο στην Πενταμερή, η ηγεσία τους συρόταν

από την Άγκυρα. Η Τουρκία αξιώνει στρατό για να παρεμβαίνει και ένα εξαρτώμενο από αυτήν τουρκοκυπριακό κρατίδιο μέσω του οποίου θα ελέγχει και το ελληνοκυπριακό κρατίδιο.

5 Λόγω των πρωτοβουλιών της Αθήνας και συγκεκριμένα του υπουργού Εξωτερικών, Νίκου Κοτζιά, αναδείχθηκε το θέμα της Ασφάλειας και των Εγγυήσεων. Βασικά αναδείχθηκε το θέμα της τουρκικής κατοχής. Κατατέθηκε –για πρώτη φορά– πριν από δυόμισι χρόνια ολοκληρωμένη πρόταση, η οποία δεν έτυχε αρχικά θερμής υποδοχής στους κύκλους εκείνους της ελληνοκυπριακής ελίτ, που είναι προσαρμοσμένοι σε μια λογική που θεωρεί πως δεν μπορεί να βρεθεί λύση χωρίς την παρουσία της Τουρκίας στο νησί. Κοντολογίς, αυτή η λογική αντιμετωπίζει τη λύση ως μετεξέλιξη του κατοχικού στάτους κβο και όχι ως απελευθέρωση.

6 Τα Ηνωμένα Έθνη θα ετοιμάσουν μια έκθεση πεπραγμένων, στην οποία θα επιχειρήσουν να «κλειδώσουν» προτάσεις που κατατέθηκαν και συγκλίσεις που συμφωνήθηκαν καθιστώντας όλα αυτά κεκτημένο της διαπραγμάτευσης. Για τον σκοπό αυτό θα βρίσκεται τη Δευτέρα στην Κύπρο για επαφές ο Έσπεν Μπαρθ Άιντε, η αντικειμενικότητα και ο ρόλος αυτού έχει αμφισβητηθεί από την ελληνική πλευρά.

* Δημοσιογράφος, Κύπρος

γνώμη

του Παναγιώτη Δόικου*

Όταν το ΑΠΘ θυσίασε την Ελληνικότητα

Η εθνική αυτουποτίμηση έχει από πάντα θεωρητικούς «οδηγούς», οι οποίοι την εκμεταλλεύονται χαιδεύοντας το δικό τους αδήλωτο συμφέρον – και μάλιστα πλειοψηφώντας, προπόντων στις εποχές της υποτέλειας. Σήμερα όμως, σε μια Ελλάδα που παραδίνεται με σαστισμένα τα χέρια της, κάνουν κάτι πολύ παραπάνω. Κολακεύουν την ταπείνωση της συνειδησης των πολιτών, γεμίζουν με την άδεια λάμψη των ξένων «προστατών» την ανάσα της ψευδαίσθησης όσων παραιτήθηκαν από το κουράγιο, και λεικιάζουν την προσμονή της αλήθειας με την εκλεπτυσμένη λήθη των ιδανικών, κυρίως όταν τα τελευταία φωτίζουν την ελευθερία κάθε πατρίδας. Έτσι η ομοφωνία των συναδέλφων μου της Νομικής Σχολής του ΑΠΘ, καταπλήσσοντας κάθε άνθρωπο που επιμένει να αισθάνεται μέσα στο μέλλον την περιπέτεια του παρόντος, οδήγηθηκε στην απόφαση να αποδώσει την ύψιστη πανεπιστημιακή τιμή στον Jean-Claude Juncker, έναν Ευρωπαίο αξιωματούχο, ο οποίος, με τη στρατηγική του «φιλικού» αυταρχισμού, υποτιμά «προστατευτικά» και αμετανόητα, στα έργα και τα λόγια, και αυτήν εδώ την πατρίδα. Η ανήξερη ύβρις, μέσα στην τελετή της, ενδύθηκε το πιο γιορτινό της χαμόγελο, έχοντας ως επίκεντρο των δρωμένων της ένα από τα επισημότερα κτήρια της Θεσσαλονίκης. Γι' αυτό η πόλη δεν ήξερε πια τι να αντέξει: την αμήχανη οργή της, την αγνοημένη καθημερινή αγωνία των κατοίκων της ή την αποκαθίλωση των διανοουμένων που ομοφώνησαν; Ούτως η άλλως η αλήθεια θα πονά από αυτήν την αναγόρευση. Στο εξής η ακαδημαϊκή συνειδηση θα εκτίθεται μισροστά στη συνύπαρξη – στον κατάλογο των επιτίμων διδακτόρων του μεγαλύτερου πανεπιστημίου της Ελλάδας – του ονόματος του Jean-Claude Juncker με τα εθνικά ονόματα του Οδυσσέα Ελύτη και του Μίκη Θεοδωράκη – μεταξύ άλλων άξιων προσώπων. Και στο βάθος της αλήθειας θα αναπνέει το αθέατο γεγονός της: η Σκέψη που θα ματώνει, ώσπου να θυθεί κάποτε από τα σπλάγχνα της το άλλο φως.

* Ο Παναγιώτης Δόικος είναι Αναπληρωτής Καθηγητής Φιλοσοφίας στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

01 **πολιτική****Όταν... πυροβολούσαμε τα πόδια μας****Ο ΣΥΡΙΖΑ για την «έξοδο στις αγορές» του 2014**

Όλες οι παρακάτω δηλώσεις έγιναν από στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ τον Απρίλιο του 2014, όταν η κυβέρνηση Σαμαρά «βγήκε στις αγορές» εκδίδοντας ομόλογο με επιτόκιο 4,95%. Μια σύγκριση με όσα υποστηρίζονται σήμερα αρκεί, κάθε σχολιασμός περιττεύει...

Αλ. Τσίπρας: «Πυροβολούμε τα πόδια μας, δεν προχωρούμε σε διαγραφή χρέους, κι αυτό είναι πολιτικό έγκλημα...»

«Είναι πασιφανές ότι όχι μόνο δε βγαίνουμε σε ξέφωτο, αλλά παραμένουμε εγκλωβισμένοι στη παγίδα του χρέους»

«Πανηγυρίζουν κιόλας, που θα δανειστούν 2,5 δισ. με πενταετή ομόλογα που θα αποδώσουν εγγυημένα κέρδη στους "επενδυτές" πάνω από 600 εκατομμύρια ευρώ. Δηλαδή επιβαρύνουμε το χρέος, πριμοδοτούσε τους κερδοσκόπους με τοκογλυφικά επιτόκια. Και πανηγυρίζουμε από πάνω.»

«Με σπόνσorsa την κ. Μέρκελ και τις αγορές, ετοιμάζει την παράσταση "βγαίνουμε στις αγορές" (...) Πρόκειται για τεράστια επιχείρηση εξαπάτησης, που προσπερνά ακόμα και το μοίρασμα του πλεονάσματος μία εβδομάδα μετά τις εκλογές.»

«Η Ελλάδα βγαίνει προεκλογικά στις αγορές, με υψηλό επιτόκιο, δηλαδή επιβαρύνει το χρέος της και ταυτόχρονα αποδυναμώνει την προοπτική για γενναία αναδιάρθρωση του συσσωρευμένου όγκου του δημόσιου χρέους.»

Ε. Τσακαλώτος: «Η έξοδος στις αγορές, με δεδομένο ότι το χρέος παραμένει μη βιώσιμο, απαντά στα πολιτικά και επικοινωνιακά προβλήματα της κυβέρνησης. Έρχεται να στηρίξει μόνο το νέο "success story", καθώς μέχρι πριν λίγες μέρες ο Υπ. Οικονομικών διαβεβαίωνε ότι η χρηματοδότηση του κράτους είναι εξασφαλισμένη για τους επόμενους δώδεκα μήνες. Η έξοδος στις αγορές, όμως, δεν απαντά στο πρόβλημα ότι δανειζόμαστε για να αποπληρώσουμε παλιά χρέη και όχι για την ανάπτυξη και το πώς θα ξεφύγουμε από την παγίδα χρέους. (...) Δεν απαντά στο πρόβλημα ότι τα δάνεια που παίρνουμε, είτε θεσμικά είτε από τις αγορές, έρχονται

να στηρίξουν την πολιτική της διάλυσης του κοινωνικού κράτους, της απορρύθμισης, των ιδιωτικοποιήσεων και της εσωτερικής υποτίμησης. Είναι, έτσι, προφανές ότι η μεγάλη πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας δεν πρόκειται να δει καμία βελτίωση στη σκληρή πραγματικότητα που βιώνει. Χωρίς μια ριζική αλλαγή από την πορεία που έχει χαραχτεί μέσω του Μνημονίου, αυτές οι επικοινωνιακές ενέργειες έχουν "κοντά ποδάρια".»

Γ. Σταθάκης: «Μόνο πολιτική σκοπιμότητα, τόσο στην Ελλάδα όσο και στη Γερμανία, αλλά και σε άλλες χώρες, εν όψει των ευρωεκλογών, εξυπηρετεί αυτή τη στιγμή η έξοδος στις αγορές»

Π. Σκουρλέτης: «Πολιτικά επιζήμια κίνηση γιατί στη δεδομένη στιγμή που είχαμε όφελος να διεκδικήσουμε κούρεμα χρέους δίνουμε την ψευδαίσθηση ότι η χώρα μπορεί και δανείζεται ακόμη και ακριβά»

«Η χώρα δεν μπορεί να δανειστεί από μόνη της και το ποσό των 2,5 δισ. είναι πολύ μικρό, σε ένα αποστειρωμένο περιβάλλον, που δεν συνιστά έξοδο στις αγορές, και επειδή είναι υπό βρετανικό δίκαιο τα ομόλογα, αυτό συνιστά την καλύτερη επένδυση για τους κερδοσκόπους.»

Δ. Παπαδημούλης: «Δανείζονται με 5%, αντί το ισχύον (σ.σ. της δανειακής σύμβασης!) 1,5%, αυξάνοντας το δημόσιο χρέος. ΝΔ - ΠΑΣΟΚ κάνουν την πιο ακριβή εκλογική καμπάνια με δημόσιο χρήμα»

Δ. Μάρδας: «Μνημόνια θα έχουμε έτσι κι αλλιώς. Οπότε, τώρα θα έχουμε και μνημόνια και ακριβό χρήμα (...) Το επιτόκιο είναι συνάρτηση της δυναμικής της οικονομίας. Όταν μια οικονομία είναι σε ύφεση, και το 3% είναι βαρύ. Οπότε, καλύτερα να μη βγαίνουμε γιατί έτσι κι αλλιώς θα έχουμε μνημόνιο. Μην έχει κανείς την ψευδαίσθηση ότι επειδή το Μάιο λήγει το μνημόνιο, έφυγε και τελειώσαμε και κάνουμε ό,τι θέλουμε. 360 δισ. χρωστάμε και δεν πρόκειται να μας αφήσουν οι δανειστές μας έτσι.»

Το μεγάλο «κόλπο» της

Κομπίνες εκατομμυρίων και επικοινωνιακά τεχνάσματα

■ του **Παύλου Δερμενάκη**

Ένα από τα επικοινωνιακά παιχνίδια, που αξιοποιεί η κυβέρνηση, για να πείσει τους «ιθαγενείς» ότι όλα πάνε καλά είναι και η περίφημη έξοδος στις αγορές. Σε αυτή την έξοδο συνωστίζονται πολλά συμφέροντα και φυσικά μεγάλες ποσά για μπίζνες. Σε αυτό το νέο παραμύθι, όπου συμπιέτουν οι προθέσεις της κυβέρνησης και των θεσμών συμπεριλαμβανομένου του κ. Σόϊμπλε, καλό είναι να εστιάσουμε την προσοχή μας σε κάποια θέματα, που αποκαλύπτουν και τα όρια του κυβερνητικού πανηγυριού.

Δίνεται οριστικό τέλος σε κάθε σενάριο διαγραφής χρέους

Έξοδος στις αγορές σημαίνει ότι η κυβέρνηση προσπαθεί να πείσει τις αγορές για τις καλές προοπτικές της ελληνικής οικονομίας, την βιωσιμότητα του χρέους και την τήρηση από πλευράς της στο ακέραιο όλων των συμφωνημένων με τους θεσμούς. Συνεπώς μετά την έξοδο και την έκδοση του πρώτου ομολόγου θα σταματήσει κάθε συζήτηση για διαγραφή χρέους καθώς η χώρα, υποτίθεται, θα μπορεί να εξασφαλίζει από τις αγορές τα αναγκαία κεφάλαια για την εξυπηρέτηση του. Αυτό το γνωρίζει πολύ καλά ο κ. Σόϊμπλε και οι λοιποί Ευρωπαίοι εταίροι και τους έρχεται «γάντι» στα σχέδιά τους.

Στον αντίποδα το ΔΝΤ, σύμφωνα με τα μέχρι στιγμής γνωστά, εκτιμά ότι το ελληνικό χρέος είναι «εξαιρετικά μη βιώσιμο» και γι' αυτό

πιέζει για ελάφρυνση ακόμα και με διαγραφή. Έτσι το ΔΝΤ, για να προλάβει εξελίξεις – δεσμεύσεις όσον αφορά τη ακύρωση της δυνατότητας για μείωση του χρέους, έκανε την «ντρίπλα» μεταφέροντας μια βδομάδα πιο μπροστά (στις 20/7) την δημοσιοποίηση άμεσα ή έμμεσα των αποτελεσμάτων της νέας αξιολόγησης βιωσιμότητας του ελληνικού χρέους. Με το πλέον πιθανό ενδεχόμενο να εμμένει στη μέχρι τώρα θέση του περί «εξαιρετικά μη βιώσιμου» θα δημιουργήσει τεράστιες δυσκολίες στην έξοδο στις αγορές όπως την είχαν προγραμματίσει κυβέρνηση και Ε.Ε., μέχρι το τέλος της επόμενης βδομάδας και γι' αυτό η έξοδος αναβλήθηκε.

Επισημοποιείται η συνέχιση μνημονιακών πολιτικών μέχρι το 2060

Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι από το καλοκαίρι του 2018 βγαίνουμε από τα μνημόνια αφού δεν θα έχουμε ανάγκη τη χρηματοδότηση των θεσμών αλλά θα δανειζόμαστε από τις αγορές. Η άποψη αυτή είναι η κουτοπονηριά σε όλο της το μεγαλείο. Η κυβέρνηση έχει δεσμευτεί στους θεσμούς σε μέτρα για μετά το 2018 και επίτευξη στόχων μέχρι το 2060. από την πλευρά τους όλοι οι εκπρόσωποι των δανειστών επισημαίνουν την ανάγκη συνέχιση των μεταρρυθμίσεων ως αναγκαία προϋπόθεση επιτυχίας τους εγχειρήματος. Συνεπώς η οποιαδήποτε έστω και στο παραμικρό αθέτηση, με δεδομένο ότι οι αγορές αντιδρούν άμεσα σε οποιαδήποτε μεταβολή συγκριτικά με το

Με την έξοδο στις αγορές και την έκδοση του πρώτου ομολόγου θα σταματήσει κάθε συζήτηση για διαγραφή χρέους καθώς η χώρα, υποτίθεται, θα μπορεί να εξασφαλίζει από τις αγορές τα αναγκαία κεφάλαια για την εξυπηρέτησή του

εξόδου στις αγορές

από την κυβέρνηση και τους θεσμούς

γραφειοκρατικό μηχανισμό των θεσμών, θα έχει σαν συνέπεια την κατακρήμνιση της όποιας εμπιστοσύνης στην ελληνική κυβέρνηση και οικονομία και την εκτόξευση των επιτοκίων στα ύψη. Αυτό άλλωστε το εμπεδώσαμε καλά την περίοδο 2010 – 2012 κυρίως και το Α' εξάμηνο 2015. Ο εκβιασμός των αγορών ήταν που έφερε τα μνημόνια. Ο ίδιος εκβιασμός χρησιμοποιείται σε κάθε περίοδο που απαιτούν νέες παραχωρήσεις δανειστές με πλέον πρόσφατα γεγονότα την εκτόξευση των επιτοκίων (spreads) την περίοδο των διαπραγματεύσεων για το κλείσιμο των 2 πρώτων αξιολογήσεων του 3ου μνημονίου.

Η έξοδος στις αγορές είναι ξαναζεσταμένο πιότο
Το δοκιμάσαμε το 2014 επί Σαμαρά. Τότε ο Τσίπρας και οι λοιποί κυβερνητικοί σήμερα πανηγυριστές (βλέπε διπλανή στήλη) κατηγορούσαν τον Σαμαρά ότι με τα επιτόκια που δανείστηκε αυξήθηκε το χρέος και έναντι της εξόδου πρότειναν τη διαγραφή χρέους. Σήμερα χρησιμοποιούν, σε αγκα-στή συνεργασία με τον Σόϊμπλε, τα ίδια επιχειρήματα και πρακτική του Σαμαρά.

Εξασφαλισμένα ψηλά κέρδη για τους τραπεζίτες
Το επιτόκιο με τα οποία δανείστηκε τότε η κυβέρνηση για το 5ετές ομόλογο ήταν

4,95%. Σήμερα 3 χρόνια μετά, με ένα σύνολο κυβερνητικών δεσμεύσεων και μέτρων που φθάνουν μέχρι το 2060 είναι σαφές ότι το οικονομικό κλίμα είναι πολύ καλύτερο για τους δανειστές – τραπεζίτες. Έτσι ετοιμά-ζονται για το νέο πάρτι υψηλών αποδόσεων σε βάρος της χώρας. Να σημειώσουμε ότι οι ξένοι επενδυτές που τοποθετήθηκαν την περασμένη βδομάδα σε τρίμηνα έντοκα γραμμάτια έδωσαν επιτόκιο 2,33% όταν το τρίμηνο euribor είναι αρνητικό εδώ και καιρό (-0,330% την παρούσα βδομάδα).

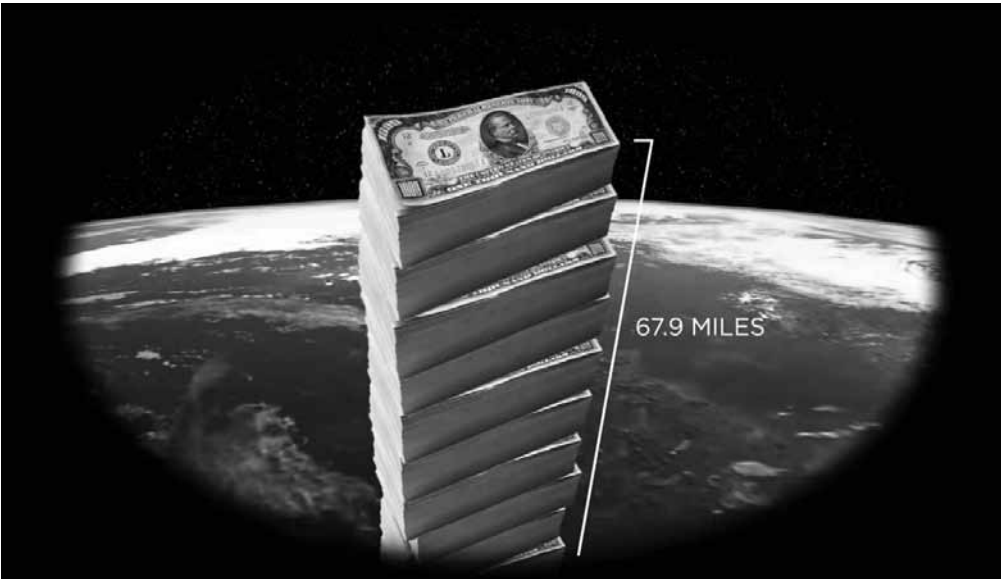
Κερδίζουν πολιτικό χρόνο σε Βάρος του λαού και της χώρας
Με δεδομένα α) την μη βιωσιμότητα του χρέους, β) την μακροχρόνια ύφεση της οικονομίας, γ) την κατάσταση φτώχειας των λαϊκών στρωμάτων, δ) την από-επέν-δυση και την απαξίωση του παραγωγικού δυναμικού της χώρας κλπ είναι δεδομένο ότι η έξοδος στις αγορές, ακόμα και με όρους που θα μπορούν να θεωρηθούν ως επιτυχείς, το μόνο που θα πετύχει θα είναι να δώσει πολιτικό χρόνο στην κυβέρνηση και να συνεχιστεί το γκρέμισμα της χώρας. Έτσι, μια ακόμα κυβέρνηση φορτώνει βάρη για το μέλλον στην προσπάθειά της να παραμείνει έστω και για λίγο παραπάνω στην εξουσία. Και το λυπηρό είναι ότι αυτή η κυβέρνηση αυτοαποκαλείται «κυβέρνηση της αριστεράς».

Το επιτόκιο με το οποίο δανείστηκε η κυβέρνηση της Ν.Δ. για το 5ετές ομόλογο ήταν 4,95%. Σήμερα 3 χρόνια μετά, με ένα σύνολο κυβερνητικών δεσμεύσεων και μέτρων που φθάνουν μέχρι το 2060 είναι σαφές ότι το οικονομικό κλίμα είναι πολύ καλύτερο για τους δανειστές – τραπεζίτες. Έτσι ετοιμάζονται για το νέο πάρτι υψηλών αποδόσεων σε βάρος της χώρας

Τα νταούλια και οι κερδοσκόποι

Στην περίοδο που οι αποδόσεις των ομο-λόγων έχουν πιάσει «πάτο» η έκδοση ελληνικού ομολόγου με «ζουμερό» επι-τόκιο αποτελεί πρόσκληση προς όλους τους κερδοσκόπους. Η κυβέρνηση ετοιμάζεται για την έκδοση 5ετούς ομολόγου της τάξης των 3 δισ. ευρώ. Συντονιστής σύμβουλος είναι η γνωστή Rothschild που ανέλαβε το έργο με αδιαφανείς διαδικασίες, μετά το γνωστό ταξίδι του πρωθυπουργού στην έδρα τους στο Παρίσι. Δίπλα της ετοιμάζονται για μεγάλες «μάσες» οι γνωστοί παγκόσμιοι τραπεζικοί οίκοι Merrill Lynch, Bank of America, BNP Paribas, Citigroup, Deutsche Bank, Goldman Sachs και HSBC. «Είναι πολλά τα λεφτά Αλέξη» για να αφήσουν οι διεθνείς τραπεζίτες τα πράγματα στην τύχη τους. Έχουν εξασφαλίσει λοιπόν τους αγορα-στές. Και πώς να μην το έχουν κάνει όταν το 5ετές γερμανικό ομόλογο έχει τώρα επιτόκιο

αρνητικό (-0,11%) ενώ στην ελληνική έκδοση εκτιμούν ότι μπορεί να πάρουν κάτι παραπάνω από 4,5% και να το πιασάρουν ως επιτυχία συγκριτικά με το 4,95% του Σαμαρά τον Ιούνιο 2014. Όμως καλό είναι να έχουμε υπόψη ότι τότε το 5ετές γερμανικό είχε επιτόκιο 0,58% και στην Ελλάδα υπήρχε αντιπολίτευση, εν δυνάμει κυβέρνηση, που ζήτηγε έξοδο από τα μνημόνια. Συνεπώς στην ουσία η κυβέρνηση με τη συνεργασία των οίκων και των αγορών θα τους μοιράσει ως δώρο για τα πέντε έτη μερικές εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ από το υστέρημα του λαού. Συμπερασματικά, ανεξάρτητα πότε θα βγει στις αγορές, ο μέγας ηγέτης της «αριστεράς» που θα έπαιζε τα νταούλια για να χορεύουν οι αγορές, τα βρήκε μαζί τους για να χορεύουν μαζί στην πλάτη του ελληνικού λαού και να τον λεηλατούν.

Ένα τρισεκατομμύριο δολάρια σε ύψος είναι 679 μίλια...

Τι είναι ένα δισεκατομμύριο; Τι είναι ένα τρισεκατομμύριο; Ορίστε μία πνευματική άσκηση για εσάς

Τι είναι ένα δισεκατομμύριο;
Τι είναι ένα δισεκατομμύριο; Την επόμενη φορά που θα ακούσετε ένα πολιτικό να χρησιμοποιεί τη λέξη «δισεκατομμύριο» με απλότητα, σκεφτείτε εάν θέ-λετε τους «πολιτικούς» να ξοδεύουν τα λεφτά της φορολογίας σας.
Ένα δισεκατομμύριο είναι ένας δύσκολος αριθμός για να κατανοηθεί, αλλά μία διαφημιστική εταιρεία έκανε καλή δουλειά βάζοντάς τον σε κάποια προοπτική σε μία από τις εκδόσεις της.
1. Ένα δισεκατομμύριο δευτερόλεπτα πριν το 2006 ήταν το 1959.
2. Ένα δισεκατομμύριο λεπτά πριν ο Ιησούς ήταν ζωντανός.
3. Ένα δισεκατομμύριο ώρες πριν οι πρόγονοί μας ζούσαν στην λίθινη εποχή.
4. Ένα δισεκατομμύριο μέρες πριν κανείς δεν περ-πατούσε στην γη στα δύο πόδια.
5. Ένα δισεκατομμύριο δολάρια πριν ήταν μόνο 8 ώρες και 20 λεπτά, με τον ρυθμό που η κυβέρνησή μας το ξοδεύει.
Καθώς αυτή η σκέψη είναι ακόμα φρέσκια στο μυαλό μας, ας δούμε τη Νέα Ορλεάνη. Είναι εκπληκτικό το τι μπορείτε να μάθετε με μία απλή γραμματική και μαθηματική διαίρεση σχολείου. Η γερουσιαστής της Λουιζιάνα, Μαίρη Λάντριου, ζήτησε από το Κογκρέσο να διαθέσει 250 δισεκατομμύρια δολάρια για την ανοι-κοδόμηση της Νέας Ορλεάνης. Ενδιαφέρων αριθμός, τι σημαίνει; Λοιπόν, εάν είστε ένας από τους 484.674 κατοίκους της Νέας Ορλεάνης (κάθε άνδρας, γυναίκα και παιδί), ο καθένας παίρνει 516.528 δολάρια. Ή, αν έχετε ένα από τα 188.251 σπίτια της Νέας Ορλεάνης, το νοικοκυριό σας παίρνει 1.329.787 δολάρια. Ή, αν είστε 4μελής οικογένεια, η οικογένειά σας παίρνει 2.066.012 δολάρια. Ουάσινγκτον! Είναι όλα τα κο-μπιουτεράκια σας χαλασμένα;

Τι είναι ένα τρισεκατομμύριο;
Πόσο μεγαλύτερο από το ένα δισεκατομμύριο είναι το ένα τρισεκατομμύριο; Χίλιες φορές. Τρία μηδενικά μεγαλύτερο. Είναι ένας αριθμός τόσο μεγάλος που πρέπει να τον δούμε σε ανθρώπινο πλαίσιο πριν μπο-

ρέσουμε πραγματικά να κατανοήσουμε το μέγεθός του. Ας πούμε λοιπόν ότι βρισκόμαστε στο έτος 0, την αρχή της πρώτης εκατονταετίας και έχετε ένα τρισεκατομμύριο δολάρια να ξοδέψετε, με ρυθμό ενός εκατομμυρίου δολαρίων την ημέρα. Το 1998, θα φτάνατε το ένα δισεκατομμύριο. Συνεχίζετε να ξοδεύετε και τώρα είστε στο έτος 2017. Έχετε ακόμη 721 χρόνια να συνεχίσετε να ξοδεύετε ένα εκατομμύριο κάθε μέρα, πριν φτάσετε στο τέλος της στοίβας σας του ενός τρισεκατομμυρίου δολαρίων.
Αν κάποιος έχτιζε ένα οικοδομικό τετράγωνο σπίτι των 100.000 δολαρίων, δέκα σπίτια ανά τετράγωνο, δέκα τετράγωνα ανά μίλι – αυτό μας κάνει εκατό τετράγωνα ανά τετραγωνικό μίλι – πόσο μεγάλο θα ήταν το έργο όταν θα έφτανε το ένα τρισεκατομμύριο δολάρια σε αξία; Θα ήταν 10.000 τετραγωνικά μίλια – μέγεθος μεγαλύτερο της Πολιτείας του Μέριλαντ.
Αν μπορούσατε να πάτε πίσω στην εποχή του Μειό-καινου, όταν τα θηλαστικά έφτασαν στη μεγαλύτερη ποικιλία τους (19 εκατομμύρια χρόνια πριν), ξοδεύοντας ένα δολάριο κάθε λεπτό, μέρα-νύχτα, επτά μέρες την εβδομάδα (526.000 δολάρια κάθε χρόνο) θα τελειώνατε περίπου τώρα το ένα τρισεκατομμύριο δολαριά σας.

Τώρα ξέρετε
Έχουμε το πλαίσιο. Η Έκθεση του Συνολικού Χρέους της Αμερικής δείχνει ότι ο ιδιωτικός και δημόσιος τομέας της οικονομίας έχουν περισσότερο από 53 τρισεκατομμύρια δολάρια χρέους. 53 τρισεκατομμύρια δολάρια! Και απ’ αυτό το σύνολο, η κεντρική κυβέρνηση έχει χρέος σχεδόν 9 τρισεκατομμύρια δολάρια, και το μερίδιο που οφείλεται στο εξωτερικό είναι πάνω από 12 τρισεκατομμύρια δολάρια. Και αυτό το χρέος αυξάνεται ραγδαία, σωστά; Και αυτοί οι αριθμοί είναι μόνο τα καταγεγραμμένα χρέη – και δεν συμπεριλαμβάνουν μελλοντικές υπο-χρεώσεις που ήδη υπάρχει δέσμευση να καταβλη-θούν όπως η κοινωνική ασφάλιση, πολλές ιδιωτικές και δημόσιες συντάξεις και η ιατρική περίθαλψη – ή τόνους εκτός ισολογισμού οφειλών των τραπεζών, επιχειρήσεων και νοικοκυριών.

01 πολιτική

Για τον Μανούσο Ριτζάκη

Με μεγάλη λύπη και ταραχή μάθαμε για το θάνατο του Μανούσου Ριτζάκη, μέλους και στελέχους του ΜΛ-ΚΚΕ. Ταραχτήκαμε για τον τρόπο που πέθανε, με τέσσερεις σφαίρες από κάποιον επαγγελματία εκτελεστή μέσα στο αυτοκίνητό του. Ταραχτήκαμε όταν μάθαμε πως ο γιος του Μανούσου είναι φυλακισμένος για την δολοφονία ενός νέου στην Πεντέλη - μάλλον για ναρκωτικά. Τα αστυνομικά ρεπορτάζ θέλουν να συνδέουν την εκτέλεση του Μανούσου με την υπόθεση του γιου του. Γνωρίζαμε τον Μανούσο, τους αγώνες του, το ήθος του. Η είδηση του τέτοιου θανάτου του μας πάγωσε. Δεν ήταν από αρρώστια ή από δυστύχημα. Ήταν διαφορετικό. Η κατάσταση έχει ξεφύγει, η κοινωνία έχει μπει σε μια άλλη τροχιά, διαλύεται η κοινωνικότητα, το μέτρο έχει χαθεί. Η κοινωνική διάλυση κάνει πιο δυσδιάκριτα τα όρια της παραβατικότητας, ο υπόκοσμος διαχέεται και παίζει πολλούς ρόλους. Κάποτε ο Αλαβάνος είχε πει (για την περίπτωση του γιου του Βούτση) πως είναι πιο δύσκολο να είσαι πατέρας παρά στέλεχος της Αριστεράς. Ήταν μια κουβέντα που ίσως βόλευε αλλά είχε αρκετή αλήθεια. Δεν ξέρουμε λεπτομέρειες, αλλά σίγουρα ο Μανούσος ζούσε ένα μεγάλο δράμα με την υπόθεση του γιού του. Ίσως με τύψεις και ενοχές. Σίγουρα ήταν μια εξαιρετικά δύσκολα κατάσταση.

Η υπόθεση είναι γροθιά στο στομάχι, που δυνάμει θα αποτελούσε αφορμή για να ανοίξει μια συζήτηση για κρίσιμα και ίσως πολύ πολιτικά ζητήματα, όπως είναι η σύγχρονη οικογένεια μέσα στην κρίση, τα παιδιά χωρίς μέλλον και η ανατροφή τους σε ένα περιβάλλον που η βία αναπτύσσεται με πολλές μορφές, η κοινωνική διάλυση και το ναρκωπεδίο του συμπλέγματος οικονομίας/υπόκοσμου έχει γιγαντωθεί.

Η Αριστερά δεν πρέπει να σιωπά για αυτές τις πλευρές. Δεν είναι μακριά από αυτές τις διεργασίες και τα προβλήματα. Δεν μπορεί να τα χειρίζεται η Νικολούλη ή το αστυνομικό ρεπορτάζ.

Σε όλους τους συγγενείς, σε όλους τους οικείους και σε όλους τους συντρόφους του Μανούσου, τα θερμά συλλυπητήριά μας.

«δ»

Η ΚΕΝΤΡΟΑΡΙΣΤΕΡΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

Μια δοκιμασμένη συστημική επιλογή

■ του **Σπύρου Παναγιώτου**

Η κεντροαριστερή διαχείριση δεν είναι ελληνική εφεύρεση. Δεν είναι καν νέα μέθοδος διαχείρισης της πολιτικής ζωής. Δοκιμάστηκε κυρίως στην Ευρώπη, πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιξαν οι δυνάμεις του «ευρωκομμουνισμού» και της Σοσιαλδημοκρατίας και αξιοποιήθηκε αποτελεσματικά στους πρώτους πολέμους της Νέας Τάξης στα Βαλκάνια. Ήταν κεντροαριστερές οι δυνάμεις και οι κυβερνήσεις που νομιμοποίησαν και συμμετείχαν ενεργά στην διάλυση της τότε ενιαίας Γιουγκοσλαβίας. Είχε προηγηθεί, βέβαια, η πρώτη επίθεση στο Ιράκ για να ακολουθήσουν αργότερα και νέες σταυροφορίες των ΗΠΑ και των πρόθυμων συμμάχων τους στην Μ. Ανατολή με οικουμενική στήριξη. Ήταν οι ίδιες δυνάμεις που έπαιξαν ενεργό ρόλο στην συγκρότηση «μεγάλων κυβερνητικών συνασπισμών» (Γερμανία, Ιταλία, Ελλάδα) για την ασφαλή συστημική διαχείριση των συμπτωμάτων της οικονομικής κρίσης που, αν και υπέβασκε ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '70 με σοβαρά αλληλοδιάδοχα οικονομικά επεισόδια, άρχισαν να δυναμώνουν παγκόσμια. Ήταν οι ίδιες δυνάμεις που μετά το ξέσπασμα της πρόσφατης κρίσης οδήγησαν τον Ευρωπαϊκό Νότο στο ζουρλομανδύα των μνημονίων και της κοινωνικής καταστροφής.

Στην Ελλάδα συνυπήρχαν όλα τα παραπάνω και οι σχετικές δοκιμασίες, για να μείνουμε μόνο στην πρόσφατη ιστορία, είχαν δοκιμασθεί νωρίτερα. Οι συγκυβερνήσεις και τα οικουμενικά

σχήματα στα τέλη της δεκαετίας του '80 εκσυγχρονίστηκαν με τις μνημονιακές κυβερνήσεις ΝΔ-ΠΑΣΟΚ στα χρόνια των πρώτων μνημονίων. Η έκρηξη του λαϊκού ριζοσπαστισμού και το πολιτικό ξεπέταγμα του ΣΥΡΙΖΑ, γέννημα της λαϊκής οργής των χρόνων 2012-2014, γεννούσε την ανάγκη μιας νέας κεντροαριστερής διαχείρισης, καθώς ο κίνδυνος κατάρρευσης των παλιών σχημάτων ήταν παραπάνω από φανερός. Και η διεργασία αυτή εκδηλώθηκε με την γοργή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ στη σημερινή του μορφή. Το πώς και τι έγινε ξεφεύγουν από τα όρια αυτού του σημειώματος.

Το σημαντικό είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ μετασχηματίζεται σε βασικό εκφραστή της κεντροαριστερής διαχείρισης στη χώρα τα τρία τελευταία χρόνια. Δεν αποδέχθηκε απλά τις προηγούμενες δεσμεύσεις των Σαμαρά - Βενιζέλου, αλλά ψήφισε ο ίδιος τρίτο μνημόνιο, παρέδωσε τη δημόσια περιουσία στους δανειστές για 99 χρόνια, δέσμευσε τη χώρα σε διαρκή επιτροπεία μέχρι το 2060, βαθαίνοντας στο έπακρο το μνημονιακό καθεστώς στην Ελλάδα και δυναμιτίζοντας τις υπαρκτές δυνατότητες αντιστροφής της μνημονιακής καταστροφής.

Μια βαθιά συστημική διεργασία

Η διαδικασία και το φαινόμενο της κεντροαριστεροποίησης δεν αφορά απλά μετατόπιση σε άλλες θέσεις από όσες είχαν διακηρυχθεί ή στη μη εκπλήρωση υποσχέσεων. Αφορά την

Η κεντροαριστερά χαρακτηρίζεται από την άρνηση υπέρβασης του καπιταλιστικού συστήματος, και υποστηρίζει τις σταδιακές μεταρρυθμίσεις στην κατεύθυνση ενός λαϊκού, ανθρώπινου καπιταλισμού ή μιας κοινωνικής οικονομίας της αγοράς, προσανατολισμένης να συμβιβάσει τις ανάγκες της οικονομίας της αγοράς με αυτές του κοινωνικού ζητήματος

υπεράσπιση και την προσαρμογή στα δομικά στοιχεία του πολιτικού σκηνικού, της πολιτικής και του κράτους. Πρόκειται για μια μορφή διαχείρισης που υιοθετεί ως οικουμενικές και αναπόδραστες τις επιλογές των αγορών και των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, αφήνει ανέπαφα τα συστημικά στοιχεία διακυβέρνησης και του κράτους, διαιωνίζει και προστατεύει θώκους, αξίες και λειτουργίες, αναγνωρίζει και βαθαίνει ολόκληρο το θεσμικό πλαίσιο επιβολής σε βάρος της πλειονότητας της κοινωνίας. Προφασίζεται μια δήθεν κοινωνικά ευαίσθητη διαχείριση την ίδια στιγμή που προωθεί τα πιο βάρβαρα αντιλαϊκά μέτρα. Χρησιμοποιεί ως κύριο εργαλείο την εξαπάτηση και την χειραγώγηση των πολιτών με υποσχέσεις για δήθεν μελλοντική διόρθωση όσων σήμερα εφαρμόζονται. Η κεντροαριστερή διαχείριση δεν είναι απλά η μεταπήδηση σε άλλες θέσεις (πιο δεξιάς) ή τα δάνεια θέσεων από ένα άλλο πρόγραμμα. Η κεντροαριστεροποίηση είναι δομικό συστατικό του πολιτικού συστήματος, που διατηρώντας και κινούμενη εντός συστημικών πλαισίων ακυρώνει στην πράξη άλλες δυνατότητες, εγκλωβίζει δυνάμεις, εξωραίζει το σύστημα.

Ιδεολογικά επιχειρεί να αξιοποιήσει τη σχέση της με λαϊκά στρώματα ή κινήματα, κυρίως μέσω της ανάθεσης και των εκλογικών ποσοστών, για να αποκτήσει η ίδια δύναμη και νομιμοποίηση. Στην εξελιγμένη της μορφή, ως κυβερνητική εξουσία χρησιμοποιεί ολόένα και περισσότερο καθεστωτικά εργαλεία για τη διαχείριση όλων των θεμάτων. Είναι έξω από την λογική της κεντροαριστεράς η ανάπτυξη λαϊκού κινήματος, η ενεργητική παρεμβολή του λαϊκού παράγοντα και, πολύ περισσότερο, η αποφασιστική στήριξη στο λαό και στις δυνάμεις του.

Μια διεργασία με αντιφάσεις

Η κεντροαριστεροποίηση δεν είναι μια διαδικασία χωρίς αντιφάσεις, ούτε σημαίνει έλλειψη συγκρούσεων και αντιπαραθέσεων με άλλους πόλους, είτε διεθνείς είτε εσωτερικούς. Η αντιπαραθεση αυτή έχει ως όριο την αποδοχή των τελεσμένων ως μοναδική αξιόπιστη επιλογή και ζητούμενο την παραχώρηση βαθμών ελευθερίας

και χρόνου για να περάσει όσο πιο ανώδυνα πολιτικά τις επιβαλλόμενες πολιτικές. Αλλά το τελευταίο δεν είναι αποκλειστικό χαρακτηριστικό της κεντροαριστεράς. Ας θυμηθούμε ότι και η Δεξιά είχε έρθει σε αντιπαράθεση με τέτοιους κύκλους (Καραμανλής με νταβατζήδες, Σαμαράς όταν ήταν αντιμνημονιακός κ.λπ.).

Η αντιπαραθεση της κεντροαριστεράς με άλλες συστημικές δυνάμεις δεν αφορά προγράμματα και αναγκαίες αλλαγές που οδηγούν σε μια διαφορετική συγκρότηση την οικονομία και την κοινωνία. Έχοντας στην πράξη αποδεχθεί ως μοναδική επιλογή την παγκόσμια οικονομική συνταγή περιορίζει αναγκαστικά τα όρια της αντιπαραθέσης στον τύπο διαχείρισης και την αποτελεσματικότητα του τρόπου διακυβέρνησης. Αξιοποιώντας τα ίδια εργαλεία και δεμένη χειροπόδαρα από τους διεθνείς και εγχώριους οικονομικούς παράγοντες αναζητά δικαίωση μέσα από το σχήμα «σφίξιμο - χαλάρωση» της οικονομικής πολιτικής. Έχει αποδεχθεί πλήρως το πολιτικό παιχνίδι όπως ορίζεται σήμερα. Αποδέχεται ως αζεπέραστη αρχή την ύπαρξη δύο βασικών πόλων στη πολιτική ζωή, με ή χωρίς συμμάχους, που θα απορροφούν διαδοχικά την πολιτική φθορά και θα αλληλοδιαδέχονται ο ένας τον άλλον στην κυβερνητική εξουσία, υπηρετώντας όμως το ίδιο αντιλαϊκό σχέδιο. Με την πολιτική της πασχίζει να σταθεί στην εξουσία με την ψευδαίσθηση ότι θα καταφέρει να περιορίσει τη φθορά της ή να φορτώσει τα βάρη στον αντίπαλο.

Η κεντροαριστερή διαχείριση σηματοδεύεται από έναν αχταρμά «αριστεροδεξιών» λόγων, πράξεων, ταχτικών, προσεγγίσεων, χειρισμών που όμως αντί να επιλύουν το πρόβλημα συμβάλλουν στην γενικευμένη σύγχυση και στην αποδόμηση κριτηρίων και στην φθορά ειδικά των αριστερών κριτηρίων.

Ιδεολογικά και πρακτικά, η κεντροαριστερά και η κεντροαριστερή διαχείριση αποτελεί σημαντικό παράγοντα καθίζησης της λαϊκής συμμετοχής και κινητικότητας. Με αυτή την έννοια κρίσιμο παράγοντα που η υπέρβαση και αποδυνάμωση του θα συντελέσει σε μια αναγεννητική προοπτική.

ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

Παροξυσμός ψευδολογίας και εξαπάτησης

■ του Μιχάλη Σιάχου

Αν σε κάτι ήταν, και είναι, ικανός ο ΣΥΡΙΖΑ και η κυβέρνηση του είναι η λεγόμενη επικοινωνιακή πολιτική. Η μετάλλαξη, η μετατροπή του σε μνημονιακό ακολούθημα, σε συστημική και συντηρητική δύναμη, αντί να επιδράσει περιοριστικά, συνέβαλε στην εκτόξευση αυτής της ικανότητας ως καταφυγή και παράλληλα άμυνα. Ο κεντροαριστερός λόγος και οι «αριστεροδεξιές» κορώνες αποτελούν την κυρίαρχη μορφή έκφρασης όχι μόνο της κυβέρνησης αλλά και υπουργών της και του κομματικού μηχανισμού και των στελεχών του.

Ο κεντροαριστερός λόγος αξιοποιεί την απάτη

- Η απάτη μιας κυβέρνησης που δήθεν αντιστέκεται και διαπραγματεύεται την ίδια στιγμή που υπογράφει και εφαρμόζει ό,τι της ζητήσουν οι δανειστές.
- Η απάτη μιας δήθεν κοινωνικής ευαισθησίας την ίδια στιγμή που συστηματικά νομοθετούνται μέτρα που καταστρέφουν την κοινωνία.
- Η απάτη της προβολής μιας φιλεργατικής πολιτικής τη στιγμή που έχουν συμφωνήσει την πιο αντιδραστική μεταρρύθμιση στην αγορά εργασίας και ετοιμάζονται πλήγματα στον ελεύθερο συνδικαλισμό και τα εργασιακά δικαιώματα.
- Η απάτη της διαστρέβλωσης των βασικότερων οικονομικών στοιχείων και δεικτών στην προσπάθεια να παρουσιαστεί μια πλασματική βελτίωση της οικονομίας.

Η σημερινή κεντροαριστερά είναι υποχρεωμένη να διαχειριστεί μια χώρα χωρίς κυριαρχία, με σημαντική έκπτωση της δημοκρατίας και την πολιτική ζωή να κυριαρχείται από βλέψεις και μεθοδεύσεις οικονομικών παραγόντων συνδεδεμένων με σκοτεινά συμφέροντα

• Η απάτη της υπεράσπισης της δημοκρατίας και της ελευθερίας τη στιγμή που η χώρα καταδικάζεται σε διαρκή επιτροπεία και σε οριστική αντικατάσταση του θεσμικού πλαισίου ύπαρξής της από μνημονιακούς καταναγκασμούς στηριγμένους σε ξένο δίκαιο. Όσα δηλώθηκαν πρόσφατα για την υπόθεση της Ηριάννας, τα δικαστικά κυκλώματα, την ανεργία, την παραγωγική ανασυγκρότηση, την έξοδο στις αγορές και τη δήθεν «μεταμνημονιακή Ελλάδα» διαψεύδονται κατηγορηματικά από το κυβερνητικό έργο όπως υπαγορεύεται στο Χίλτον και κυρίως με όσα τραγικά βιώνει η συντριπτική πλειονότητα του ελληνικού λαού. Στην κυβερνητική επιχειρηματολογία δεν βρίσκεται τίποτα πειστικό που να αφορά σε ένα σχέδιο αλλαγής, ελπίδας και προοπτικής. Η κεντροαριστερή διαχείριση δεν σημαίνει απλά συστημική διαχείριση της τρέχουσας κατάστασης, αλλά αποδοχή και εμβάθυνση μιας στάσης που δεν διστάζει σε τίποτα προκειμένου να παραμένει η κυβέρνηση στη θέση της, να κερδίζει χρόνο αν και γνωρίζει καλά ότι είναι αναλώσιμη και παραμένει εκεί όσο εξυπηρετεί τους πραγματικούς κυρίαρχους. Η ραγδαία φθορά, η διάρρηξη των όποιων δεσμών υπήρχαν με τους πολίτες, αντί να φωτίσει τις αυταπάτες, οδηγεί στο ψέμα και στην επιβολή εκβιαστικών διλημάτων.

Ο κεντροαριστερός λόγος αξιοποιεί τον εκβιασμό

«Είμαστε υποχρεωμένοι να εφαρμόσουμε ένα πρόγραμμα που δεν το

υιοθετούμε» λένε με έπαρση κάποια κυβερνητικά στελέχη, γιατί προσφάτως διατυπώθηκε από υπουργούς και η ανάγκη να υιοθετηθούν οι μεταρρυθμίσεις των δανειστών ως κυβερνητικό σχέδιο, νομίζοντας ότι λένε κάτι σπουδαίο. Τι αναγκάζει κάποιον να εφαρμόζει, και να υφίσταται την απαξίωση, μια πολιτική που δεν πιστεύει; Μετά από δύο χρόνια διακυβέρνησης και ασφυκτικών εκβιασμών είναι ανόητο να πιστεύει κανείς ότι μπορεί η κατάσταση να ανατραπεί στις Βρυξέλλες. Μένει το επιχείρημα ότι «θα έρθει ο Κούλης» και θα είναι χειρότερα. Τι ακριβώς χειρότερα θα είναι όταν και ο Αλέξης και ο Κούλης εφαρμόζουν τις οδηγίες Σόιμπλε, Λαγκάρντ και αγορών; Και πόσο αποτρέπεται ο «Κούλης» όταν τις πιο βάρβαρες μεταρρυθμίσεις τις χρεώνεται η Αριστερά, όταν χάνεται ακόμα και η δυνατότητα μιας στιβαρής αντιπολίτευσης και κυριαρχεί στην λαϊκή συνείδηση το «δεν υπάρχει εναλλακτική».

Στην πραγματικότητα το κυβερνητικό έργο ανοίγει διάπλατα το δρόμο στην διάλυση της κοινωνίας, της συνοχής της, των αντιστάσεων της, των δεσμών της και βεβαίως την εναλλαγή με τον ερχομό του Κούλη. Παράλληλα, αναδειχνεται μια Αριστερά που συμφύεται με τη διαφθορά, τον υπόκοσμο, αναζητά διάλογο και επαφές με τα απομεινάρια του υπόλογου ΠΑΣΟΚ, που κάνει όλα τα χατίρια στους ξένους προστάτες με την ψευδαίσθηση ότι κυβερνά.

Η οπισθοχώρηση της Αριστεράς, η στροφή στην κεντροαριστερή διαχείριση δεν σημαδεύεται μόνο από μια υποχώρηση των αγώνων και από τον αποπροσανατολισμό των πολιτών. Σημαδεύεται από μια βαθιά ιδεολογική μεταστροφή της ίδιας της Αριστεράς, που οδηγεί στην πλήρη ενσωμάτωσής της. Και αυτή η μεταστροφή έχει πιο σημαντικές συνέπειες ακόμα και από την υπογραφή των μνημονίων. Πρόκειται για σοβαρή ιδεολογική μεταστροφή. Επί της ουσίας πρόκειται για την πλήρη χρεοκοπία της, που δεν θα τη χρεωθούν μόνον όσοι «πρόδωσαν» και κυβερνούν, αλλά εν γένει η Αριστερά.

Χαμόγελα στο υπουργικό συμβούλιο με αφορμή τις αλληπαλλήλες κυβερνητικές... επιτυχίες

Αποτελεσματική για το σύστημα η κεντροαριστερή διαχείριση

Η «κεντροαριστερή εκδοχή» είναι πιο αποτελεσματική από την κεντροδεξιά διαχείριση. Η πρόσφατη ιστορία της χώρας και ιδιαίτερα ο ΠΑΣΟΚισμός αποτέλεσαν μια ανάσα για το σύστημα στην Ελλάδα.

Σε αντίθεση με εκείνες τις εποχές, η κεντροαριστερά αλά Τσίπρας δεν έχει χρήματα και πόρους να διαθέσει για την εξαγορά συνειδήσεων και τη δημιουργία νέων τζακιών. Δεν έχει πόρους να δημιουργήσει ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο που θα μοιράζει, έστω και άδικα, τον πλούτο. Τέτοιος δεν υπάρχει. Και όσος παράγεται αφορά μόνο τους δανειστές και τους εγχώριους εκπροσώπους τους. Το μόνο που μπορεί να παρουσιάσει είναι στρατιές «ωφελουμένων» από προγράμματα διαχείρισης της φτώχειας. Και αυτό δεν αποτελεί παράγοντα σταθερότητας της κοινωνικής συνοχής.

Η σημερινή κεντροαριστερά είναι υποχρεωμένη να διαχειριστεί μια χώρα χωρίς κυριαρχία, με σημαντική έκπτωση της δημοκρατίας και την πολιτική ζωή να κυριαρχείται από βλέψεις και μεθοδεύσεις οικονομικών παραγόντων συνδεδεμένων με σκοτεινά συμφέροντα.

Η κυβερνητική εξουσία σήμερα είναι πιο υποβαθμισμένη από ποτέ στο παρελθόν.

Είναι υποχρεωμένη να ανεχτεί τις ιδιομορφίες των οικονομικών παραγόντων που όλο και πιο πολύ συνδέονται με παράνομες δραστηριότητες. Είναι περισσότερο από ποτέ εκτεθειμένη στην αντίφαση λόγων και έργων, είναι εκτεθειμένη στην οργή των πολιτών που η ίδια δημιουργεί. Έτσι και η φθορά είναι διαρκής. Δεν φτάνουν η «κοινωνική ευαισθησία», τα δάκρυα υπουργών, οι στεντόρειες διακηρύξεις κ.λπ. για να καλύψουν τη βαθιά αντιλαϊκή πολιτική που εφαρμόζεται. Τα «γεμιστά της Φωτίου», η «αντιπολίτευση» του Σκουρλέτη και η... αγριάδα του Πολάκη αντί να τονώνουν το φρόνημα των υπηκόων εξοργίζουν. Γιατί η σημερινή, οικονομικά πτωχευμένη, κεντροαριστερά εκτός από απόγνωση κουβαλά και υποτίμηση της νοημοσύνης. Και τα δύο μαζί είναι δύσκολο να χωνευτούν...

Πίσω από τα γέλια στο υπουργείο Εργασίας

Η Έφη Αχτσιόγλου υποδέχθηκε όλο χαρά τον πρωθυπουργό Αλέξη Τσίπρα στο υπουργείο Εργασίας τη Δευτέρα. Ο πρωθυπουργός μάς ενημέρωσε ότι «όλα πάνε καλά» και ότι παρά την ασφυκτική δημοσιονομική πίεση που ασκείται στη χώρα, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ κατάφερε να μειώσει την ανεργία. Η επικοινωνιακή πολιτική της κυβέρνησης των τελευταίων ημερών συνεχίστηκε ακάθεκτη. Η τακτική του «pes-pes κάτι θα μείνει» εφαρμόζεται κατά γράμμα στην προσπάθεια να οικοδομηθεί ένα πολιτικό κεφάλαιο, το οποίο θα μπορούσε να εξαργυρώσει στις επόμενες εκλογές, με απώτερο στόχο ο ΣΥΡΙΖΑ να συνεχίσει να παίζει έναν υπολογίσιμο ρόλο στα πολιτικά πράγματα της Ελλάδας. Έτσι, η παραμόρφωση της ελληνικής πραγματικότητας συνεχίζεται, καθώς γίνεται λόγος ακόμη και για μείωση της ανεργίας που ισοδυναμεί με ρεκόρ 16ετίας. Μόνο που δεν αναφέρθηκε ότι οι πλειοψηφία των θέσεων εργασίας αφορούν μερική απασχόληση, για να μην μιλήσουμε για τις εργασιακές συνθήκες και τους μισθούς πείνας.

Ούτε λόγος, επίσης, για τις αμέτρητες περιπτώσεις «εγκλωβισμένων» εργαζόμενων που παραμένουν απλήρωτοι και συνεχίζουν να δουλεύουν υπό τον φόβο της ανεργίας. Ενώ δεν είναι αμελητέες οι θέσεις εργασίας οι οποίες έχουν χαθεί και το τελευταίο δίχρονο της κεντροαριστερής διαχείρισης Τσίπρα. Από την άλλη, οι αριθμοί της Eurostat συνεχίζουν να δείχνουν τη χώρα μας ως πρωταθλήτρια στην ανεργία. Πού να μην υπήρχε, δηλαδή, και το... θαύμα της τουριστικής ανάπτυξης. Του έτερου παραμυθιού της κυβέρνησης που παίζει σε όλους τους τόνους τους τελευταίους μήνες. Η κοροϊδία θα συνεχιστεί για όσο καιρό ακόμα ο Τσίπρας μπορεί να εξυπηρετήσει τους σχεδιασμούς του κουαρτέτου. Θα ακούσουμε πολλά ακόμα που θα μας κάνουν να αναρωτιόμαστε «σε ποια χώρα ζούμε». Ωστόσο, μέσα στην φαινομενικά αδρανή κοινωνική αντίδραση, τα ψέματα αυτά βρίσκουν κάποιο πρόσφορο έδαφος για να γίνει η ανοικοδόμηση ενός κεντροαριστερού οικοδομήματος με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ και πολλά ψήγματα ΠΑΣΟΚ όπως φαίνεται.

Γ. Πατ.

01 πολιτική

Ολίγο παλιότεροι θα θυμούνται το σλόγκαν της *Ελευθεροτυπίας*, το γνωστό «Στηρίζουμε την αλλαγή, ελέγχουμε την εξουσία». Στην *Εφημερίδα των Συντακτών* πάντως, η «γραμμή» παραπέμπει περισσότερο στη φράση του τίτλου του άρθρου. Δεν αναφερόμαστε βεβαίως σε κάθε αρθρογράφο ή συνεργάτη της εφημερίδας, αλλά στην κεντρική της κατεύθυνση, όπως αυτή εκφράζεται από το πρωτοσέλιδο και την βασική της πολιτική αρθρογραφία. Αυτά όχι απλώς στηρίζουν γενικά την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, αλλά έχουν ειδική αποστολή στο πλαίσιο της επικοινωνιακής τακτικής του Μαξίμου. Αυτός είναι και ο λόγος που ασχολούμαστε με την περίπτωση της *Εφ.Συν.*, γιατί κατά τα άλλα δεν είναι πρωτάκουστο να υπάρχουν εφημερίδες φιλοκυβερνητικές και αντικυβερνητικές. Στην περίπτωσή μας, βέβαια, είναι εντυπωσιακή η στήριξη που παρέχεται από το εν λόγω έντυπο στην κυβέρνηση και η πιστή αναπαραγωγή των ποπ paper του πρωθυπουργικού περιβάλλοντος που παρουσιάζονται σαν έγκριτο ρεπορτάζ.

Η αποστολή του συγκεκριμένου φύλλου είναι πλήρως εναρμονισμένη με την προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ να περάσει σε δεύτερη μοίρα το γεγονός ότι η κυβέρνηση εμβαθύνει το μνημονιακό καθεστώς, να εμφανιστεί ότι εκείνη διαπραγματεύεται με τους «θεσμούς» σκληρά και με επιτυχία, αλλά και ότι νομοθετεί «όπου μπορεί» υπέρ των φτωχών... Ακόμα, καθημερινά η *Εφ.Συν.* προσπαθεί να προβάλει την εικόνα μιας μεγάλης αντιπαράθεσης ανάμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ και τη Νέα Δημοκρατία. Η πολιτική πραγματικότητα ερμηνεύεται με το σχήμα της σύγκρουσης αυτών των δύο παρατάξεων, της Αριστεράς ή Κεντροαριστεράς με την Δεξιά και τους συντηρητικούς κύκλους. Επίσης, μέσα από την καθημερινή αρθρογραφία της εφημερίδας, ο ΣΥΡΙΖΑ εμφανίζεται σε πόλεμο με το

Γιατί χαιρέται ο κόσμος και χαμογελά πατέρα... Μια μέρα μετά την συμφωνία της 15ης Ιουνίου

Ένα κλασικό «κεντροαριστερό» πρωτοσέλιδο: Και Βελουχιώτης και λεφτά υπάρχουν και θετικές οι αγορές και «δεν δικαιούστε

Εφημερίδα των Συντακτών

Στηρίζουμε την κυβέρνηση, στηρίζουμε και την κυβέρνηση...

«βαθύ κράτος». Σύμφωνα με αυτό το σχήμα, το κατεστημένο φωλιάζει ακόμα στον κρατικό μηχανισμό (δικαιοσύνη, αστυνομία κ.λπ.) και η

κυβέρνηση μάχεται ώστε να καταφέρει να εφαρμόσει το προοδευτικό της πρόγραμμα σε σύγκρουση με αυτό. Τέλος, η εφημερίδα ευθυγραμμί-

ζεται πλήρως με την κατά καιρούς πολιτική της κυβέρνησης σε σχέση με τα επιχειρηματικά συμφέροντα. Έτσι, δεν θα διαβάσουμε κάτι για

Μερικά ακόμα πρόσφατα πρωτοσέλιδα με μια... αντικειμενική ματιά στις νομοθετικές πρωτοβουλίες της κυβέρνησης

Η διάκριση «μνημονιακών – αντιμνημονιακών» ανήκει, σύμφωνα πάντα με την οπτική της *Εφ.Συν.*, στο παρελθόν, ίσως και να υπήρξε καταστροφική γιατί συσκοτίσε τις ταξικές αντιθέσεις, οι οποίες φυσικά συμπυκνώνονται στην αντίθεση της Δεξιάς με την Αριστερά, άρα... του Τσίπρα με τον Μητσοτάκη. Αυτό είναι το βαθύτερο σκεπτικό μέσα από το οποίο επιχειρείται να εγκλωβιστεί ένα δυναμικό μέσα στο πολιτικό σκηνικό και συγκεκριμένα στην «κεντροαριστερή» του πτέρυγα

Γ.Γ.

Πλήρης -και με συνεχή πρωτοσέλιδο- η στήριξη προς τον Π. Καμμένο για την πρόσφατη υπόθεση με το Noor-1

Ένα (κατά τα άλλα... αθώο) πρωτοσέλιδο που «εμμέσως» καλεί το ΠΑΣΟΚ να εγκαταλείψει τη Δεξιά για να συμπορευτεί με την ευρύτερη Κεντροαριστερά

Κυβέρνηση εναντίον κατεστημένου και «βαθέως κράτους» με... πλούσια στοιχεία κατευθείαν από το non-paper του Μαξίμου

κυκλώματα φιλικά προς την σημερινή κυβέρνηση, αλλά μόνο για όσα βρεθούν σε κάποια αντιπαράθεση μαζί της. Ειδικά στην υπόθεση του Noor-1, είναι εντυπωσιακή η άνευ όρων στήριξη στους χειρισμούς του Π. Καμμένου.

Όλα αυτά, διανοημένα με μια θεματολογία φιλική προς τον αριστερό ή «εναλλακτικό» αναγνώστη (αντιρατσισμός, ιστορικά θέματα κ.λπ.), επιχειρούν να συγκρατήσουν ένα κοινό γύρω από τον ΣΥΡΙΖΑ στη λογική ότι αυτός, παρά τα λάθη και τις υποχωρήσεις του, είναι πολύ καλύτερος από την σκληρή, ρεβανσιστική και νεοφιλελεύθερη Δεξιά. Το γεγονός αυτό δεν είναι καθόλου ουδέτερο, αλλά λειτουργεί ανασχετικά απέναντι σε κάθε εναλλακτική προσπάθεια, αλλά και σε βάρος μιας σοβαρής ανάγνωσης της πραγματικότητας. Η διάκριση «μνημονιακών – αντιμνημονιακών» ανήκει, σύμφωνα πάντα με την οπτική της *Εφ.Συν.*, στο παρελθόν, ίσως και να υπήρξε καταστροφική γιατί συσκοτίσε τις ταξικές αντιθέσεις, οι οποίες φυσικά συμπυκνώνονται στην αντίθεση της Δεξιάς με την Αριστερά, άρα... του Τσίπρα με τον Μητσοτάκη. Αυτό είναι το βαθύτερο σκεπτικό μέσα από το οποίο επιχειρείται να εγκλωβιστεί ένα δυναμικό μέσα στο πολιτικό σκηνικό και συγκεκριμένα στην «κεντροαριστερή» του πτέρυγα. Τέλος, κάθε επίκληση στην ανεξαρτησία της χώρας και εναντίον της νέου τύπου αποικιοποίησης της θεωρείται μάλλον «εθνικισμός», ενώ η άκρως φιλοαμερικάνικη πολιτική της κυβέρνησης σε όλα τα φλέγοντα ζητήματα της ευρύτερης περιοχής, ούτε λόγος να γίνεται ότι θα μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο κριτικής.

Συγκεντρώσαμε εδώ λίγα μόνο από τα πρωτοσέλιδα των τελευταίων εβδομάδων. Το περιεχόμενό τους είναι, νομίζουμε, ενδεικτικό...

Να μην ανατραπούν τα άρθρα 100 και 24

Πρωτοβουλία υπογραφών ενάντια στην αναθεώρηση του Συντάγματος

Η διαβούλευση για τη Συνταγματική Αναθεώρηση βρίσκεται σε εξέλιξη. Το Σύνταγμα της χώρας, προϊόν της μεταπολιτευτικής περιόδου που καθορίστηκε από κοινωνικές παρεμβάσεις σε όλα τα μέτωπα, εξακολουθεί, παρά τις προσπάθειες ανατροπής θεμελιωδών δημοκρατικών χαρακτηριστικών του, να περιλαμβάνει σημαντικές προοδευτικές διατάξεις. Είναι προφανές ότι η επιχειρούμενη αναθεώρηση αφορά σε προσαρμογή του Συντάγματος στις μνημονιακές απαιτήσεις και στη φιλοσοφία του νεοφιλελευθερισμού. Χρειάζεται μια πάνδημη κινητοποίηση για ν' ανακοπεί αυτή η εξέλιξη. Στο πλαίσιο αυτό ένα σύνολο φορέων, που εμπλέκονται με τους θεσμούς της δικαιοσύνης και την προστασία του περιβάλλοντος, κινητοποιούνται με την εμπειρία παρελθόντων αγώνων κατά της ανατροπής των άρθρων 100 και 24 του Συντάγματος. Ένα πρώτο βήμα είναι η δημοσιοποίηση του κειμένου που ακολουθεί, για την υπογραφή του οποίου καλούνται οι αναφερόμενες στο τίτλο συλλογικότητες. Η υπογραφή αποστέλλεται στις διευθύνσεις: Ελένη Πορτάλιου, τηλ.: 2107512560, portel@central.ntua.gr και Γιάννης Παρασκευόπουλος, τηλ.: 6979952070, jparaskeyopoulos@yahoo.gr.

Πρωτοβουλία Κινήσεων Πολιτών, Κινήματων, Οικολογικών και Περιβαλλοντικών Οργανώσεων κατά της αναθεώρησης του άρθρου 100 του Συντάγματος και υπέρ της ισχύος του άρθρου 24 για την προστασία του περιβάλλοντος

1 Με τη μεταφορά αποκλειστικών εξουσιών και την αλλαγή του τρόπου ορισμού του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, όπως προβλέπεται στην πρόταση αναθεώρησης του άρθρου 100 του Συντάγματος, συντελείται μια θεμελιώδης αρνητική ανατροπή στο δικαίικό σύστημα της χώρας.

Συγκεκριμένα: αντί για τον σημερινό διάχυτο συνταγματικό έλεγχο, που θεωρείται διεθνώς από τους νομικούς ό,τι προοδευτικότερο και σημαίνει ότι κάθε δικαστήριο μπορεί να κρίνει τη συνταγματικότητα κάθε νόμου, η **συνταγματικότητα των νόμων** που ψηφίζονται από τη Βουλή, **θα κρίνεται αποκλειστικά από το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο**. Καθώς το Σύνταγμα επιτάσσει -άρθρο 93 παρ. 4- ότι τα δικαστήρια υποχρεούνται να μην εφαρμόζουν νόμους που το περιεχόμενό τους αντίκειται στο Σύνταγμα, η σημερινή μεταφορά αρμοδιοτήτων αποκλειστικά στο

Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο **ανατρέπει και το άρθρο 93 παρ 4 του Συντάγματος. Η σύνθεση του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου τροποποιείται ριζικά ώστε να είναι στον απόλυτο έλεγχο της νομοθετικής και εκτελεστικής εξουσίας** -δηλαδή του πολιτικού συστήματος. Στη σημερινή αδιάβλητη σύνθεση του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου 3 μέλη είναι οι πρόεδροι των

(**άρθρο 8**) και **το δικαίωμα στην έννομη προστασία (άρθρο 20)**.

2 Δια ταύτα: η τροποποίηση του άρθρου 100 που μαζί με το άρθρο 93 διασφαλίζουν μέχρι σήμερα τον συνταγματικό έλεγχο των νόμων από όλα τα δικαστήρια θα καταστήσει άκαρπη την προσφυγή των πολιτών στη δικαστική εξουσία για ό,τι καλύπτεται με ψήφο από τη Βουλή, ενώ το πολιτικό σύστημα θα νομοθετεί ανέλεγκτα εφόσον ο έλεγχος της συνταγματικότητας των νόμων θα κρίνεται από το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο, που το ίδιο αυτό σύστημα ορίζει. Κατ' επέκταση τίθεται εκ νέου και το θέμα της μειωμένης κυριαρχίας της χώρας μέσω παρεμβάσεων εξωχώριων «θεσμών» στις αποφάσεις της νομοθετικής και εκτελεστικής εξουσίας.

3 Όσον αφορά το **οικολογικό κίνημα, τις οργανώσεις και τα κινήματα πολιτών που υπερασπίζονται το περιβάλλον, το άρθρο 24, καθώς συνδέεται στενά με το άρθρο 100, θα έχει πολύ περιορισμένο αντίκρισμα**. Εκατοντάδες συλλογικότητες, εκπροσωπώντας χιλιάδες ενεργών πολιτών, έχουν επανειλημμένα προσφύγει στη δικαιοσύνη και αρκετές φορές έχουν δικαιωθεί με δικαστικές αποφάσεις - απέναντι σε παράνομες και αντισυνταγματικές επιλογές. Με τις παρεμβάσεις αυτές υλοποιείται το πνεύμα του άρθρου 120 που αναγορεύει τους πολίτες σε τελικούς εγγυητές της τήρησης του Συντάγματος.

Το Συμβούλιο Επικρατείας μπόρεσε να εξειδικεύσει το άρθρο 24 μέσα από μια σειρά αρχών και να το κάνει δεσμευτικό και στην πράξη με τη νομολογία του, που απέσπασε τις πιο εγκωμιαστικές κριτικές και σε διεθνές επίπεδο.

Γι' αυτό και οι επίμονες προσπάθειες των κυβερνήσεων Σημίτη και Καραμανλή να αναθεωρήσουν τα άρθρα 24 και 100. Σήμερα, η προτεινομένη Συνταγματική Αναθεώρηση επαναφέρει δια της πλαγίας οδού αυτές τις καταδικασμένες επιδιώξεις. Τόσο η νομοθετική και εκτελεστική εξουσία όσο και οι ισχυρές ομάδες συμφερόντων θα μπορούν να παρακάμπτουν εν τοις πράγμασι το άρθρο 24, καλύπτοντας με μανδύα νόμων αντιπεριβαλλοντικές αποφάσεις ώστε να μην υπάρχει δυνατότητα προσφυγής σε αυτόνομα δικαστήρια και επίκληση φιλοπεριβαλλοντικής νομολογίας.

3 Ανωτάτων Δικαστηρίων (Άρειος Πάγος, Συμβούλιο Επικρατείας, Ελεγκτικό Συνέδριο), 8 μέλη ορίζονται με κλήρωση από τους Αρεοπαγίτες και τους Συμβούλους Επικρατείας και σε ορισμένες περιπτώσεις ορίζονται δύο τακτικοί καθηγητές νομικών μαθημάτων των νομικών σχολών της χώρας. Στην πρόταση αναθεώρησης 3 μέλη ορίζονται από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, 3 μέλη από τη Βουλή και 3 μέλη με απλή πλειοψηφία μεταξύ των δικαστών των 3 Ανωτάτων Δικαστηρίων. Επιπλέον, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας ορίζει τον πρόεδρο του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου! Με τον τρόπο αυτό **αναιρείται η συνταγματικά κατοχυρωμένη ανεξαρτησία της δικαιοσύνης και η διάκριση των εξουσιών, πράγμα που ανατρέπει το άρθρο 26, το οποίο σαφώς την ορίζει. Οίγονται επίσης και άλλα συνταγματικά άρθρα και αρχές, όπως η αρχή του φυσικού δικαστή**

Νέα φλερτ Βενιζέλου...

Δίαυλοι συνεννόησης για συστράτευση του «φιλοευρωπαϊκού τόξου»

Ακόμα κι όταν οι ραγδαίες εξελίξεις απουσιάζουν, οι διεργασίες αναμόρφωσης του πολιτικού σκηνικού δεν σταματούν. Η μεταβατική φάση την οποία διανύουμε σημαδεύεται από την προετοιμασία όλων των «παικτών» για την επόμενη μέρα, για την περίοδο που θα ακολουθήσει τις κυβερνήσεις ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Χαρακτηριστικός σε αυτές τις συνθήκες ο ρόλος του Ευ. Βενιζέλου που διαφοροποιείται από κάθε σενάριο κεντροαριστερής ανασύνθεσης η οποία θα περιελάμβανε τον ΣΥΡΙΖΑ, ενώ προκρίνει μια «νέα εθνική συμφωνία και για τη λειτουργία του πολιτικού συστήματος», μέσα από τη «συστράτευση όλων των δημοκρατικών δυνάμεων ευρωπαϊκού προσανατολισμού», όπως δήλωσε και σε πρόσφατη συνέντευξή του στην Καθημερινή. Λιγότερο από ένα μήνα πριν, ο Ευ. Βενιζέλος κάλεσε την Δημοκρατική Συμπαράταξη, από το βήμα του πρόσφατου συνεδρίου της «να δίνει τη μάχη σε πείσμα εκείνων που πολλές φορές ζήτησαν χαμηλότερους τόνους ή συμψηφισμούς και ίσες αποστάσεις ή ακόμη χειρότερα κρατούσαν ανοικτή τη δίοδο του φλερτ με το ΣΥΡΙΖΑ στο όνομα μιας δήθεν κοινής κεντροαριστερής μοίρας», στοχοποιώντας έτσι τόσο τον Γ. Παπανδρέου, η σκληρή του κόντρα με τον οποίο καλά κρατεί, όσο και τις αμφισημίες της σημερινής ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ. Τα ανοίγματα του Ευ. Βενιζέλου εκτείνονται σε μια σειρά χώρους. Λίγο καιρό πριν, συνάντησε τον Κ. Σημίτη διαπιστώνοντας ταύτιση απόψεων σε όλα τα θέματα μαζί του, ενώ σε εκδήλωση για την παρουσίαση του τελευταίου βιβλίου του μίλησαν και οι Γ. Προβόπουλος, Γκ. Χαρδούβελης, αλλά παραβρέθηκαν και οι στενοί συνεργάτες του Αντώνη Σαμαρά, Σταμάτης Βρούτσος, και Αντωνίου. Η παρουσία τους δεν ήταν το μόνο στοιχείο που φανερώνει τις σχέσεις των δύο πρώην «συγκυβερνητών». Σαμαράς και Βενιζέλος εμφανίζονται να διατηρούν καλές σχέσεις και διαύλους επικοινωνίας, κάτι που δεν περνάει απαρατήρητο από τη σημερινή ηγεσία της Νέας Δημοκρατίας.

Οι φήμες που κατά καιρούς θέλουν τον πρώην πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ, ακόμα και να εντάσσεται στην Ν.Δ. διαψεύδονται φυσικά ευθέως από τον ίδιο που όμως δεν κρύβει ότι τον ενδιαφέρουν οι ζυμώσεις στον ευρύτερο χώρο των «φιλοευρωπαϊκών» δυνάμεων τονίζοντας ότι ο χώρος του ΠΑΣΟΚ δεν πρέπει να γίνει «καταλύτης για να συνεργαστεί η Ν.Δ. με τον ΣΥΡΙΖΑ».

Είναι φανερό ότι όλοι προσπαθούν να πλασαριστούν στο νέο περιβάλλον που διαμορφώνεται. Η προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ να αναζητήσει κεντροαριστερά στηρίγματα, αλλά και να απομονώσει όσο μπορεί την Ν.Δ. δεν θα μείνει χωρίς αναχώματα και αντιδράσεις. Την ίδια στιγμή, όλοι προσπαθούν να αποσπάσουν κάποια στήριξη από τους δανειστές, αφού αυτοί έχουν την τελευταία λέξη για τις εξελίξεις στην «αποικία». Η απαξίωση βέβαια του πολιτικού συστήματος είναι σχεδόν καθολική και δεν αντιμετωπίζεται εύκολα με ασκήσεις ισορροπιών και τακτικισμούς.

Γ.Π.

01 παραπολιτική

Μπαλωθιές

Επιμέλεια: Ι.Κ.

- ✓ Το θετικό είναι ότι στη χώρα υπάρχει ομοιογένεια. Απ' άκρη σ' άκρη του πολιτικού φάσματος κυριαρχεί η πλιθιότητα.
 - (@thanos1625)
- ✓ Ζούμε σε χώρα που η Εκκλησία ευλογεί τα κάστανα και το κράτος κυνηγάει τους καστανάδες.
 - (@N0nServ1)
- ✓ Και τι φταίμε εμείς, αν όλες οι κοινωνικές ομάδες θέλουν να πετάνε καφέδες στους Συριζαίους;
 - (@maGoofys)
- ✓ Περίεργο που ο Πολάκης ήταν με τον Καζάκη, όλοι νομίζαμε ότι πριν μπει στην κυβέρνηση ήταν ερευνητής στο CERN...
 - (@miltotr)
- ✓ Εδώ που τα λέμε, αν δεν κατασκεύαζαν ενόχους, η αντιτρομοκρατική στην Ελλάδα δεν θα είχε δουλειά να κάνει.
 - (@platinudinous)
- ✓ Αλήθεια, οι Συριζαίοι που διαδηλώνουν υπέρ Ηριάννας, τι λένε για τον «τρομονόμο» που όχι απλά δεν κατήργησαν, αλλά τον ενίσχυσαν;
 - (@anemosanti)
- ✓ Η τελική «αδειοδότηση» κατασκευής ενόχων δόθηκε απ' την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ το '15, όταν απέρριψε τη θέσπιση ορίων χρήσης DNA ως αποδεικτικό μέσο.
 - (@Agari_V)
- ✓ Άκουσα πως η Ηριάννα οδηγούσε το ταχύπλοο στην Αίγινα, γι' αυτό δεν βρέθηκε καθόλου DNA.
 - (@gerontas apraisios)
- ✓ Έπειτα από τέτοιες αποφάσεις των δικαστών καταλαβαίνεις γιατί ο Σημίτης έλεγε «όποιος έχει στοιχεία να πάει στον εισαγγελέα».
 - (@Τοκάτας Φούγκας)
- ✓ Μόνο στην Ελλάδα προκαλεί τρόπο στον ανυπεράσπιστο πολίτη, η φράση «θα τα βρει η Δικαιοσύνη»...
 - (@N_Papadojannis)
- ✓ Ναι, οι δικαστές είναι καθάρματα που ζουν σε φούσκα κεκτημένων. Δικάζουν όμως με τους νόμους που τους δίνουν οι κυβερνήσεις.
 - (@LStamellos)
- ✓ Αν η Ηριάννα είχε ναυλώσει κανένα πρεζοκάραβο, και ελεύθερη θα κυκλοφορούσε και μιντιάρχισσα θα γινόταν!
 - (@CorinaVasilopou)
- ✓ Η Ηριάννα είναι πιο επικίνδυνη απ' τους ΧΑυγίτες που είναι απέξω... Μάλλον επειδή η Ηριάννα ξέρει γραφή κι ανάγνωση.
 - (@AthenaDimiDimi)
- ✓ Αν δεν υπήρχε τεράστιο πρόβλημα με τη δικαιοσύνη, ούτε λαμόγια θα μας κυβερνούσαν, ούτε η χώρα θα τίνανε τα πέταλα... Αλυσίδα είναι όλα αυτά.
 - (@Drahmadinetzant)
- ✓ Χίλιες φορές άνεργος ο γιος μου, παρά υπουργός-δολοφόνος της εργασίας!
 - (Niki Vikou)
- ✓ Από το «και τι δουλειά είχε στα Εξάρχεια;» στο «και τι δουλειά είχε στη Βαρκελώνη;» το λες και εξέλιξη.
 - (@The_Stranger_gr)
- ✓ Αν είναι να βάζουμε φυλακή όσους πάνε Βαρκελώνη, αυτούς που πάνε Αργίνο τι να τους κάνουμε δηλαδή; Να τους σφάζουμε;
 - (@theodouts)
- ✓ Όσοι έχετε πρόγραμμα ταξίδι στη Βαρκελώνη, να ξέρετε πως η αντιτρομοκρατική υποστηρίζει Ρεάλ Μαδρίτης και σας θεωρεί ύποπτους!
 - (@AlexandrosFL)
- ✓ Αξιότιμοι δικαστές, θα ήθελα να σας ενημερώσω ότι η πεθερά μου έχει πάει δυο φορές στην Βαρκελώνη τα τελευταία 2 χρόνια. Θα κάνετε κάτι γι' αυτό;
 - (@nikos7gio)
- ✓ Αφού η Βρυξελλώτικη μαφία υπερασπίζεται τον Γεωργίου, της ΕΛΣΤΑΤ, δεν υπάρχει αμφιβολία για το ρόλο του στην παγίδευση της χώρας από τα μνημόνια.
 - (@katsandres)
- ✓ 100.000 ευρώ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ στον Γεωργίου - 200.000 στον Παπαδήμο - 25.000 στον Σημίτη - 13.7000.000 στον Τέως! Εσύ, πόση αποζημίωση πήρες;
 - (@a_angeltsak)
- ✓ Ζούμε σε μια χώρα που ο θάνατος παππού-γιαγιάς είναι καίριο οικονομικό πλήγμα για την μέση οικογένεια...
 - (@phroex)

Σχόλια: και διηγώντας τα να κλAIS... ..

Πικρό ποτήρι, του Βαγγέλη Παπαβασιλείου

Ο Πρόσφυγες εσωτερικού

Γνωστός μου, καλός μεσαίος επιχειρηματίας πήρε 300.000 δάνειο σε ελβετικά φράγκα για αγορά ακινήτου. Μέσα σε λίγα χρόνια το χρέος τον έπνιξε, γιατί τα μνημόνια του κατέστρεψαν την υγιή επιχείρηση και οι Ελβετοί αποφάσισαν να ανατιμήσουν 40% το νόμισμά τους! Έχει δώσει ήδη 150.000 ευρώ, αλλά χρωστάει 440.000 ενώ η αξία του ακινήτου έχει πέσει στα 150.000 ευρώ! Προχτές σταμάτησε να πληρώνει δόσεις, αφού ούτε μπορεί ούτε έχει πλέον κανένα νόημα. Αλλάζοντας κατά περίπτωση τα ποσά, έχουμε εκατοντάδες χιλιάδες νοικοκυραίους που παγιδεύτηκαν με τον ίδιο τρόπο έχοντας φτύσει αίμα στη βιοπάλη για να ζήσουν αξιοπρεπώς. Αυτούς, τώρα, τους κυνηγάνε οι πάντες: εφορίες, ασφαλιστικά ταμεία, τράπεζες, ΔΕΚΟ, προμηθευτές, εργαζόμενοι, δικηγόροι, γιατροί και, βέβαια, τα δημοσιογραφικά παπαγαλάκια των κομμάτων που ψήφισαν τα μνημόνια. Ρημαγμένοι πρόσφυγες

εσωτερικού που δεν τους δέχονται ούτε στα στρατόπεδα φιλοξενίας!

Στ. Ελληνιάδης

Ο Πόρτο Ελλάδα

Πόρτο Ρίκο. 2 εκατομμύρια μετακόμισαν στις ΗΠΑ μιας και δεν υπήρχε μέλλον. Οι πλούσιοι αγόρασαν τα σπίτια τους σε εξευτελιστικές τιμές. Έχει όμορφες παραλίες στο Πόρτο Ρίκο. Σας θυμίζει κάτι αυτό;

Φίλιππος Φιλιππίδης

Ο Πράσινη αχρωματοψία

Αυτοί οι Οικολόγοι Πράσινοι αποδείχτηκαν τα πιο φανατικά τσιράκια της ευρωπαϊκής ολιγαρχίας. «Είμαστε αταλάντευτα προσανατολισμένοι στην παραμονή της χώρας στην Ευρωζώνη» δήλωσε για πολλοστή φορά ο βουλευμένος στην καρέκλα του αναπληρωτή υπουργού Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων Πάννης Τσιρώνης, που έχει ξεχάσει τα πάντα για την οικολογία, το περιβάλλον, τη Χαλκιδική, τις ακτές των

νησιών, το Ελληνικό, τις χωματερές και όλα τα υπόλοιπα για τα οποία υποτίθεται ότι «αγωνίζονταν» οι Πράσινοι Οικολόγοι προτού κολλήσουν αχρωματοψία από τους Συριζαίους των μνημονίων.

Σώτος Μπελμπασάκης

Ο Καταπλακωμένοι Ευρωπαίοι

Είναι τόσα πολλά τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι πολίτες σε κάθε χώρα, που οι ειδήσεις για τα τερατώδη που συμβαίνουν σε άλλες χώρες συχνά περνούν εντελώς απαρατήρητες. Μόνο κάποιες εντυπωσιακές δολοφονίες, όπως η αποτέφρωση κάπου 100 ατόμων στον πύργο του Λονδίνου, γίνονται ευρύτερα γνωστές και σχολιάζονται. Ποιος νοιάζεται που η ακροδεξιά κυβέρνηση της Πολωνίας βάζει χέρι στους ανώτατες δικαστές της χώρας; Ποιος νοιάζεται για τον Ισπανό αντιπρόεδρο της παγκόσμιας Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας (FIFA) που πιάστηκε για δωροδοκίες ή τον μεγαλοτραπεζίτη που πήγε από σφαίρα στο στήθος στην Κόρδοβα; Ποιος νοιάζεται, εκτός από τους δημοσιογράφους, που ο Μακρόν έφαγε τον αρχηγό των ενόπλων δυνάμεων της Γαλλίας; Είναι πια τόσες πολλές οι εκφάνσεις βίας, αυταρχισμού και διαφθοράς στην Ευρώπη που δεν συγκινούν τους πολίτες που λυγίζουν κάτω από το βάρος των προβλημάτων που έχουν στη δική τους χώρα. Είναι κι αυτός ένας λόγος που δεν υπάρχει ένα ευρωπαϊκό κίνημα αντίστασης...

Ε.Σ.

μπαγλαμάδες

Άνθρωποι και ανθρωπάκια

Η απόφαση για την Ηριάννα είναι ένα νομικό και πολιτικό σκάνδαλο, αυτό είναι αυτονόητο και μπορεί κανείς να βρει στο διαδίκτυο όλα τα σχετικά στοιχεία. Σαν να μην έφτανε όμως αυτό, η ευκαιρία της αποφυλάκισής της τη Δευτέρα (με αναστολή της ποινής της από το Πενταμελές

Εφετείο Κακουρηγμάτων) κινδυνεύει από την μη καθαρογραφία της απόφασης. Η αιτία της καθυστέρησης δεν είναι τεχνική. Η δικαστής που καταδίκασε την Ηριάννα πρέπει να καθίσει και να γράψει σκεπτικό. Και φυσικά σκεπτικό δεν υπάρχει. Με αποτέλεσμα μια νέα κοπέλα, φυλακισμένη και αθώα, να είναι πλέον αντιμέτωπη όχι μόνο με τη βαρβαρότητα μιας τερατώδους απόφασης, αλλά και με τον φόβο μιας εμπροσθοεκπροσώπου της δικαστικής εξουσίας, που είναι αντιμέτωπη με το φάσμα του εξευτελισμού γιατί ποτέ δεν περίμενε τις διαστάσεις που θα έπαιρνε στην κοινωνία το θέμα της Ηριάννας. Προτείνω - μέχρι να μάθουμε το όνομα της εκπροσώπου της δικαστικής εξουσίας - να

την αποκαλούμε Ανθρωπάκι. Αυτό το Ανθρωπάκι έχει καταλάβει ότι αντιμετωπίζει πρόβλημα. Πηγαίνει στη δουλειά, γυρνάει στο σπίτι, ζει την καθημερινότητα, αλλά την ίδια στιγμή ξέρει ότι πρέπει να γράψει ένα σκεπτικό που θα τη γελοιοποιήσει. Το Ανθρωπάκι αυτό έχει ιδρώσει. Και αυτός ο ιδρώτας ενός συστήματος λαχανιασμένου από την αμφισβήτηση της κυριαρχίας του είναι το μεγαλύτερο καύσιμο του φασισμού. Ένας Άνθρωπος και ένα Ανθρωπάκι. Πιο καθαρά το δилημμα δεν μπορεί να τεθεί.

Θανάσης Καμπαγιάννης, 14/7/2017
(δικηγόρος, μέλος της Πολιτικής Αγωγής του αντιφασιστικού κινήματος στη δική της Χρυσή Αυγή)

02 διεθνή

Κάνω ό,τι γουστάρω, και λογαριασμό δεν δίνω

Ισραηλινοί στρατιώτες έχουν φράξει τις εισόδους στο τέμενος Αλ-Άκσα της Ιερουσαλήμ, τον τρίτο ιερότερο τόπο του μουσουλμανικού κόσμου – που έτσι έχει μετατραπεί για μια ακόμη φορά σε σύμβολο τόσο της ισραηλινής κατοχής όσο και της Παλαιστινιακής Αντίστασης. Χθες ξέσπασαν για πολλοστή φορά επεισόδια μεταξύ του κατοχικού στρατού και χιλιάδων Παλαιστινίων, που διεκδικούν το δικαίωμά τους να μπουν στο τέμενος. Παρά τις διεθνείς διαμαρτυρίες (ιδίως επειδή το τέμενος βρίσκεται στην ανατολική Ιερουσαλήμ, την κατοχή της οποίας δεν αναγνωρίζει –στα λόγια τουλάχιστον– η «διεθνής κοινότητα»), η κυβέρνηση Νετανιάχου έχει επιτρέψει μέχρι στιγμής την πρόσβαση μόνο σε άντρες άνω των 50 ετών. Πάντα υπό τον όρο να περάσουν από ισραηλινό έλεγχο...

γυρίζει

Ένας χρόνος από το αποτυχημένο πραξικόπημα στην Τουρκία

Το καθεστώς Ερντογάν έχει κάθε λόγο να «γιορτάσει» την πρώτη επέτειο από το αποτυχημένο πραξικόπημα του περυσινού Ιουλίου. Όσον αφορά το εσωτερικό μέτωπο, μέσα σ' ένα χρόνο κατάφερε –χωρίς ουσιαστικές αντιδράσεις από τη Δύση– να «εκκαθαρίσει» τον κρατικό μηχανισμό, περιλαμβανομένου του στρατού και των αστυνομικών σωμάτων, από εξαψήφιο αριθμό αντιφρονούντων. Σύμφωνα με τα στοιχεία της ίδιας της τουρκικής κυβέρνησης, μόνο από τους οπαδούς του Γκιουλέν (πρώην στενού συμμάχου και νυν μισητού εχθρού του Ερντογάν, που ζει στις ΗΠΑ και κατηγορήθηκε ως ενόρχηστρωτής του πραξικοπήματος), 86.000 δημόσιοι υπάλληλοι απολύθηκαν και 35.000 συνελήφθησαν μέχρι πέρυσι τον Οκτώβριο. Σ' αυτούς πρέπει να προστεθούν περίπου άλλοι τόσοι Τούρκοι υπήκοοι που απολύθηκαν ή/και συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν ως ύποπτοι για συμπάθεια προς τον άλλο μεγάλο αντίπαλο του Σουλτάνου: το κουρδικό κίνημα και την τουρκική Αριστερά που έχει συμμαχήσει μαζί του.

Μεταξύ των φυλακισμένων περιλαμβάνονται οι δύο συμπρόεδροι του Δημοκρατικού Κόμματος των Λαών (HDP), καθώς και δεκάδες βουλευτές και δήμαρχοι που πρόσκεινται σ' αυτό – στην τρίτη δηλαδή κοινοβουλευτική δύναμη του τουρκικού κράτους. Και πάλι, με τους Ευρωπαίους να περιορίζονται να ψελλίσουν κάποιες τυπικές κριτικές. Εξάλλου με την ίδια ουσιαστική ανοχή της Δύσης, αλλά και της Ρωσίας, ο Ερντογάν συνέχισε την πολιτική περικοκλώσης-ισοπέδωσης ολόκληρων κουρδικών οικισμών και εν ψυχρώ εξόντωσης αμάχων. Ακόμη κι όταν η αντιπαράθεσή του με το Βερολίνο ή άλλες πρωτεύουσες οξύνεται, εξαιτίας των περιφερειακών βλέψεών του, ο Ερντογάν παραμένει στο απυρόβλητο όσον αφορά την «εκκαθάριση» της Τουρκίας από τους «τρομοκράτες». Επιστέγασμα των επιτυχιών του Ερντογάν στο εσωτερικό μέτωπο ήταν η νίκη του στο δημοψήφισμα του περασμένου Απριλίου. Αν και οριακή παρά το όργιο τρομοκρατίας και νοθείας, με μόλις 51% υπέρ του, η νίκη αυτή του επέτρεψε να ολοκληρώσει την προσπάθεια που κατέβαλε επί χρόνια – να περιβληθεί δηλαδή πρωτοφανείς υπερεξουσίες, υλοποιώντας έναν ιδιόμορφο συνδυασμό σουλτανοποίησης και ισλαμοποίησης της Τουρκίας.

Σε ό,τι αφορά το «εξωτερικό» μέτωπο, το καθεστώς Ερντογάν επίσης κατάφερε πολλά. Όχι μόνο δεν συνεντρίβη σε μια περιοχή όπου παρεμβαίνουν και δρουν άμεσα όλες οι μεγάλες και περιφερειακές δυνάμεις αλλά, ακολουθώντας μια επιθετική πολιτική ενεργητικής εμπλοκής και διεκδίκησης (καθώς και απόπειρας «εκπροσώπησης» όλων των σουνιτικών πληθυσμών), προώθησε τους σχεδιασμούς του και έγινε αποδεκτός, έστω και προσωρινά, από τους δύο κύριους συνομιλητές (Τραμπ και Πούτιν) εκμεταλλευόμενος και τις μεταξύ τους αντιθέσεις. Στη δε αντιπαράθεσή του με την Ευρώπη, αδιαφόρησε για τις απειλές της, γνωρίζοντας ότι η Ε.Ε. δεν έχει την πολυτέλεια να ρισκάρει τόσο στο προσφυγικό ζήτημα όσο και στις εμπορικές σχέσεις με την Τουρκία. Ενώ ταυτόχρονα δεν έπαψε στιγμή να κοιτά και στα δυτικά του σύνορα: πέρα από τη «δρόση» του στον άξονα Θράκη-Αιγαίο-Κύπρος, ενέτεινε τις άμεσες παρεμβάσεις του και στα Βαλκάνια, «υιοθετώντας» μεταξύ άλλων την Αλβανία και τους συμμάχους της και ιδρύοντας δικά του κόμματα σε μια σειρά χώρες της περιοχής...

Στρατοδικεία για τους εργάτες στην Αίγυπτο

Οι εργαζόμενοι υποφέρουν από τη λιτότητα που επέβαλε το ΔΝΤ

■ της Σάρα Νουρ*

Πριν λίγες μέρες στην Αίγυπτο ο εισαγγελέας κατηγορήσε για προτροπή σε απεργία 4 εργάτες της «Εθνικής Εταιρείας Τσιμέντων» (National Cement Company - NCC), για μια διαμαρτυρία που κράτησε μόλις 12 ώρες. Οι εργαζόμενοι ζητούσαν αύξηση των μισθών τους προκειμένου να αντιμετωπίσουν την εκτίναξη των τιμών των βασικών αγαθών – συνέπεια των «μεταρρυθμίσεων» που επέβαλε το καθεστώς Σίσι υπό την καθοδήγηση του ΔΝΤ. Ο Μοχάμετ αλ-Μπαντάουι, πρόεδρος της συνδικαλιστικής αντιπροσωπείας, ανακοίνωσε πως οι τέσσερις εργάτες είναι προσωρινής απασχόλησης, και πως είχαν υπενοικιαστεί στην NCC από μια δανέζικη εταιρία που ειδικεύεται στην παροχή πρόσκαιρα απασχολούμενων στον τομέα της συσκευασίας.

«Οι εργάτες ζητούσαν αύξηση, αλλά η εταιρεία απαίτησε την επάνοδο τους στην εργασία πριν από οιαδήποτε συζήτηση», πρόσθεσε ο αλ-Μπαντάουι. Μπροστά στην άρνηση των εργαζομένων, που ξεκίνησαν 12ωρη στάση εργασίας, η NCC τους έκανε μήνυση. Ο Αμρ Μοχάμεντ, δικηγόρος του Αραβικού Δικτύου για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, ανακοίνωσε πως ο εισαγγελέας διέταξε προσωρινή φυλάκιση 15 ημερών για έναν από αυτούς, τον Ουαλίντ Ραγκάμπ, «εν αναμονή των ερευνών». Στους άλλους τρεις εργαζόμενους έχουν απαγγελθεί κατηγορίες. Μέχρι στιγμής ο δικηγόρος δεν κατάφερε να πάρει στα χέρια του αντίγραφα της δικογραφίας.

Η περιπέτεια των τεσσάρων εργαζομένων της National Cement Company εντάσσεται σε ένα νέο κύμα εργατικών διαμαρτυριών, που δυνάμωσε ιδιαίτερα μετά το

Μάη του 2016 – όταν εξαγγέλθηκε από την κυβέρνηση μια σειρά «μεταρρυθμίσεων» προκειμένου να λάβει δάνειο 12 δισεκατομμυρίων δολαρίων από το ΔΝΤ. Έτσι, πριν ένα χρόνο 26 εργάτες των ναυπηγείων της Αλεξάνδρειας δικάστηκαν από στρατοδικείο επειδή διεκδίκησαν αυξήσεις: 14 από αυτούς παρέμειναν στη φυλακή για πάνω από τρεις μήνες, αφού κατηγορήθηκαν για «παρακίνηση σε απεργία». Με την ίδια κατηγορία, τον περασμένο Σεπτέμβρη οι δυνάμεις ασφαλείας συνέλαβαν 6 εργαζόμενους των δημοσίων συγκοινωνιών που ζητούσαν να πληρωθούν καθυστερημένα μπόνους: η δική τους φυλάκιση διήρκεσε περίπου τέσσερις μήνες...

Ακρίβεια και καταστολή μπορεί να φέρουν εκρήξεις

Ένα μήνα μετά την απελευθέρωση της ισοτιμίας της αιγυπτιακής λίρας (μέτρο που εκτίναξε τις τιμές όλων των βασικών αγαθών), οι δυνάμεις ασφαλείας συνέλαβαν 2 εργαζόμενους της εταιρείας Abyeek Cement a Ein Sokhna και άλλους 2 της Suez Company, επειδή διεκδικούσαν αυξήσεις. Η ίδια πάντα κατηγορία («παρακίνηση σε απεργία») οδήγησε στο εδώλιο 19 εργάτες της εταιρείας IFFCO Oils Company στις αρχές του περασμένου Φλεβάρη, μετά το χτύπημα της απεργιακής κατάληψης. Τελικά, οι δικαστές απάλλαξαν τους εργάτες – αλλά αυτό δεν εμπόδισε την απόλυση τους από την εταιρεία. Ένα παρόμοιο περιστατικό συνέβη και τον Απρίλη, όταν οι αστυνομικές δυνάμεις συνέλαβαν 17 εργαζόμενους στην εταιρεία τηλεπικοινωνιών Etisalat. Οι συλλήψεις έγιναν σε διαφορετικά σημεία και διαφορετικές ώρες, αφού ορισμένοι εξ

αυτών είχαν συμμετάσχει σε διαδήλωση μπροστά στα κεντρικά γραφεία της εταιρείας για περίπου μισή ώρα.

Πριν καν περάσει ένας μήνας, στα τέλη του Μάη, η αστυνομία συνέλαβε 32 απασχολούμενους στην ασφάλεια της τσιμεντοβιομηχανίας της Τορά, μετά από κατάληψη διαμαρτυρίας που κράτησε περίπου 50 μέρες. Αυτοί διεκδικούσαν την εφαρμογή απόφασης της προηγούμενης χρονιάς, που επέβαλε στην εταιρεία την υποχρέωση να εφαρμόζει ισοτιμη οικονομική αντιμετώπιση και πολιτική προσλήψεων (ίδια με αυτή όλων των άλλων εργαζομένων).

Σύμφωνα με τον Καμάλ Αμπάς, μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, προκειμένου να συνεχίσει να εφαρμόζει τις μεταρρυθμίσεις που έχει επιβάλει το ΔΝΤ, το καθεστώς του στρατηγού Σίσι επιβάλει «αυστηρές συνθήκες». Ο Αμπάς επισημαίνει σχετικά: «Οι αναλυτές εξακολουθούν να αναρωτιούνται τι θα κάνουν οι εργαζόμενοι μπροστά σε αυτή την άνευ προηγουμένου αύξηση των τιμών και στην καταπίεση ενάντια σε όποιον διεκδικεί αυξήσεις. Μπορεί να ξεσπάσουν ανεξέλεγκτες εκρήξεις αγανάκτησης των πολιτών, όσο κι αν δεν μπορεί να προβλέψει κανείς τον τρόπο και τον χρόνο»...

* Πρωτοδημοσιεύθηκε στο αιγυπτιακό MME Masr al Arabia (www.masralarabia.com), ο διαδικτυακός τόπος του οποίου είναι ένας από τους 123 που μπλοκαρίστηκαν από το δικτατορικό καθεστώς του στρατηγού Σίσι. Εδώ παρουσιάζεται σε συντετμημένη μορφή. Η μετάφραση έγινε από το μπλογκ The ROBIN (therobin16.wordpress.com), το οποίο αναφέρεται «στη Μεσόγειο που αντιστέκεται».

02 **διεθνή**

Ολομέτωπη σύγκρουση

Τι δείχνει το νέο κύμα έντασης στη Βενεζουέλα

■ του Ερρίκου Φινάλν

Η λαϊκή συμμετοχή στο πρόσφατο δημοψήφισμα που οργάνωσε η αντιπολίτευση (κατά τι μικρότερη από τα 7,7 εκατομμύρια ψήφων που αυτή είχε λάβει στις εκλογές του 2015) επιβεβαιώνει για μια ακόμη φορά το χάσμα στη βενεζουελάνικη κοινωνία, όπου συγκρούονται δύο μεγάλα στρατόπεδα. Από τη μια είναι η φιλοδυτική δεξιά αντιπολίτευση, η οποία έχει καταφέρει να κερδίσει μεγάλο μέρος των μεσαίων στρωμάτων, που ανδρώθηκαν στα χρόνια των «παχιών αγελάδων» του τσαβισμού – και έπαψαν να τον υποστηρίζουν αφότου η πτώση των τιμών του πετρελαίου βύθισε σε κρίση τη Βενεζουέλα. Απέναντι βρίσκεται το φιλοκυβερνητικό στρατόπεδο, με την (ανοιχτά κριτική πλέον) υποστήριξη της αριστεράς του πτέρυγας, το οποίο εξακολουθεί να στηρίζεται στα φτωχότερα στρώματα – που πάνω απ’ όλα φοβούνται μια παλινόρθωση του παλιού καθεστώτος. Στη μέση, μια γκριζα περιοχή, με εκατομμύρια πολιτών που δεν αποφασίζουν να ταχθούν με τη μία ή την άλλη πλευρά. Κι από πάνω... αιωρούνται οι ΗΠΑ, οι οποίες φαίνονται αποφασισμένες να ξεμπερδεύουν παραδειγματικά με

την «ανταρσία» σ’ αυτό που πάντα θεωρούσαν πίσω αυλή τους. Αυτό εξηγεί την κλιμάκωση και τη βιαιότητα της σύγκρουσης, που από τον Απρίλιο μέχρι σήμερα μετρά σχεδόν 100 νεκρούς, καθώς καμία πλευρά δεν θέλει να υποχωρήσει. Ή δεν δύναται: ο ευρισκόμενος σε διαρκή άμυνα Μαδούρο κατανοεί ότι δεν μπορεί να υπάρξει μια σχετικά

«ομαλή παράδοση», όπως έγινε στο παρελθόν (σε μια πολύ διαφορετική εποχή) π.χ. στη Νικαράγουα. Το μήνυμα της Ουάσιγκτον είναι σαφές: πλήρης και άνευ όρων υποταγή, αλλιώς γενικευμένη αιματοχυσία, ακόμη και διαμελισμός της Βενεζουέλας. Το ίδιο

μήνυμα μεταφέρουν και οι ένοπλες συμμορίες της αντιπολίτευσης, που σκοτώνουν και καίνε ζωντανούς ανθρώπους (άλλα δύο τέτοια περιστατικά σημειώθηκαν μόλις προχθές, με «διαδηλωτές» να πυρπολούν «υποστηρικτές της κυβέρνησης»). Είναι όμως επιτυχία της δυτικής προπαγάνδας το γεγονός ότι έχει καταφέρει να χρεώσει στο κυβερνητικό στρατόπεδο ακόμη και τους δικούς του νεκρούς...

Λάθη που διευκόλυναν την ξένη επέμβαση

Έχουμε ήδη επιχειρήσει να ανιχνεύσουμε, παραθέτοντας και κείμενα Λατινοαμερικάνων λίγο ή πολύ κριτικών προς την κυβέρνηση Μαδούρο, τις πραγματικές ρίζες της βίαιης κρίσης που συνταράσσει τη Βενεζουέλα*.

Θα μπορούσαμε να συνοψίσουμε λέγοντας ότι αυτή είναι αποτέλεσμα μιας διπλής παρέμβασης, εξωτερικής και εσωτερικής. Είναι πασιφανές ότι οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους επεμβαίνουν δυναμικά και με σχέδιο – η πρώτη επιτυχία τους ήταν, από την προηγούμενη κιόλας δεκαετία, η σύμπτυξη ενός ενιαίου κόμματος της αντιπολίτευσης, στο οποίο υποχρεώθη-

καν να ενταχθούν εκόντες-άκοντες άπαντες οι αντιπολιτευόμενοι. Όμως αυτή η έξωθεν παρέμβαση «κουμπώνει» πλέον εύκολα πάνω στη λαϊκή δυσαρέσκεια, που τα τελευταία χρόνια αγκαλιάζει πλατιά τμήματα της βενεζουελάνικης κοινωνίας και οφείλεται σε σοβαρά λάθη του κυβερνητικού στρατοπέδου – με πρώτο και μοιραίο την πεισματική επιμονή στο μοντέλο μιας οικονομίας που βασίζεται στην

εξαγωγή πρώτων υλών. Όταν κατέρρευσαν οι διεθνείς τιμές του πετρελαίου, στα έσοδα από την εξαγωγή του οποίου βασιζόταν η φιλολαϊκή πολιτική των τσαβιστών, κατέρρευσε και το μοντέλο. Η κρίση, διογκωμένη βέβαια από τα σαμποτάζ και τη μαυραγορίτικη δράση (αλλά γιατί να περιμένει κανείς ότι η φιλοδυτική ολιγαρχία δεν θα εκμεταλλευόταν αυτό το θείο δώρο;), διέρρηξε την κοινωνική συμμαχία της φτωχολογιάς με τα μεσαία στρώματα. Ταυτόχρονα, αποδείχθηκε ότι το κυβερνητικό μπλοκ δεν είχε ανοσία στη διαφθορά και την αλαζονεία, επιτείνοντας τη λαϊκή δυσαρέσκεια. Διαφορετική θα ήταν η εξέλιξη αν είχαν έγκαιρα εισακουστεί τα ριζοσπαστικά ρεύματα του λαϊκού στρατοπέδου, που προειδοποιούσαν ότι το «εύκολο» εξαγωγικό μοντέλο είναι εύθραυστο και καλούσαν σε βαθιές οικονομικές και κοινωνικές αλλαγές.

Η επέλαση μπορεί να αναχαπιστεί

Αυτό δεν έγινε όσο ήταν καιρός, και έτσι επιτράπηκε στον εξωτερικό παράγοντα να ενωθεί με την ντόπια ολιγαρχική αντιπολίτευση και με δυσареστημένα κοινωνικά στρώματα. Επιπλέον, και οι περιφερειακοί συσχετισμοί χειροτέρευσαν, καθώς οι δύο σημαντικότερες χώρες της λατινοαμερικάνικης ηπείρου, η Βραζιλία και η Αργεντινή, πέρασαν στα χέρια της Δεξιάς – πραξικοπηματικά η πρώτη, μέσω εκλογών η δεύτερη, αλλά πέρασαν (σ’ αυτές τις δύο χώρες είναι

κραυγαλέες οι ευθύνες μιας Κεντρο-αριστεράς που εφάρμοζε νεοφιλελεύθερες πολιτικές, σπάζοντας τους δεσμούς της με τους πληβείους και διευκολύνοντας έτσι την ολιγαρχική παλινόρθωση).

Μ’ αυτόν τον τρόπο έγινε δυνατή η ολομέτωπη αντιδραστική αντεπίθεση που βρίσκεται σε παροξυσμό τώρα και στη Βενεζουέλα. Δεν θα ήταν λοιπόν χρήσιμη η συγκάλυψη των ανεπαρειών και των στρατηγικών λαθών του κυβερνητικού μπλοκ. Τα ριζοσπαστικά κινήματα και οι αριστερές πολιτικές δυνάμεις, που ζητούν έστω και τώρα αλλαγή ρότας, μοιάζουν πιο προσγειωμένα από τον αντιφατικό συνδυασμό αλαζονείας και συμβιβαστικότητας τον οποίο αποπνέει η κυβέρνηση Μαδούρο. Μονάχα η ενεργοποίηση ευρύτατων λαϊκών στρωμάτων σε όλη τη Λατινική Αμερική, που θα ξανακερδηθούν από ένα βαθιά ριζοσπαστικό σχέδιο, φαίνεται ικανή να ανακόψει την ιμπεριαλιστική-ολιγαρχική επέλαση. Και να αποτρέψει την επιστροφή στα πέτρινα χρόνια, όταν όλες αυτές οι χώρες διοικούνταν από γκαουλάιτερ του αμερικανικού Βορρά και λεηλατούνταν από τις πολυεθνικές του. Οι σχετικές συζητήσεις και διεργασίες εντείνονται σε όλες τις χώρες της περιοχής, και τα πρόσφατα λαϊκά ξεσπάσματα σε πολλές από αυτές πιστοποιούν τις υπαρκτές δυνατότητες μιας νέας ανάταξης.

* Βλ. *μεταξύ άλλων και τα φύλλα 361 (σελ. 22), 358 (σελ. 16 και 25) και 357 (σελ. 26).*

Το Εθνικό Μέτωπο Αγώνα των Εργαζόμενων Τάξεων, το οποίο υποστηρίζεται από το Κ.Κ. Βενεζουέλας και άλλες ριζοσπαστικές δυνάμεις, κινητοποιείται ενάντια στη νέα «γενική απεργία» που προετοιμάζει η δεξιά αντιπολίτευση, με σαφείς όμως αιχμές και προς την άλλη πλευρά: «Οι μεγάλοι καπιταλιστές, ιδίως των ΗΠΑ και της Ευρώπης, επιχειρούν να υφαρπάξουν τους στρατηγικούς πόρους μας και να καταργήσουν τα λαϊκά δικαιώματα. Μπροστά στην αποτυχία του συνθηκολόγου ρεφορμισμού και τη φασιστική-ιμπεριαλιστική απειλή, πρέπει να αγωνιστούμε σκληρά ώστε ο εργαζόμενος λαός να πάρει στα χέρια του τις τύχες της χώρας».

Παράλληλες εκλογικές διαδικασίες: Δυσαιδική εξουσία από την ανάποδη...

Την επόμενη Κυριακή 30 Ιουλίου θα πραγματοποιηθούν στη Βενεζουέλα εκλογές για την ανάδειξη μιας νέας Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης, με στόχο, όπως τόνισε εκπρόσωπος του προέδρου Μαδούρο, «όχι την τροποποίηση Βασικών συνταγματικών αρχών, αλλά την ενσωμάτωση στο Σύνταγμα μιας σειράς θεμάτων». Μεταξύ αυτών, η βελτίωση και διαφοροποίηση της οικονομίας (μέχρι τώρα βασισμένης στο μοντέλο εξαγωγής πρώτων υλών...), η συνταγματική κατοχύρωση του κοινωνικού κράτους και των θεσμών κοινοτικής αυτοδιοίκησης, η ενίσχυση των μορφών άμεσης και συμμετοχικής δημοκρατίας, η αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής κ.λπ. Η δεξιά αντιπολίτευση, η Ουάσιγκτον κ.ά. δεν αναγνωρίζουν, όμως, τη νομιμότητα εκλογής και σύγκλησης μιας τέτοιας Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης. Ήδη την προηγούμενη εβδομάδα η αντιπολίτευση διοργάνωσε το δικό της δημοψήφισμα, επιχειρώντας να επιβάλει μια δυσαιδική εξουσία πριν προχωρήσει σε μια γενικευμένη απόπειρα ανατροπής. Το δημοψήφισμα αυτό έθετε τρία ερωτήματα: 1) Απορρίπτετε τη Συντακτική Εθνοσυνέλευση; 2) Ζητάτε από τις Ένοπλες Δυνάμεις να υποστηρίξουν το ισχύον Σύνταγμα του 1999; 3) Επιθυμείτε άμεση διεξαγωγή εκλογών και κυβέρνηση εθνικής ενότητας;

Πέρα από τον κωμικοτραγικό χαρακτήρα της δεύτερης ερώτησης (με την οποία ο στρατός καλείται να επέμβει για να υποστηριχθεί το... «δικτατορικό και κομμουνιστικό», κατά την ίδια πάντα αντιπολίτευση, Σύνταγμα του Τσάβες), αξίζει να σημειωθούν δύο πράγματα. Πρώτον, ότι το 99,8% όσων ψήφισαν απάντησαν «Ναι» και στα τρία ερωτήματα... Δεύτερον, ότι από τα 19 εκατομμύρια ψηφοφόρων στις κάλπες πήγαν μόλις 7,5 εκατομμύρια. Για να υπάρχει ένα μέτρο σύγκρισης, στις προεδρικές εκλογές του 2013 ψήφισαν 15,1 εκατομμύρια πολίτες, και 14,4 εκατομμύρια στις Βουλευτικές του 2015. Τέλος, να σημειώσουμε ότι τα δυτικά ΜΜΕ καταγγέλλουν πως «σ’ αυτές τις εκλογές θα δικαιούνται να ψηφίσουν μόνο οι οπαδοί του Τσάβες». Στην πραγματικότητα, τα 545 μέλη της Εθνοσυνέλευσης θα αναδειχθούν ως εξής: 364 με καθολική ψηφοφορία, 8 από τις κοινότητες ιθαγενών, και 173 από τα μέλη των κοινωνικών οργανώσεων (εργατικά συνδικάτα, φοιτητικές ενώσεις, αγροτικοί σύλλογοι, σύνδεσμοι επιχειρηματιών κ.λπ.). Το πραγματικό και δύσκολο να κερδηθεί στοίχημα για την κυβέρνηση Μαδούρο είναι, λοιπόν, αν η συμμετοχή στις εκλογές αυτές θα υπερβεί τη συμμετοχή στο δημοψήφισμα της αντιπολίτευσης.

Το δημοκρατικό αυτονόητο της Ευρώπης

Ανταπόκριση από τη δίκη για την απαγόρευση του Κ.Κ. Ουκρανίας

■ του Γιάννη Χατζηαντωνίου*

Την Τετάρτη 5 Ιουλίου συνεδρίασε το Διοικητικό Εφετείο του Κιέβου για να δικάσει την έφεση του Κομμουνιστικού Κόμματος Ουκρανίας κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου που το κήρυξε παράνομο. Από την Ελλάδα ήταν παρόντες εκεί ο βουλευτής του ΚΚΕ Σταύρος Τάσσος και δύο δικηγόροι-μέλη της Αγωνιστικής Πανελλαδικής Ένωσης Δικηγόρων, η Γραμματέας του Δ.Σ. Νικολέττα Καψή και ο Γιάννης Χατζηαντωνίου. Είχαν και οι τρεις την ευκαιρία να ακουστούν από το Δικαστήριο.

Η δίκη για την απαγόρευση του Κ.Κ. Ουκρανίας διεξάγεται στα πλαίσια ενός νόμου «για την αποκομμουνιστικοποίηση» που έχει ψηφιστεί από το καθεστώς του Κιέβου, με τον οποίο τίθενται σε παρανομία το όνομα, τα σύμβολα και οι πεποιθήσεις των κομμουνιστών. Ο νόμος αυτός μέχρι τώρα δεν έχει υποστεί τη δέουσα κριτική από τους Ευρωπαίους νομικούς. Ιδιαίτερα θα έπρεπε να είχαν αντιδράσει διάφοροι που με κάθε ευκαιρία μιλούν και γράφουν για τα «ανθρώπινα» δικαιώματα, πολλές φορές μάλιστα σε αμφιλεγόμενες περιπτώσεις. Το αίτημα απαγόρευσης του Κ.Κ. Ουκρανίας πλήττει ευθέως σειρά άρθρων της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), την οποία έχει επικυρώσει το ουκρανικό κράτος.

Ειδικότερα, η απαγόρευση των κομμουνιστικών πεποιθήσεων αντίκειται τόσο στο άρθρο 9, το οποίο θεσπίζει την ελευθερία της συνείδησης (και περιλαμβάνει το δικαίωμα να έχει κανείς τις πεποιθήσεις που συμερίζεται, ή να τις υιοθετήσει αν δεν τις είχε στο παρελθόν), όσο και στο άρθρο 14, το οποίο απαγορεύει (μεταξύ άλλων) κάθε διάκριση σχετική με τις πολιτικές πεποιθήσεις.

Περαιτέρω πλήττεται και η προστατευόμενη από το άρθρο 10 ελευθερία έκφρασης σχετικά με τη διάδοση ιδεών. Αυτή η ελευθερία συνίσταται, σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο, σε απαγόρευση επέμβασης των δημοσίων αρχών σε αυτό το πεδίο. Η κήρυξη του Κ.Κ. Ουκρανίας ως παράνομου αντίκειται ευθέως και στην προστατευόμενη από το άρθρο 11 ελευθερία του συνέρχεσθαι και συνεταιρίζεσθαι. Η οργάνωση στο Κ.Κ. Ουκρανίας, εκτός των άλλων, αποτελεί και βασικό ατομικό δικαίωμα των μελών του, καθώς και όσων θελήσουν στο μέλλον να γίνουν μέλη του.

Ακόμη και οι ναζί πρόβαλαν καλύτερα προσχήματα...

Οι παριστάμενοι εντυπωσιαστήκαμε ακούγοντας τους εκπροσώπους του Υπουργείου Δικαιοσύνης της Ουκρανίας να επιχειρηματολογούν υπέρ της απαγόρευσης του Κ.Κ. αναφερόμενοι μόνο στο όνομα, τα σύμβολα και το πρόγραμμα του. Πέρα από την νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ) στην υπόθεση κόμματος Ρεφάχ κατά Τουρκίας, όπου έχει κριθεί ότι η απαγόρευση κόμματος πρέπει υποχρεωτικά να συνδέεται με έκνομες ενέργειες εκ μέρους του, η τοποθέτηση αυτή υπερβαίνει κάθε ιστορική εμπειρία. Υπενθυμίζεται ότι ακόμα και οι ναζιστές, προκειμένου να θέσουν εκτός νόμου το Κ.Κ. Γερμανίας, του απέδωσαν τον εμπρησμό του Ράιχσταγκ (άλλο αν στην περίφημη δίκη της Δειψίας ο Γκεόργκι Δημητρόφ κι οι σύντροφοί του αποκάλυψαν τη συκοφαντία και την προβοκάτσια).

Στο Δικαστήριο πήραν το λόγο (παρενέβησαν) απλά μέλη του κόμματος –κυρίως συνταξιούχοι– που αντιμετωπίστηκαν χλευαστικά, ενώ μετά την αγόρευση των εκπροσώπων του Υπουργείου Δικαιοσύνης κατά του Κ.Κ. Ουκρανίας δεν δόθηκε ο λόγος στους συνηγόρους του για να απαντήσουν. Παραβιάστηκε έτσι και το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ περί δίκαιης δίκης. Ωστόσο η απόφαση του Δικαστηρίου ήταν μη οριστική. Επιφυλάχθηκε να εκδώσει απόφαση επί της εφέσεως μετά την κρίση του Συνταγματικού Δικαστηρίου της χώρας για την αντισυνταγματικότητα του νόμου «για την

αποκομμουνιστικοποίηση» (έχει κατατεθεί σχετική προσφυγή από δεκάδες βουλευτές). Η εξέλιξη αυτή είναι νομίζουμε θετική. Κυρίως γιατί παρέχει χρόνο στους Ουκρανούς κομμουνιστές να οργανώσουν καλύτερα τον αγώνα τους, γενικά αλλά και ιδιαίτερα κατά των διώξεων που ήδη αντιμετωπίζουν. Παρέχει επίσης χρόνο για την ανάπτυξη ενός –απαραίτητου– κινήματος αλληλεγγύης των προοδευτικών πολιτών της Ευρώπης, που πρέπει, μεταξύ άλλων, να αποκαλύψουν την υποκρισία των αξιωματούχων και των θεσμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι οποίοι στην πραγματικότητα προωθούν τον αντικομμουνισμό.

Εκατό χρόνια μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση θα έπρεπε να είναι ξεκάθαρο ότι, από ιστορική άποψη (από το μεταβατικό χαρακτήρα της εποχής μας), υπάρχουν δύο εναλλακτικές νομιμότητες: η ισχύουσα αλλά και η στηριζόμενη στο πολιτικό εργατικό κίνημα, που εκπροσωπούν και/κυρίως οι κομμουνιστές.

Η συνύπαρξή τους πρέπει να διέπεται, ως δημοκρατικό ελάχιστο, από το συμβιβασμό της 9ης Μαΐου 1945 – δηλαδή της αντιφασιστικής νίκης που πέτυχαν από κοινού η ΕΣΣΔ και οι αστικές Δημοκρατίες. Στο πλαίσιο αυτό, δεν μπορεί να είναι παράνομα τα Κομμουνιστικά Κόμματα σε καμία χώρα της Ευρώπης, είτε αυτή είναι κράτος μέλος της Ε.Ε. είτε όχι.

** Ο Γιάννης Χατζηαντωνίου είναι δικηγόρος Αθηνών και μέλος της Αγωνιστικής Πανελλαδικής Ένωσης Δικηγόρων.*

Ουκρανία: Θύμα διευθετήσεων μεταξύ των Μεγάλων;

Η επιχείρηση να τεθεί εκτός νόμου το Κ.Κ. Ουκρανίας κάθε άλλο παρά αποτελεί εξαιρετική περίπτωση για τις χώρες του πάλαι ποτέ σοβιετικού μπλοκ – είτε ανήκουν σήμερα στη «δημοκρατική» Ε.Ε. είτε όχι. Τα κομμουνιστικά κόμματα ασφυκτούν υπό μια δρακόντεια νομοθεσία, όταν δεν είναι και επισήμως παράνομα. Στην Τσεχία για παράδειγμα, όπου (σε αντίθεση με πολλά άλλα πρώην «ανατολικά» κράτη) το κομμουνιστικό κόμμα έχει ιστορικές ρίζες και διατηρεί διψήφια εκλογικά ποσοστά, υποχρεούται να έχει ως έμβλημα... δύο κερασάκια, καθώς το σφυροδρέπανο έχει απαγορευτεί. Η επίσημη αιτιολόγηση σχεδόν παντού είναι ταυτόσημη: Πρώτον, ο κομμουνισμός είναι εγκληματική ιδεολογία, χειρότερη κι από το ναζισμό. Δεύτερον, όσοι τον επικαλούνται ήταν και παραμένουν πράκτορες της Μόσχας, άρα εχθροί.

Είναι αλήθεια ότι, στη μεγάλη πλειοψηφία τους, τα «νέα» κομμουνιστικά κόμματα στελεχώθηκαν από όσους εκπροσώπους των παλιών καθεστώτων δεν μεταλλάχθηκαν σε νεοφιλελεύθερους κ.λπ. Και, ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '90, πορεύτηκαν με μια «νοσταλγική» γραμμή. Εξαιτίας τέτοιων χαρακτηριστικών δεν ήταν και πολύ δημοφιλή, γεγονός που βοήθησε την απόπειρα των νέων καθεστώτων να τα ξεφορτωθούν – η μπάλα πήρε βέβαια και ζωντανές ριζοσπαστικές δυνάμεις, που αναφέρονταν στον κομμουνισμό αλλά δεν «διεκδικούσαν» την ιδεολογική και πολιτική κληρονομιά της προηγούμενης κατάστασης.

Πέρα πάντως από την προσπάθεια των φιλοδυτικών ελίτ να προληφθεί ο έστω και θεωρητικός κίνδυνος αναγέννησης επαναστατικών ιδεών, τον πιο σημαντικό ρόλο παίζει η γεωπολιτική αντιπαράθεση της Δύσης με τη Ρωσία. Καθώς η Ουκρανία μετατράπηκε σε επίκεντρο αυτής της σύγκρουσης, η συνέχιση της ύπαρξης κομμουνιστικών σχηματισμών θεωρήθηκε αδιανόητη από την ούτως ή άλλως αντικομμουνιστική και ακροδεξιά κυβέρνηση του Κιέβου και τους «δημοκράτες» Δυτικούς πάτρωνές της. Πόσο μάλλον που σήμερα η Ρωσία προωθεί μια «ομοσπονδοποίηση» της Ουκρανίας μέσω της προσάρτησης της Κριμαίας και της επιρροής της στις, ντε φάκτο αποσχισθείσες από την εξουσία του Κιέβου, ανατολικές επαρχίες της. Αυτήν την εβδομάδα ο επικεφαλής της «Λαϊκής Δημοκρατίας του Ντονιέσκ» ανακοίνωσε το σχέδιο ίδρυσης, μαζί και με άλλες επαρχίες που δεν ελέγχονται πλέον από το καθεστώς του Κιέβου, ενός νέου ανεξάρτητου κράτους (Μαλοροσίγια, δηλαδή Μικρή Ρωσία) στη θέση του «αποτυχημένου ουκρανικού κράτους». Έτσι η Μόσχα προωθεί την κατοχύρωση μιας ζώνης σε βάθος άνω των 100 χιλιομέτρων εντός των επίσημων ουκρανικών συνόρων, η οποία θα λειτουργεί ανασχετικά στην απειλή που νιώθει λόγω της περικύκλωσής της από φιλοδυτικά καθεστώτα. Οι φραστικές μόνο αντιδράσεις που προκάλεσε μέχρι στιγμής αυτή η ανακοίνωση δείχνουν ότι μάλλον υφίσταται μια έστω και προσωρινή ιδιόμορφη «συνεννόηση» μεταξύ Τραμπ και Πούτιν – ότι θα αντιπαράτίθενται για την Ουκρανία, αλλά ταυτόχρονα δεν θα κλιμακώσουν τη μεταξύ τους σύγκρουση, ανεχόμενοι σιωπηρά και οι δύο το σημερινό στάτους κβο. Σ' αυτά τα πλαίσια, η θέση εκτός νόμου του Κ.Κ. Ουκρανίας στις περιοχές που ελέγχει το καθεστώς του Κιέβου (όσο κι αν αυτό το κόμμα διακηρύττει ότι δεν αναγνωρίζει την απόσχιση των ανατολικών επαρχιών και ότι υποστηρίζει την ακεραιότητα της χώρας) αντιμετωπίζεται κυνικά ως «φυσιολογική διευθέτηση εσωτερικών θεμάτων»...

02 διεθνή

Το ζήτημα του τεράστιου χρέους των ΗΠΑ είναι κάτι που κατά καιρούς συζητιέται ακόμη και από συστημικούς αναλυτές και από «έγκυρα» ΜΜΕ, αλλά συνήθως με τρόπο συγκεχυμένο – σαν να επιχειρούν να ξορκίσουν το κακό. Στα σύντομα κείμενα που ακολουθούν* δίνονται αριθμοί (που ζαλίζουν) και επισημαίνονται ποιοτικά στοιχεία – δηλαδή το γεγονός ότι, σε αντίθεση με ό,τι συμβαίνει με το χρέος άλλων σημαντικών κρατών,

το χρέος των ΗΠΑ κατέχεται σε μεγάλο βαθμό από κυρίαρχα κράτη όπως η Κίνα και η Ιαπωνία. Επιπλέον, γίνεται αναφορά σε μια ακόμη πλευρά του αμερικανικού χρέους που σπάνια συζητιέται, ενώ περισσεύουν οι έως και ρατσιστικού τύπου επιθέσεις στους «νότιους τεμπέληδες». Εννοούμε την επίσημη χρεοκοπία 11, μέχρι στιγμής, πολιτειών των ΗΠΑ...

Δύο πρόσθετα στιγμιότυπα από άλλες πλευρές του

πλανήτη χρωματίζουν την εικόνα γεωπολιτικών συσχετισμών που αλλάζουν ραγδαία και οπωσδήποτε θα εντείνουν περαιτέρω την αντιπαράθεση μεταξύ «παραδοσιακών» και αναδυόμενων μεγάλων δυνάμεων. Το πρώτο επιβεβαιώνει την υπόθεση ότι η κινεζική οικονομική διεξόδωση στην αφρικανική ήπειρο (και όχι μόνο) δεν μπορεί παρά να συνοδευτεί, τελικά, και από μια στρατιωτική παρουσία ώστε «να προστατευθούν τα κινεζι-

κά συμφέροντα στο εξωτερικό». Και το δεύτερο αφορά την εκτίμηση ότι ο, νεαρός σε μέσο όρο ηλικίας, πληθυσμός της Ινδίας ξεπέρασε αυτόν της Κίνας – γεγονός που θα επηρεάσει τόσο τις κοινωνικές εντάσεις στο εσωτερικό αυτής της μεγάλης χώρας, όσο και την παγκόσμια οικονομία.

Πηγή: www.quinterma.org, ενημερωτικό δελτίο 224,

18 Ιουλίου 2017

Μετάφραση-Επιμέλεια: Άβα Μπουλούμπαση

Υπάρχει χρέος και χρέος

Πόσο καιρό ακόμη θα αποδέχεται η υφήλιος να τυπώνουν δολάρια οι ΗΠΑ;

Την εποχή της παγκοσμιοποίησης, ό,τι συμβαίνει σε εθνικό επίπεδο έχει βαθιές διεθνείς επιπτώσεις. Όταν πρόκειται μάλιστα για το χρέος μιας χώρας σαν τις ΗΠΑ, αυτές οι επιπτώσεις είναι βαρύνουσες. Η Ιαπωνία και η Κίνα είναι σήμερα οι μεγαλύτεροι κάτοχοι τίτλων του χρέους αυτού.

Όμως το συνολικό αμερικανικό χρέος έχει ιδιαίτερα περίπλοκη δομή, και το εύρος του είναι από μόνο του ανησυχητικό: για παράδειγμα, το χρέος κάθε πολιτείας ξεχωριστά προστίθεται στο συνολικό ομοσπονδιακό χρέος, καθώς και στο ιδιωτικό και στο βιομηχανικό χρέος. Το σύνολο φτάνει τα 70.000 δισεκατομμύρια δολάρια ΗΠΑ – δηλαδή ποσό ίσο με το παγκόσμιο ΑΕΠ! Από μόνο του, το χρέος των ιδιωτών είναι ίσο με το ΑΕΠ των ΗΠΑ (18.000 δισεκατομμύρια), ποσό που μπορεί να επηρεάσει τη διεθνή οικονομία.

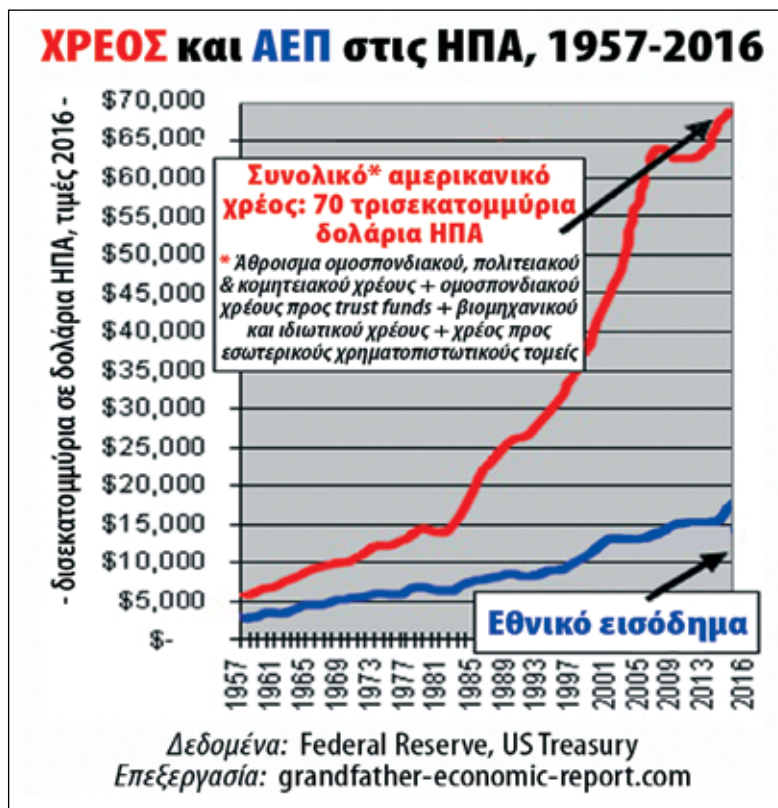
Οι Αμερικανοί είναι οι μεγαλύτεροι καταναλωτές κινεζικών προϊόντων, κι έτσι το ιδιωτικό χρέος τους αποκτά, σε τελευταία ανάλυση, διαστάσεις παγκόσμιου δημόσιου συμβάντος. Όμως το ίδιο ισχύει και για το ομοσπονδιακό χρέος: για τις περισσότερες χώρες, το δημόσιο χρέος βρίσκεται ως επί το πλείστον στα χέρια των πολιτών τους – είναι δηλαδή μια εσωτερική τους υπόθεση. Όμως το δημόσιο χρέος των ΗΠΑ βρίσκεται

στα χέρια κυρίαρχων-ανεξάρτητων κρατών.

Υπάρχουν χώρες πολύ πιο χρεωμένες από τις ΗΠΑ (σε σχέση με το ΑΕΠ τους), αλλά καμία δεν επηρεάζει το παγκόσμιο χρεω-πιστωτικό σύστημα όσο οι ΗΠΑ. Δύο είναι τα πιθανά σενάρια: 1) Οι ΗΠΑ συνεχίζουν να ζουν και να καταναλώνουν εις βάρος του υπόλοιπου κόσμου, κόβοντας χαρτονομίσματα-δολάρια. 2) Ο κόσμος δυσανασχετεί και επαναπροσδιορίζει το Αμερικανικό Χρέος (με κόκκινο στο γράφημα) καθιστώντας το συμβατό με την καμπύλη του Εθνικού Εισοδήματος (με μπλε). Το θέμα είναι ότι, ανάμεσα στην κόκκινη και την μπλε γραμμή, περιέχεται ένα ποσό διπλάσιο του ΑΕΠ της Ευρώπης. Το τρένο της παγκοσμιοποίησης έχει απωλέσει την ατμομηχανή του.

Πολύ μεγάλο για να φαλιρίσει

Μια πτυχή του αμερικανικού χρέους είναι, όπως προαναφέρθηκε, το «αυτόνομο» χρέος των πολιτειών των ΗΠΑ. Και τα νέα επ' αυτού είναι εντυπωσιακά: Έντεκα βορειοαμερικανικές

πολιτείες κήρυξαν χρεοκοπία και τα αποθεματικά τους υποβαθμίστηκαν στην κατηγορία των «σκουπιδιών».

Όλα κατέρρευσαν την 1η Ιουλίου φτάνοντας στο όριο των δαπανών, το λεγόμενο «τοίχο του χρέους». Οι

πολιτείες του Κονέκτικατ, του Ντελαγουέρ, του Ιλινόις, του Μέιν, της Μασαχουσέτης, του Νιου Τζέρσεϊ, του Όρεγκον, του Ροντ Άιλαντ και του Ουισκόνσιν αναγκάστηκαν να κλείσουν γραφεία, πάρκα, μουσεία και άλλους δημόσιους χώρους επειδή δεν τους είχε απομείνει ούτε ένα δολάριο. Αν μάλιστα οι αντίστοιχοι κυβερνήτες αποφασίσουν να σεβαστούν τον κανόνα του «τοίχου», οι πολιτείες της Πενσιλβάνια και του Μίσιγκαν θα πρέπει επίσης να κηρύξουν χρεοκοπία.

Μέχρι πριν λίγα χρόνια, ανάμεσα στους μεγάλους ασθενείς των αμερικανικών πολιτειών συγκαταλεγόταν και η Καλιφόρνια. Τότε είχε «μόλις» 60 δισεκατομμύρια δολάρια χρέος. Σήμερα όμως το χρέος της έχει φτάσει τα 443 δισεκατομμύρια δολάρια – και εν τούτοις θεωρείται απόλυτα ανθηρή! «Σώθηκε από το “χόρτο”»;» έγραφαν μερικές εφημερίδες, σχολιάζοντας έμμεσα τη νομιμοποίηση της μαριχουάνας. Όχι, απλά είναι πολύ μεγάλη πολιτεία για να φαλιρίσει. Η νομιμοποίηση του «χόρτου» της φέρνει έσοδα μόνο 1,4 δισεκατομμυρίου δολαρίων. Αν η Καλιφόρνια ήταν μια εντελώς ανεξάρτητη χώρα, θα βρισκόταν στην έκτη θέση στον κόσμο, όσον αφορά το ΑΕΠ της. Και τότε θα μπορούσε να κάνει κάτι αδιανόητο: να αυξήσει τη φορολογία των πιο εύπορων.

Σχέδια ειρήνης

Κινεζικά πολεμικά πλοία απέπλευσαν για το λιμάνι του Τζιμπουτί, στο στρατηγικής σημασίας στενό του Μπαμπ Ελ Μαντέμ, κοντά στο Κέρας της Αφρικής. Το Τζιμπουτί θα είναι η πρώτη κινεζική πολεμική βάση εκτός της κινεζικής επικράτειας, και θα κατασκευαστεί δίπλα στην υφιστάμενη αμερικανική βάση – τη μοναδική που διαθέτουν οι ΗΠΑ στην Αφρική. Η κινεζική κυβέρνηση διευκρίνισε πως οι στρατιωτικοί θα έχουν σαν αποστολή «τη διατήρηση της ειρήνης και τη συμμετοχή σε ανθρωπιστικές επιχειρήσεις». Πιο ρεαλιστικά, ο Κινέζος υπουργός Εξωτερικών Βανγκ Γι μίλησε για «προστασία των αυξανόμενων κινεζικών συμφερόντων στο εξωτερικό». Εκτός από την υπό κατασκευή βάση, το Πεκίνο έχει ήδη ξοδέψει 15 δισεκατομμύρια δολάρια για τις υπάρχουσες λιμενικές υποδομές. Η «στρατηγική του μαργαριταρένιου περιδέραιου», που ξεκίνησε με την αγορά αγροτικής γης και συνεχίστηκε με επενδύσεις σε υποδομές και βιομηχανίες, σήμερα γίνεται πιο ξεκάθαρη και από στρατιωτική άποψη. Η κινεζική εφημερίδα Global Times έγραψε πρόσφατα πως η βάση σίγουρα θα φιλοξενήσει και στρατιωτικούς, αλλά στόχος της δεν είναι «να ελέγξει τον κόσμο». Κανείς δεν ζήτησε αυτή τη... διευκρίνιση, που από μόνη της αποκαλύπτει ότι πρόκειται για κατάφωρο ψέμα.

Το χάος της Ινδίας

Σύμφωνα με την Παγκόσμια Τράπεζα, η Ινδία έφτασε την Κίνα στον πραγματικό πληθυσμό. Αυτό ήταν αναμενόμενο. Αλλά οι επιπτώσεις που ένας τέτοιος αριθμός καταναλωτών μπορεί να έχει πάνω στην παγκόσμια οικονομία είναι ακόμη άγνωστες: το 67% των Ινδών έχει ηλικία μικρότερη από τα 34 χρόνια. Και, λαμβάνοντας υπόψη ότι παντρεύονται σε νεαρή ηλικία, οι επόμενες δύο γενεές θα έχουν τεράστια αναπαραγωγική ικανότητα, που θα γίνει γρήγορα αντιληπτή.

Η ικανότητα αυτή θα πρέπει να συνδεθεί άμεσα με μια αύξηση της ικανότητας παραγωγής και κατανάλωσης. Η αστικοποίηση των κυριότερων μεγαλουπόλεων αυξάνει διαρκώς, και αυτό σημαίνει επίσης μια αύξηση της τυπολογίας της κατανάλωσης. Και, καθώς η οικονομία της Ινδίας δεν είναι καθόλου σχεδιοποιημένη (παρά το σύνθημα του πρωθυπουργού Μόντι «ελάχιστο κράτος, μέγιστη διακυβέρνηση»), πρέπει να περιμένουμε μια αύξηση της κοινωνικής έντασης, αμέσως μόλις η αύξηση της παραγωγής δεν αντισταμιστεί από αύξηση της κατανάλωσης. Όχι «εάν», αλλά «όταν».

Στην τελική ευθεία το Resistance Camping 2017

Από τις 28 Ιουλίου
μέχρι και τις 6 Αυγούστου
στον Πλατανιά Πηλίου

RESISTANCE
Camping
συλλογικότητα - αναζήτηση - διασκέδαση

28/7 - 6/8
Πλατανιάς Πηλίου
camping Louisa

14 € ανά ημέρα | 11€ φοιτητές/άνεργοι
(διαμονή, πρωινό, μεσημεριανό)

Δήλωση συμμετοχής
resistancefestival@gmail.com
τηλ. 6934309084, 6973784935

www.resistancefestival.gr

INFO

Το κόστος συμμετοχής είναι 14 ευρώ την μέρα, ενώ για φοιτητές και ανέργους είναι 11 ευρώ την μέρα. Στο κόστος περιλαμβάνεται η διαμονή σε σκηνή δύο ατόμων, το πρωινό και το μεσημεριανό. Πολύ κοντά στο χώρο του camping υπάρχουν, για όσους το επιθυμούν, ενοικιαζόμενα δωμάτια (οι τιμές τους ποικίλουν). Για να δηλώσετε συμμετοχή ή για οποιαδήποτε πληροφορία: στα τηλέφωνα: 6934309084 (Μίτσος), 6973784935 (Μαρία) και στο e-mail: resistancefestival@gmail.com.

Το νότιο Πήλιο, θα φιλοξενήσει, απ' τις 28 Ιουλίου μέχρι και τις 6 Αυγούστου, το καλοκαιρινό κάμπινγκ της Διεθνούς Συνάντησης Κινημάτων Resistance Festival. Για δέκα μέρες, σε μια απ' τις ομορφότερες περιοχές της Ελλάδας, θα μας δοθεί η ευκαιρία να χαλαρώσουμε, να συζητήσουμε, να διασκεδάσουμε, να έρθουμε σε επαφή με την φύση και την ιστορία του τόπου, να προβληματιστούμε, να περάσουμε συλλογικά τις διακοπές μας, κόντρα στα πρότυπα του μαζικού τουρισμού. Η διεθνής συνάντηση κινημάτων Resistance Festival, κλείνει φέτος δέκα χρόνια παρουσίας. Πέρα απ' το Resistance Festival που θα πραγματοποιηθεί και φέτος στην Αθήνα, στις 29/30 Σεπτεμβρίου, στη Σχολή Καλών Τεχνών, αλλά και τις εκδηλώσεις του Resistance σε άλλες πόλεις, το καλοκαιρινό κάμπινγκ μας δίνει άλλη μία ευκαιρία να συναντηθούμε. Καλούμε όλους τους φίλους του Resistance Festival, τον κόσμο που τα προηγούμενα χρόνια «δούλεψε» για να γίνουν πραγματικότητα τα φεστιβάλ, τις οργανώσεις και τα κινήματα από άλλες χώρες, να «εκμεταλλευτούμε» από κοινού τον χωροχρόνο του camping και να

τον «γεμίσουμε» με συλλογικότητα, πολιτική αναζήτηση και διασκέδαση. Ο Πλατανιάς είναι ένα ψαροχώρι στο Νότιο Πήλιο από τη μεριά του Αιγαίου και συνδυάζει μοναδικά και βουνό και θάλασσα. Απέχει 390 χλμ. από την Αθήνα, 270 χλμ. από τη Θεσσαλονίκη και 60 χλμ. από τον Βόλο. Το κάμπινγκ Λουίζα που θα μας φιλοξενήσει είναι ένας πανέμορφος καταπράσινος χώρος, προσφέρει απεριόριστη σκιά κάτω απ' τα

δέντρα του, ενώ με τα πόδια είναι προσβάσιμες δυο κοντινές παραλίες, η παραλία Θέτις (στον Πλατανιά) και η παραλία Χρυσή άμμος (στο Μικρό). Το κάμπινγκ μας παρέχει τη δυνατότητα να «αυτο-οργανώσουμε» την συμβίωση μας (διαμονή, μαγειρέμα φαγητού, δραστηριότητες). Τέλος η παραλία Θέτις μπορεί να καλύψει τις ανάγκες μας για διασκέδαση, με ένα beach-party και ένα γλέντι να είναι στο πρόγραμμα μας.

Το πρόγραμμα

• Παρασκευή (28/07):

Προσέλευση των συμμετεχόντων

• Σάββατο (29/07):

18:00: Συνέλευση για την οργάνωση της συμβίωσης μας και των δραστηριοτήτων των επόμενων ημερών
21:00: Ψήσιμο, φαγοπότη, λαϊκό γλέντι στην παραλία και ότι προκύψει.

• Κυριακή (30/07):

10:00: Συζήτηση: Υπάρχει ευρωπαϊκή διάσταση για την χώρα μας κόντρα στο σημερινό καθεστώς αποικίας και την αντι-δημοκρατική γερμανική Ευρωπαϊκή Ένωση;
20:00: Προβολή: Η ζωή στους Βράχους, της Αλίντας Δημητρίου. Ιστορίες γυναικών που πολέμησαν στον εμφύλιο και διώχθηκαν.

• Δευτέρα (31/07):

Εκδρομή στο Τρίκερι, ένα νησάκι του Παγασιτικού που αποτέλεσε τόπο εξορίας των γυναικών κατά τον εμφύλιο.

• Τρίτη (01/08):

09:00: Πεζοπορία προς την παραλία Χονδρή άμμος (1 ώρα και 30 λεπτά)
19:00: Παρουσίαση του βιβλίου «Αριστερό ημισφαίριο, μια χαρτογράφηση της νέας κριτικής σκέψης» του Ραζμίκ Κεσεγιάν και ομάδα συλλογικής ανάγνωσης.

• Τετάρτη (02/08):

10:00: Εργαστήρι: Η ψηφιακή αυτοκρατορία. Ο ρόλος των σύγχρονων τεχνολογιών, ο ανθρωπότητος που αυτές δημιουργούν, οι δυνατότητες και οι κίνδυνοι για την ανθρωπότητα και τις κοινωνίες.

• Πέμπτη (03/08):

09:00: Πεζοπορία προς το χωριό Λαύκος, μέσα από μικρής δυσκολίας μονοπάτια, αλλά και απ' τα παραδοσιακά καλντερίμια που έχουν διατηρηθεί σε κάποια σημεία της περιοχής της περιοχής (2 ώρες)
11:00: Επίσκεψη στο χωριό Λαύκος (για όσους επιλέξουν να μην ακολουθήσουν την πεζοπορία)

• Παρασκευή (04/08):

19:00: Συζήτηση: Ποια ανάπτυξη; Για την κοινωνία ή για το κέρδος. Με σεβασμό στο περιβάλλον ή με λεηλασία των φυσικών πόρων. Τα παραδείγματα του Πηλίου (ΑΠΕ, Πηγές του Πηλίου, Συνεταιρισμοί)

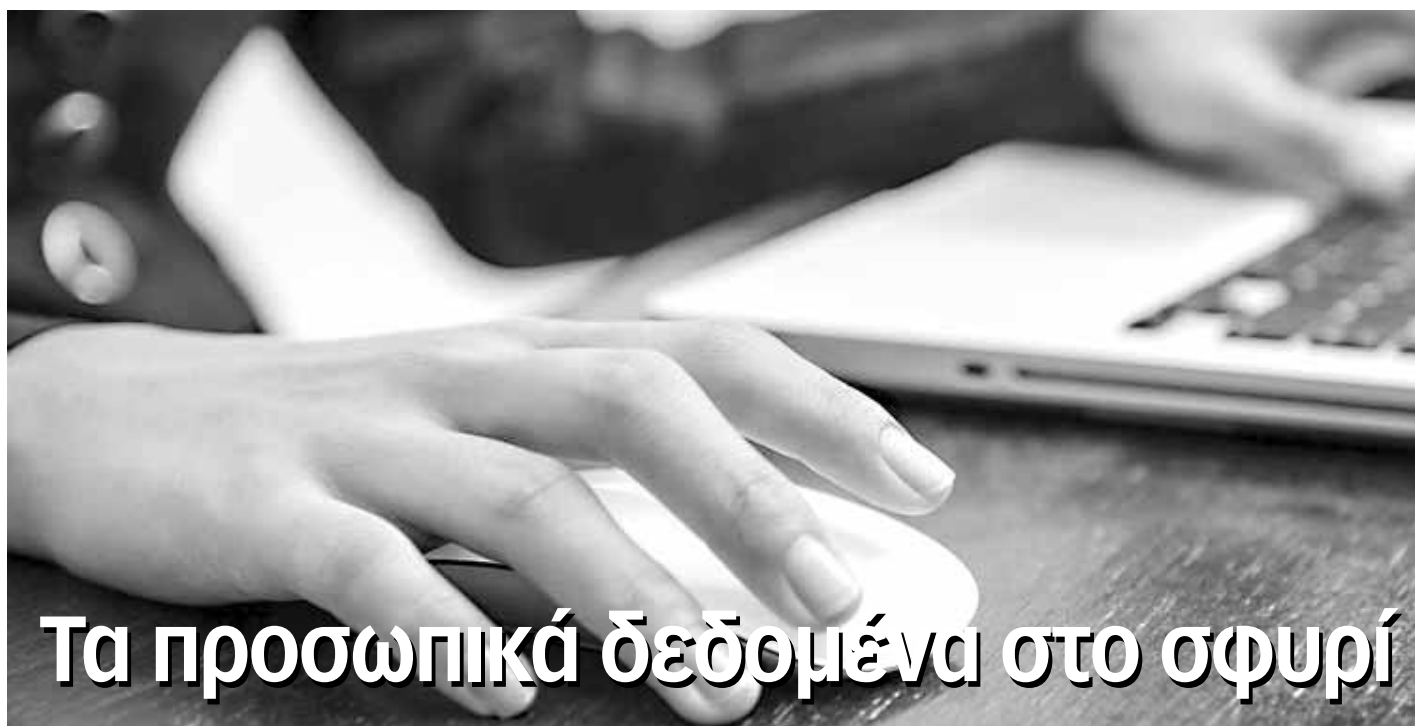
• Σάββατο (05/08):

10:00: Συζήτηση: Ο κοινωνικός ρόλος των επαναστάσεων, με αφορμή τα 100 χρόνια απ' την Οκτωβριανή επανάσταση.
21:00: Beach Party, λίγο πριν την αυγουστιάτικη πανσέληνο.

• Κυριακή (06/08):

11:00: Συνέλευση λήξης του κάμπινγκ.

03 ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Τα προσωπικά δεδομένα στο σφυρί

Καταργείται στις ΗΠΑ ο κανονισμός που προστατεύει το ιστορικό αναζήτησης

■ ΤΟΥ Γιώργου Χάμπα

Σε μια ψηφοφορία στις 28 Μαρτίου, τα μέλη της Βουλής των Αντιπροσώπων των ΗΠΑ αποφάσισαν να εγκρίνουν έναν νόμο περί αναθεώρησης του Κογκρέσου (CRA), ο οποίος ανατρέπει ακόμη έναν κανονισμό για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στο διαδίκτυο. Μια παρόμοια CRA εγκρίθηκε από τη Γερουσία την περασμένη εβδομάδα και ο Δευκός Οίκος επιβεβαίωσε σε δήλωσή του ότι ο Πρόεδρος Ντόναλντ Τράμπ θα υπογράψει την κατάργηση του κανονισμού.

Ο καταργούμενος κανονισμός τέθηκε σε εφαρμογή από την Ομοσπονδιακή Επιτροπή Επικοινωνιών (FCC) τον Οκτώβριο του 2016 υπό τη διοίκηση του Ομπάμα. Όριζε τις απαιτήσεις ιδιωτικού απορρήτου που θα έπρεπε να ακολουθούν οι πάροχοι υπηρεσιών διαδικτύου (ISPs) προτού μπορέσουν να μοιραστούν, ή να πουλήσουν, ιδιωτικά και ευαίσθητα δεδομένα των καταναλωτών τους, όπως οικονομικές πληροφορίες (αγορές / πωλήσεις), ή πληροφορίες για την υγεία, ή το ιστορικό περιήγησής τους. Ο κανονισμός απαγόρευε στους παρόχους υπηρεσιών διαδικτύου όπως η AT&T, η Verizon και η Comcast να μοιράζονται τα δεδομένα αυτά, χωρίς να λαμβάνουν ρητό περιεχόμενο από τους καταναλωτές μέσω δήλωσης συμφωνίας.

Από τη φύση των υπηρεσιών τους, οι πάροχοι υπηρεσιών διαδικτύου έχουν πρόσβαση σε τεράστιο όγκο πληροφοριών σχετικά με τους συνδρομητές τους. Επειδή το Διαδίκτυο βασίζεται οικονομικά, κατά κύριο λόγο, στη διαφήμιση, η δυνατότητα αξιοποίησης αυτών των πληροφοριών μπορεί να είναι κεντρικής σημασίας. Οι πάροχοι υπηρεσιών διαδικτύου είχαν διαμαρτυρηθεί ότι ο συγκεκριμένος κανονισμός θα τους έθετε σε μειονεκτική

θέση σε σχέση με τη Google και το Facebook, που ακολουθούν τους λιγότερο αυστηρούς κανόνες προστασίας της ιδιωτικής ζωής της Ομοσπονδιακής Επιτροπής Εμπορίου (FTC). Όμως οι συνέπειες από την «απελευθέρωση» αυτών των πληροφοριών δε σταματούν στην αξιοποίησή τους για δημιουργία στοχευμένων διαφημίσεων και διαμόρφωση από πλευράς των εταιριών των «ιδανικών» καταναλωτών.

Όπως μπορούμε να διαπιστώσουμε, σε πολλές περιπτώσεις κακοποίησης ή σεξουαλικής βίας, οι υπαίτιοι της κακοποίησης δεν έχουν καμία αναστολή να χρησιμοποιήσουν την τεχνολογία για να παρακολουθήσουν και να παρενοχλήσουν τα θύματα τους. Ένα άρθρο του NPR (National Public Radio) το 2014 εξέτασε μια σειρά προσφυγών οικιακής βίας και διαπίστωσε πως το 75% των πελατών τους αντιμετώπισαν καταστάσεις όπου τους παρακολουθούσαν εξ αποστάσεως χρησιμοποιώντας κρυφές κινητές εφαρμογές. Μόλις τα μεταδεδομένα αναζητήσης πωληθούν ανοιχτά, ένα άτομο που υποφέρει από κακοποίηση οποιαδήποτε μορφής θα δυσκολευτεί πολύ να ψάξει για ένα τοπικό καταφύγιο χωρίς ο θύτης να το γνωρίζει. Είναι πρόσφατη η κυβερνοεπίθεση του ιού «Wannacry» και πρέπει να διδαχτούμε από αυτήν. Τα θύματα του ιού σε ολόκληρο τον κόσμο υπολογίζονται σε τουλάχιστον 200.000, με την πλειοψηφία των χρηστών που μολύνθηκαν να βρίσκεται σε Κίνα, Ρω-

σία, Ιαπωνία, Μ. Βρετανία και Βραζιλία. Φανταστείτε τι μπορεί να γίνει αν υπάρχει ευκολότερη πρόσβαση στο ιστορικό περιήγησης του καθενός μας. Απλά οι χάκερ, επίσημοι και ανεπίσημοι, θα πολλαπλασιαστούν εκθετικά.

Όπως φαίνεται με τις περιπτώσεις ransomware (εκβιασμός για να μην εκτεθούν τα δεδομένα που σου έχουν υποκλέψει) και με τις απάτες «τεχνικής υποστήριξης» (όπου κάποιος παρουσιάζεται ως τεχνικός για να σε βοηθήσει σε κάποιο πρόβλημα για να υποκλέψει πληροφορίες), όταν αφαιρούνται οι τεχνικοί περιορισμοί σε ένα έγκλημα, οι άνθρωποι που θέλουν να το δοκιμάσουν πολλαπλασιάζονται εκθετικά. Η υποκλοπή του ιστορικού περιήγησης φαίνεται ότι θα είναι εύκολο χρέμα. Και όπως έχουμε ξαναγράψει, το μεγαλύτερο κομμάτι του διαδικτύου είναι αφιερωμένο στο Σκοτεινό Διαδίκτυο όπου δραστηριοποιούνται οι πλειοδότες για όλα αυτά τα δεδομένα που συλλέγονται και αποθηκεύονται, έτοιμα για να πωληθούν. Και επειδή με το συμβάν του «Wannacry» βιώσαμε το πέρασμα του κυβερνοπολέμου στη σφαίρα της πραγματικής ζωής, και με την συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών της κάθε χώρας να χρησιμοποιεί μία τουλάχιστον από τις συσκευές που παρέχουν πρόσβαση στο διαδίκτυο, τα σενάρια για το τι μπορεί να συμβεί τώρα που είναι ακόμα πιο εύκολη η υποκλοπή των προσωπικών δεδομένων, είναι πραγματικά δυσοίωνα.

Με το συμβάν του ιού «Wannacry» βιώσαμε το πέρασμα του κυβερνοπολέμου στη σφαίρα της πραγματικής ζωής. Την ίδια στιγμή η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών κάθε χώρας χρησιμοποιεί μία τουλάχιστον από τις συσκευές που παρέχουν πρόσβαση στο διαδίκτυο και έτσι το τι μπορεί να συμβεί τώρα που είναι πιο εύκολη η υποκλοπή των προσωπικών δεδομένων, είναι πραγματικά δυσοίωνα

Στήλη... άλατος

■ ΤΟΥ Αντώνη Σκλαβενίτη

Ξαναπερνάμε αργότερα...

«**Κ**οίτα να δεις, πάλι μας έχουν πιάσει το παγκάκι.» Ο Αχιλλέας, με την μπλούζα του σταμπαρισμένη από τον ιδρώτα, ακούστηκε αρκετά αγανακτισμένος.

«Νταξ, ρε συ. Δεν το έχουμε αγοράσει κι όλος.» Κοίταξα προβληματισμένος τριγύρω. Μετά από τον καθιερωμένο περίπατο μας στην πόλη, συνήθως καταλήγαμε στον μεγάλο πεζόδρομο, που φτάνει μέχρι την θάλασσα, και καθόμασταν σε ένα βολικό παγκάκι, αρκετά κοντά σε παρακείμενο περίπτερο, για να έχουμε πρόχειρες τις προμήθειες. Γύρω μας, πάρα πολλές παρέες, νεολαία, μεγαλύτεροι, τουρίστες. Πολλοί τουρίστες. Όλοι ανεβοκατέβαιναν πάνω-κάτω, από την κεντρική πλατεία στο παράλιο μέτωπο της πόλης.

«Καλά, ε; Χαμός γίνεται. Για τέτοια ώρα, κοίτα πόσο κόσμο έχει. Και στα σκαλάκια δεν έχει χώρο.» Ο Αχιλλέας τεντώθηκε για να δει πιο κάτω, αν είχε κάπου να κάτσουμε.

«Σιγά μην έχει μπροστά στο έκτρωμα. Εκεί αράζουν τα κορίτσια που σχολάνε από τα μαγαζιά.» Όπου έκτρωμα, ένα πενταόροφο κτίριο που είχε χτιστεί για να φιλοξενήσει πολυκατάστημα και δεν ταίριαζε καθόλου με την αρχιτεκτονική της πόλης αλλά και της περιοχής, ειδικότερα. Όλα τα μεγάλα μαγαζιά όμως θέλανε να είναι σε εκείνη την περιοχή. Σαν εμπορικό κέντρο της πόλης, πέρασαν χιλιάδες κάτοικοι όλη μέρα, αλλά το βασικό κοινό ήταν οι τουρίστες. Έτσι, όλοι οι μεγάλοι χώροι είχαν γίνει εμπορικά ή τράπεζες και οι μικρότεροι, καφετέριες, σουβλατζίδικα και ότι άλλο χώρο εστίασης μπορούσε να σκεφτεί κάποιος. Και με κάθε χώρο εστίασης που άνοιγε, τα παγκάκια από την πρόσωση του κτιρίου, ως δια μαγείας εξαφανιζόντουσαν. Και μειωνόταν και ο ζωτικός χώρος της πόλης, δεν είχες χώρο να περπατήσεις, ανάμεσα στα τραπεζοκαθίσματα. Τα παγκάκια στο κέντρο ήταν πλέον λίγα και πολύ δημοφιλή. Έτσι, δεν είχες χώρο να σταθείς, αν δεν ήσουν διατεθειμένος να καταναλώσεις. Είτε σουβλάκι, είτε καφέ.

«Ήρθαν οι ξένοι και μας πήραν τα παγκάκια», έκανε την πλάκα του ο Αχιλλέας, δείχνοντας μου μια οικογένεια, μάλλον Ρώσων, που έτρεξε να πιάσει ένα παγκάκι που άδειαζε.

«Όλη η πόλη είναι πλέον φτιαγμένη για να εξυπηρετεί αυτούς, εμείς δεν χωράμε πια», αποκρίθηκα, χωρίς να χαμογελάω.

«Καλά ρε μεγάλε ινστρούχτορα. Ας κάνουμε λίγο πίσω, για να ξεκινήσουμε την αντεπίθεση μετά. Πάμε μια γύρα ακόμα και ξαναπερνάμε αργότερα.»

η άλλη Θεσσαλονίκη 03

Σε κίνδυνο δύο μεγάλα έργα στην Πιερία

Σοβαρές ευθύνες έχουν η Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας και η ανάδοχος κοινοπραξία

■ του Γιώργου Θεοδωρόπουλου*

Σε περιπέτεια μπαίνουν δυο σημαντικά έργα της Πιερίας. Η «Περιφερειακή Οδός Κατερίνης» και «Αντιπλημμυρική προστασία ποταμού Πέλεκα». Στις 26 Ιουνίου κοινοποιήθηκε στην Νομική Υπηρεσία της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας (ΠΚΜ) η από τις 8 Μαρτίου 2017 απόφαση (681/2017) του Ελεγκτικού Συνεδρίου – Τμήμα Μείζονος Επταμελούς Σύνθεσης με την οποία κρίθηκε οριστικά ότι κωλύεται η σύναψη της 1ης Συμπληρωματικής Σύμβασης του έργου «Περιφερειακή Οδός Κατερίνης – Β φάση» ποσού 11.787.712,20 ευρώ (με ΦΠΑ) μεταξύ της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας και της αναδόχου κοινοπραξίας με την επωνυμία «Κ/Ξ Γ/ Πετρής ΑΤΕ – Αναστηλωτική ΑΤΕ». Η εν λόγω κοινοπραξία από 15/11/2016 εκτελεί αμμοληψίες στον ποταμό Πέλεκα για τις ανάγκες του έργου «Περιφερειακή οδός Κατερίνης». Στις 31/10/2016 (Αρ. Πρωτ. 18911) η Γενική Γραμματεία Δημόσιας Περιουσίας του Υπουργείου Οικονομικών εξέδωσε Κοινή Υπουργική Απόφαση του Αναπληρωτή Υπουργού οικονομικών κ. Τρύπωνα Αλεξιάδη και του Υφυπουργού Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης κ. Ιωάννη Μπαλάφα με την οποία δίνεται: Δωρεάν παραχώρηση κατά κυριότητα, δάνειων υλικών από το ρέμα «Πέλεκας» στα πλαίσια κατασκευής του έργου «Διαμόρφωση κοίτης και αποκατάσταση οριογραμμών και απόληψη υλικών για την αντιπλημμυρική προστασία του ρέματος Πέλεκα» στα διοικητικά όρια του Δήμου Κατερίνης και του Δήμου Δίου Ολύμπου σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 200 του Ν. 3463/2006. Η προαναφερόμενη ΚΥΑ θέτει ως «απαραίτητη προϋπόθεση της παραχώρησης την κατασκευή και ολοκλήρωση του αντιπλημμυρικού έργου στο σύνολο του, σύμφωνα με την εγκεκριμένη Οριστική Μελέτη και τους Περιβαλλοντικούς Όρους, εντός προθεσμίας δύο ετών από την υπογραφή της παρούσας απόφασης».

Για την εκτέλεση του έργου «Διαμόρφωση κοίτης και αποκατάσταση οριογραμμών και απόληψη υλικών για την αντιπλημμυρική προστασία του ρέματος Πέλεκα» εξεδόθη στις 15/11/2016 απόφαση του Αντιπεριφερειάρχη Υποδομών και Δικτύων κ. Ιωάννη Γιώργο με θέμα την Ανάθεση αρμοδιότητας μελέτης, δημοπράτησης και εκτέλεσης του έργου. Η Απόφαση αυτή ανακλήθηκε στις 21-12-2016.

Οι ανακολουθίες

Η Ριζοσπαστική Αριστερή Ενότητα (ΡΙΖΑΡΕΝ) επισήμανε τις παραπάνω ανακολουθίες και την προβληματική διαχείριση των έργων και ζήτησε ενημέρωση του Περιφερειακού Συμβουλίου για τα σοβαρά θέματα που είχαν προκύψει. Σε σύσκεψη που έγινε στις 2 Φεβρουαρίου 2017 στην Κατερίνη υπό την Αντιπεριφερειάρχη Πιερίας κ. Σ. Μαυρίδου με την παρουσία του συλλόγου «Πρωτοβουλία για τον Ποτα-

μό Πέλεκα» και άλλων συλλογικοτήτων της περιοχής, η ΡΙΖΑΡΕΝ τόνισε τα παρακάτω: Α) Η 1η Συμπληρωματική Σύμβαση για το έργο της «Περιφερειακής Οδού Κατερίνης» έχει προβλήματα νομιμότητας τα οποία είχαν εντοπιστεί με δύο αποφάσεις του τριμελούς Κλιμακίου και του πενταμελούς Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου που είχαν αποφασίσει ομόφωνα ότι κωλύεται η υπογραφή της. Επομένως η συνέχιση των εργασιών που αφορούσαν τεχνικό αντικείμενο της 1ης Συμπληρωματικής Σύμβασης δεν είναι σύνομη. Β) Δεν υπάρχει απόφαση εκτέλεσης του έργου «Διαμόρφωση κοίτης και αποκατάσταση οριογραμμών και απόληψη υλικών για την αντιπλημμυρική προστασία του ρέματος Πέλεκα» καθώς και ένταξη του έργου σε Τεχνικό Πρόγραμμα, Χρηματοδότηση και Δημοπράτηση. Συνεπώς οι εργασίες στον Πέλεκα γίνονται κατά παράβαση της νομοθεσίας εκτέλεσης των Δημοσίων Έργων (Ν. 3669/2008). Γ) Δεν υπάρχει δέσμευση του αναδόχου της «Περιφερειακής Οδού Κατερίνης», για την εξολοκλήρου εκτέλεση του έργου «Αντιπλημμυρική προστασία του Πέλεκα» όπως ρητά όριζε η ΚΥΑ. Δ) Υπάρχει ορατός και βέβαιος κίνδυνος, να κριθεί οριστικά ότι κωλύεται η υπογραφή της 1ης Συμπληρωματικής Σύμβασης και αποχώρησης της αναδόχου Κ/Ξ με αποτέλεσμα να μείνει ανολοκλήρωτη η Περιφερειακή Οδός Κατερίνης και ο Πέλεκας να μείνει στο έλεος των βροχοπτώσεων.

Οι παρεμβάσεις

Με την προτροπή του συλλόγου «Πρωτοβουλία για τον Πέλεκα» κάναμε δυο επιτόπιες αυτοψίες τον Μάρτιο και Απρίλιο του 2016 και διαπιστώσαμε τον «βιασμό» του Πέλεκα. Σημειώνουμε ότι από τις 2/12/2016 ο σύλλογος έχει καταθέσει μηνυτήρια αναφορά προς τον εισαγγελέα Κατερίνης για την κατάσταση του ποταμού Πέλεκα, τους κινδύνους που εγκυμονούν λόγω των εργασιών αμμοληψίας που εκτελούνται από τον ανάδοχο του έργου «Περιφερειακή Οδός Κατερίνης». Προσπαθήσαμε να φέρουμε το θέμα στο πε-

ριφερειακό Συμβούλιο με την προβλεπόμενη από τον κανονισμό διαδικασία, με συλλογή υπογραφών των Περιφερειακών συμβούλων της αντιπολίτευσης αλλά δεν κατέστη εφικτό διότι συμπληρώθηκαν 22 υπογραφές από τις 24 που απαιτούνται με ευθύνη βέβαια της παράταξης της Δαϊκής Συσπείρωσης που δεν συνυπέγραψε. Ακολούθησε τον Μάιο του 2016 ευρεία σύσκεψη που προκάλεσε ο αρμόδιος Αντιπεριφερειάρχης κ. Ι. Γιώργος με τους επικεφαλές των παρατάξεων, τους προϊσταμένους της Δ/νσης Τεχνικών Έργων και τους επιβλέποντες μηχανικούς. Στη σύσκεψη συμμετείχε και η Αντιπεριφερειάρχης Πιερίας κ. Σ. Μαυρίδου καθώς και ο Εκτελεστικός Γραμματέας της ΠΚΜ, κ. Ν. Ιωάννου. Επαναδιατυπώσαμε τους προβληματισμούς και τις ανησυχίες μας αλλά διαπιστώσαμε εφησυχασμό από την διοίκηση. Μετά την απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου δυστυχώς ήρθε η ώρα «μηδέν» και για τα δύο έργα.

Ο κίνδυνος αποχώρησης από τα έργα, της αναδόχου κοινοπραξίας, είναι ορατός και τα έργα είναι έρμαιο των εκβιασμών της κοινοπραξίας. Τα δύο σημαντικά έργα πρέπει να συνεχιστούν σύμφωνα με την κείμενη νομοθεσία και χωρίς να επιβαρύνουν τον προϋπολογισμό της ΠΚΜ δηλαδή των πολιτών της Κεντρικής Μακεδονίας. Η διακοπή των εργασιών θα οξύνει το κυκλοφοριακό πρόβλημα της Κατερίνης και θα έχει ανυπολόγιστες συνέπειες, ακόμα και από μέτριες βροχοπτώσεις, για τον «βιασμένο» Πέλεκα. Το έργο χρηματοδοτείται από το ΕΣΠΑ 2007-2013 και έχει περάσει «γέφυρα» στο ΣΕΣ 2014-2020. Οι ευθύνες της διοίκησης του κ. Τζιτζικώστα είναι μεγάλες.

Υ.Γ.: Ο Πέλεκας είναι ο αρχαίος Λευκός Ποταμός όπου στις 22 Ιουνίου του 168 π.Χ. διεξήχθη η μάχη της Πύδνας.

* Ο Γιώργος Θεοδωρόπουλος είναι περιφερειακός σύμβουλος Κεντρικής Μακεδονίας με την Ριζοσπαστική Αριστερή Ενότητα

Φυσάει... Βοριάς ●●●

Η γοντεία των Θερινών σινεμά

■ της Μυρσίνης Αθανασιάδου*

Στην χώρα μας με τον αίθριο καλοκαιρινό ουρανό από παλιά ήταν αγαπητή η βραδινή έξοδος στα γραφικά καφενεία της πλατείας του χωριού, στα αστικά ταβερνάκια, ακόμη και στα σκαλιά της γειτονιάς ή οι βόλτες στις πλακόστρωτες ή στις αμμουδερές παραλίες. Από τις πιο θελκτικές βέβαια εξόδους είναι το σινεμά και ιδιαίτερος το καλοκαίρι. Συνήθεια που μόνο στην Ελλάδα εμφοχωρεί και στην γειτονική μας Ιταλία, (το γνωστό «cinema sotto le steele»), γιατί το ευνοούν και οι γλυκές καλοκαιρινές βραδιές, συχνά αστερόφωτες ή στεφανωμένες από την φεγγερή Σελήνη. Έτσι, άρχισαν να γίνονται, κυρίως στην Αθήνα και αγαπημένη ατραξιών για τους τουρίστες, που, όπως έλεγε γνωστός κινηματογραφιστής, είναι κάτι ξένο στις χώρες τους και το έχουν λατρεύει στην Ελλάδα. Στην Θεσσαλονίκη οι κινηματογράφοφιλοι των χειμωνιάτικων αιθουσών πληθαίνουν το καλοκαίρι και μάλιστα με συμπολίτες που δεν αρέσκονται στις ταινίες μιας πιο εκλεπτυσμένης κουλτούρας. Σε αυτό συμβάλλουν και οι επιλογές ταινιών που είναι πιο εύπεπτες και εμπλουτίζονται από όλες τις φετινές κωμωδίες της ξένης παραγωγής, που φέρνουν τα διαπιστευτήρια της αθρόας ανταπόκρισης του κοινού. Έτσι, ακόμη και τις πιο κρύες βραδιές γεμίζουν τα σινεμά της πόλης, που μάλιστα στην Θεσσαλονίκη έχουν ένα όχι ευκαταφρόνητο αριθμό, σε σχέση με την Αθήνα, αν σ' αυτά προστεθούν και εκείνα των γειτονικών δήμων. Το θερινό σινεμά, λαϊκή διασκέδαση, μετά μία περίοδο κάμψης, όπου η τηλεόραση, το DVD ή το downloading κέρδιζε, επανέρχεται στις προτιμήσεις. Συνδυάζει την βραδινή δροσερή έξοδο με το ελαφρό φαγητό (σάντουιτς, ποπ-κορν) και την μπύρα, το όμορφο περιβάλλον, γιατί όλοι οι θερινοί διακοσμούνται με φυτά, συχνά εύοσμα, για να θυμηθούμε και το αγιόκλημα και τα γασεμιά του αγαπημένου μας Λουκιανού, και με πολύχρωμα τραπεζάκια, ανάλογα με το γούστο του αιθουσάρχη. Και επειδή οι δικοί μας έχουν πείρα χρόνων και αγάπη για το σινεμά, γι' αυτό και τα κρατούν ενάντια σε κακές συνθήκες και οικονομικά προβλήματα, που συχνά τους ταλαιπωρούν. Έτσι καλύπτουν τις ανάγκες μας για το καλοκαίρι και με τις πιο ανάλαφρες παραγωγές, αλλά και με πιο ποιοτικά έργα.

Τέλος εμείς, που αγαπούμε τον κινηματογράφο και θέλουμε την διαιώνισή του, πιστεύουμε ότι θα συνέβαλλε πολύ στην ανάπτυξη των θερινών σινεμά το πιο φθινό εισιτήριο για τις ευπαθείς ομάδες πληθυσμού, που οφείλει να επιδοτεί το κράτος, ιδιαίτερα σε μία περίοδο κρίσης, που καταβάλλει και ψυχικά τους ανθρώπους. Η ενίσχυση επίσης των αιθουσάρχων από τους Δήμους και το υπουργείο Πολιτισμού θα ήταν μία μεγάλη ανάσα. Θα βοηθούσε και μία πολιτική προσέλευσης ξένων σε μία δική μας αγαπημένη συνήθεια παράλληλα με τις εξορμήσεις τους στις ακρογιαλίες και τους τουριστικούς τόπους.

* Η Μυρσίνη Αθανασιάδου είναι εκπαιδευτικός

03 **ΚΟΙΝΩΝΙΑ**

Η αβάσταχτη ελαφρότητα

■ των **Σπύρου Κοντομάρη**
και **Κωστή Χριστοδουλόπουλου**

Το διαρκές έγκλημα στη διαχείριση της ηλεκτρικής ενέργειας

Η «απελευθέρωση» της αγοράς ενέργειας κατ' εντολή της Ε.Ε. και προς όφελος των κοινοπραξιών του ελληνικού-διεθνούς Κεφαλαίου, τελικώς απελευθέρωσε τις αυξήσεις σε χρεώσεις, τέλη και φόρους κάνοντας το οικιακό τιμολόγιο της ΔΕΗ κυριολεκτικά αγνώριστο. Παρότι στην Ελλάδα η διαθέσιμη εγκατεστημένη ηλεκτρική ισχύς ξεπερνά τα 17GW και η ζήτηση δεν ξεπερνά ούτε καν στις αιχμές τα 9GW (1), οι λογαριασμοί στο ηλεκτρικό ρεύμα έχουν αυξηθεί πάνω από 70% (και πάνω από 500% σε τέλη και φόρους) μέσα σε 7 χρόνια (2). Οι *δήθεν* «αλάνθαστοι» νόμοι της Αγοράς διαψεύδονται παταγωδώς, η αύξηση της προσφοράς σε συνδυασμό με τη μείωση της ζήτησης αντί να ρίχνουν, εκτοξεύουν τις τιμές!

Γιατί διαψεύδονται οι νόμοι της Αγοράς;

Γιατί σύμφωνα με τη μεθοδολογία υπολογισμού της Οριακής Τιμής Συστήματος (δηλαδή του μηχανισμού της αγοράς που αποφασίζει ποιες μονάδες παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος ικανοποιούν τη ζήτηση και ποιες παραμένουν κλειστές «ως περισευούμενες»), οι μονάδες παραγωγής της ΔΕΗ που μπορούν να τροφοδοτήσουν το Σύστημα με φτηνό ρεύμα (λιγνιτικά, υδροηλεκτρικά) μένουν κλειστές, εις όφελος των μονάδων των ιδιωτών και των μονάδων ΑΠΕ (Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας) οι οποίες τροφοδοτούν το σύστημα με πανάκριβο ρεύμα.

Η μεθοδολογία υπολογισμού της Οριακής Τιμής Συστήματος (ΟΤΣ) αποτελεί από μόνη της ένα τεράστιο σκάνδαλο, καθώς οι «κανόνες» της μεθοδολογίας δεν αποσκοπούν στην οικονομία και την ασφάλεια του Συστήματος, αλλά στην παρέμβαση υπέρ συγκεκριμένων μερίδων ιδιωτικών συμφερόντων.

Οι «κανόνες» της ΟΤΣ εισάγουν στο σύστημα (κατά ένα ποσοστό) υποχρεωτικά τις ΑΠΕ, για να έχουμε *δήθεν* χαμηλούς ρύπους, όπως επίσης εισάγουν κατά ένα ποσοστό υποχρεωτικά τις μονάδες ηλεκτροπαραγωγής των ιδιωτών, για να μην έχουμε *δήθεν* μονοπώλιο της ΔΕΗ και με σκοπό να πέσουν οι τιμές μέσω της ανάπτυξης του «ανταγωνισμού».

Λέμε *δήθεν* διότι τα επιχειρήματα που υπερασπίζονται τους κανόνες της ΟΤΣ είναι το λιγότερο για γέλια και το περισσότερο για κλάματα (ειδικά για την τσέπη των καταναλωτών). Ας πάρουμε για παράδειγμα τις ΑΠΕ.

Τα θετικά και τα αρνητικά των ΑΠΕ

Το βασικό τους πρόβλημα είναι ότι τα ηλιακά και αιολικά συστήματα παραγωγής έχουν πολύ μεγάλη διακύμανση παραγωγής και πολύ μεγάλη διασπορά. Είναι σαν να προσπαθούμε να φωτίσουμε ένα γήπεδο ποδοσφαίρου με εκατομμύρια πυγολαμπίδες που αναβοσβήνουν ακανόνιστα αντί για 50 προβολείς με

σταθερή φωτολαμψία.

Οι ΑΠΕ δεν μπορούν να καλύψουν το φορτίο βάσης (πάνγιες/σταθερές καταναλώσεις) και χρειάζονται συνεχή και ακριβή υποστήριξη από θερμικές μονάδες λόγω του ότι η παραγωγή τους είναι εξαιρετικά ασυνεχής. Από την άλλη, μπορούν να βοηθήσουν στις αιχμές του καλοκαιριού τόσο στο διασυνδεδεμένο σύστημα όσο και στα νησιά, με σημαντικό περιβαλλοντικό όφελος.

Δεν λέμε ότι οι ΑΠΕ είναι «τσάμπα» όπως πολλοί δημοσιολογούντες ισχυρίζονται (ο ανεξάντλητος «ενεργειακός θησαυρός» της Ελλάδας ήλιος, αέρας κλπ), διότι πολύ απλά το κόστος λειτουργίας δεν είναι καθόλου αμελητέο και το κόστος εγκατάστασης είναι τεράστιο. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι το κόστος της υποδομής ενεργειακής αυτονομίας της νήσου Τήλος (3) (800 μόνιμοι κάτοικοι) έφτασε 16 εκατομμύρια ευρώ, δηλαδή 20.000 ευρώ ανά κάτοικο.

Η ΔΕΗ ήταν η πρώτη που είχε διακρίνει ότι οι ΑΠΕ μπορούν να συνεισφέρουν στο παραγόμενο ενεργειακό μείγμα σε συγκεκριμένο χρόνο και με συγκεκριμένο τρόπο. Ήδη από τη δεκαετία του 1990 η Διεύθυνση Εναλλακτικών Μορφών Ενέργειας (ΔΕΜΕ) της ΔΕΗ είχε ξεκινήσει την έρευνα. Δυστυχώς, με απόλυτη ευθύνη της «εκσυγχρονιστικής» Κυβέρνησης Σημίτη απαγορεύτηκε στη ΔΕΗ να αναπτύξει τις δικές της ΑΠΕ και επιβλήθηκε οι ΑΠΕ να αναπτυχθούν μόνο από ιδιώτες! Στη συνέχεια (2006) διαλύθηκε και η ΔΕΜΕ, για να δημιουργηθεί η θυγατρική «ΔΕΗ ΑΝΑΝΕΩΣΙΜΕΣ» με βασικό όρο στο καταστατικό της, τα όποια έργα υλοποιεί να γίνονται μόνο με μορφή κοινοπραξίας, όπου η ίδια θα συμμετείχε υποχρεωτικά με ποσοστό κάτω του 49%!

Μικρή αλλά αναγκαία παρένθεση

Η *επιλεκτική περιβαλλοντική ευαισθησία* των ιδιωτών και της Ε.Ε., περιορίζεται μόνο στον λιγνίτη, μόνο στο ηλεκτρικό ρεύμα και μόνο στο Διασυνδεδεμένο Σύστημα της Ηπειρωτικής Ελλάδας. Παρόλα αυτά, η Γερμανία όχι μόνο εξακολουθεί να βασιζει την ηλεκτροδότησή της στον λιγνίτη (56% συμμετοχή στην ηλεκτροπαραγωγή), αλλά ολοκληρώνει φέτος το έργο εγκατάστασης 12.000 MW από νέες λιγνιτικές μονάδες. Για τις μονάδες παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας με μαζούτ σε όλα τα νησιά της Ελλάδας, οι οποίες κατά την τουριστική περίοδο λειτουργούν «στο κόκκινο» επιχειρώντας να εξυπηρετήσουν τα εκατομμύρια των τουριστών, δεν διαπιστώθηκε ποτέ κανένα πρόβλημα εκπομπής ρύπων ενώ αγνοήθηκαν οι δυνατότητες ενεργειακής αυτονομίας (π.χ. γεωθερμία, μικρές ΑΠΕ).

Αν επιπλέον αναλογιστούμε τις εκπομπές ρύπων από τη βιομηχανία, την αιθαλομίχλη λόγω ενεργειακής φτώχειας του πληθυσμού

(που καίει κυριολεκτικά ό,τι βρει καθώς το κόστος θέρμανσης με πετρέλαιο ή ρεύμα έχει καταστεί πλέον απλησίαστο) και τον ευρωπαϊκά «επιδοτούμενο» κλάδο των οδικών μεταφορών που συνεισφέρει σε ρύπους πολύ περισσότερο από τον λιγνίτη, τότε πραγματικά η υποκρισία μεγαλώνει.

Τα *δήθεν* της πτώσης των τιμών

Οι επιχειρηματικοί όμιλοι που σήμερα εμφανίζονται ως εναλλακτικοί πάροχοι ηλεκτρισμού ενώ ακόμα προσπαθούν να ξερκίσουν την απατεωνιά των Energa και Hellas Power, απαίτησαν και κατάφεραν να αναλάβουν τη δουλειά με εξασφαλισμένο κέρδος. Έτσι οι ιδιωτικές ΑΠΕ όχι μόνο «μπαίνουν» υποχρεωτικά με ποσόστωση και με εξωφρενική τιμή στην ΟΤΣ, αλλά χρηματοδοτούνται και μέσω του τέλους ΕΤΜΕΑΡ στους λογαριασμούς όλων των τελικών καταναλωτών. Αλλά και οι συμβατικές ιδιωτικές μονάδες παραγωγής φυσικού αερίου (εμπορεύονται και απευθείας εισαγόμενο ηλεκτρικό ρεύμα), κρίθηκε και θεσμοθετήθηκε ότι δεν αποτελούν συμφέρουσες επενδύσεις παρά μόνο αν δίνουν έναν ελάχιστο αριθμό ημερών ισχύος στο Σύστημα με μια ελάχιστη τιμή πώλησης. Αυτά τα «ελάχιστα απαραίτητα» κέρδη των ιδιωτών και αυτή η «ελάχιστη απαραίτητη» συμμετοχή των ιδιωτικών ΑΠΕ, είναι που καθημερινά πετάνε έξω από το Σύστημα τις φτηνές μονάδες παραγωγής της ΔΕΗ.

Όμως η Ε.Ε. και οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν αρκέστηκαν να προωθούν σκανδαλωδώς το ακριβό ρεύμα των ιδιωτών, έναντι του φθηνού ρεύματος της ΔΕΗ, θέλησαν να κατακρεουργήσουν και την ίδια τη ΔΕΗ.

Δεν υπάρχει μνημόνιο, μεσοπρόθεσμο, λίστα με προαπαιτούμενα, που δεν περιλαμβάνεται η απαίτηση των δανειστών να ιδιωτικοποιηθούν άμεσα (βλέπε, χαριστούν) όλες οι μονάδες παραγωγής φτηνού ρεύματος της ΔΕΗ. Έτσι, όταν θα ιδιωτικοποιηθούν οι ίδιες μονάδες παραγωγής που σήμερα μένουν εκτός ΟΤΣ ως «κρατικές», να μπορούν πλέον να δίνουν ισχύ στο σύστημα ως ιδιωτικές με ένα μεγάλο καπέλο στην τιμή, προς όφελος του ιδιώτη.

Και το έγκλημα συνεχίζεται...

Η διάσπαση της ΔΕΗ (και των χρεώσεων στους οικιακούς λογαριασμούς) σε προμήθεια, διανομή, μεταφορά, με την σύσταση τριών ξεχωριστών επιχειρήσεων, γεννά επιπλέον κόστη που μεταφέρονται στον τελικό καταναλωτή. Κόστη που όχι μόνο αποτυπώνονται σε αύξηση της τιμής, αλλά και σε οριακές καταστάσεις στην επάρκεια συστήματος, λόγω της διάσπασης της ενιαίας και καθετοποιημένης ΔΕΗ και απώλειας μιας συντονισμένης λειτουργίας και οικονομίας κλίμακας.

Επιπλέον κόστη που γίνονται ακόμα μεγαλύτερα σύμφωνα με το πρόγραμμα πλήρους ιδιωτικοποίησης των εταιρειών της ΔΕΗ (παραγωγή, προμήθεια, διανομή, μεταφορά) σύμφωνα

Η ΓΕΝΟΠ υπήρξε ο αδιαμφισβήτητος συμπαραστάτης και φορέας υλοποίησης του τεράστιου εγκλήματος εις βάρος της λαϊκής οικογένειας και υπέρ της εκάστοτε κυβέρνησης, φυσικά με το αζημίωτο. Αυτός ο μόνιμος κυβερνητισμός και ο ανοικτά φιλοεργοδοτικός συνδικαλισμός, είναι η πραγματική αιτία που την έχει οδηγήσει σήμερα στο τελευταίο σημείο του εκφυλισμού, να υποστηρίζει ανοικτά την πολιτική Τραμπ και τα συμφέροντα των εταιρειών ορυκτών καυσίμων

της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ

της Ελλάδας είχε συναυτουργούς

με τα προαπαιτούμενα των μνημονίων. Ή για να είμαστε ακριβείς στις διατυπώσεις, σύμφωνα με το πρόγραμμα πλήρους χαρίσματος της κυριότητας και της εκμετάλλευσης των υποδομών στο ευρωπαϊκό και εγχώριο Κεφάλαιο. Υποδομών που έχουν χτιστεί από τη φορολογία του ελληνικού λαού και από τον προνομιακό δανεισμό της ΔΕΗ από τις ασφαλιστικές εισφορές των εργαζομένων της επί 35 χρόνια.

Δικαιολογείται, λοιπόν, η ΓΕΝΟΠ να ξεσπαθώνει με αποκορύφωμα την πρόσφατη ανακοίνωση (4) εναντίον της υποστήριξης των ΑΠΕ και της Πράσινης Πολιτικής και υπέρ των λιγνιτικών; Ασφαλώς και όχι.

Η ΓΕΝΟΠ είναι ο τελευταίος που δικαιούται να ομιλεί, υποκρινόμενη το θύμα σε ένα συνεχιζόμενο έγκλημα στο οποίο είναι ο μόνιμος και απαραίτητος συναυτουργός.

Διότι προφανώς τη ΓΕΝΟΠ ουδέποτε την πήρε ο πόνος για το ανεπανόρθωτο πλήγμα στο δημόσιο κοινωνικό συμφέρον, όταν έχει αποτελέσει τον κατεξοχήν νεροκουβαλητή του εκσυγχρονισμού του Σημίτη, όταν υπερασπιζόταν την είσοδο στην ΟΝΕ, όταν υπερασπιζόταν την απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας του Καραμανλή και από την στιγμή που συνεχίζει να υπερασπίζεται έμπρακτα την επέλαση της νεοφιλελεύθερης Ενεργειακής «Ενωσης» μέσω της έμπρακτης αποδοχής των μνημονίων των ΓΑΠ, Σαμαρά-Βενιζέλου και Τσίπρα.

Η ΓΕΝΟΠ υπήρξε ο αδιαμφισβήτητος συ-

μπαραστάτης και φορέας υλοποίησης του τεράστιου αυτού εγκλήματος εις βάρος της λαϊκής οικογένειας και υπέρ της εκάστοτε κυβέρνησης, φυσικά με το αζημίωτο. Αυτός ο μόνιμος κυβερνητισμός και ο ανοιχτά φιλοεργοδοτικός συνδικαλισμός της ΓΕΝΟΠ, είναι η πραγματική και μόνη αιτία που την έχει οδηγήσει σήμερα στο τελευταίο σημείο του εκφυλισμού, να υποστηρίζει ανοιχτά την πολιτική Τραμπ και τα συμφέροντα των εταιρειών ορυκτών καυσίμων, δίνοντας τη δυνατότητα σε κάθε γελωτοποιό του φιλελευθερισμού και του «μενουμευρωπισμού» να περιπαίζει τη ΓΕΝΟΠ και μέσω αυτής το δικαίωμα του οικιακού καταναλωτή στη δωρεάν ασφαλή και απρόσκοπτη ενέργεια που δικαιούται.

Πότε τελικά η ΓΕΝΟΠ σκέφτηκε τον καταναλωτή;

Για ποιο λόγο η ΓΕΝΟΠ δεν λέει λέξη για τα ανεξάντλητα γεωθερμικά πεδία της Ελλάδας τα οποία μπορούν να υπερκαλύψουν το Φορτίο Βάσης; Γιατί δεν κόπτεται για τη συνεχιζόμενη απαξίωση και κλείσιμο του ΙΓΜΕ; Γιατί δεν λέει ποτέ λέξη για το τραγικό αποτύπωμα στη δημόσια υγεία των περιοχών που φιλοξενούν τα λιγνιτικά εργοστάσια; Γιατί δεν λέει λέξη για τις ανεξάντλητες τεχνολογικές δυνατότητες εκσυγχρονισμού αυτών των μονάδων ώστε να μειωθούν οι περιβαλλοντικές επιπτώσεις στις τοπικές κοινωνίες αλλά και στους ίδιους τους εργαζόμενους;

Παρότι στην Ελλάδα η διαθέσιμη εγκατεστημένη ηλεκτρική ισχύς ξεπερνά τα 17GW και η ζήτηση δεν ξεπερνά ούτε καν στις αιχμές τα 9GW, οι λογαριασμοί στο ηλεκτρικό ρεύμα έχουν αυξηθεί πάνω από 70% (και πάνω από 500% σε τέλη και φόρους) μέσα σε 7 χρόνια

Και τελικά, πότε υπερασπίστηκε πραγματικά τον λιγνίτη; Από το 2003, αποδέχτηκε «μετά βαΐων και κλάδων» τη στροφή σε ηλεκτροπαραγωγή από το πανάκριβο και εισαγόμενο φυσικό αέριο – πολιτική που εξυπηρετεί μόνο τους ιδιώτες ηλεκτροπαραγωγούς – ενώ συνέβαλλε δραστικά στη μετατροπή της Ελλάδας από τη χώρα με την φθηνότερη κιλοβατώρα στην Ε.Ε., σε μια από τις ακριβότερες στην οικιακή και στη βιομηχανική κατανάλωση. Υπερασπίστηκε και προπαγάνδισε τη διάσπαση της ΔΕΗ, αποδέχτηκε έως και την πώληση της «μικρής ΔΕΗ» – πάντα στη λογική του «μικρότερου κακού»...

Γιατί δεν βλέπει ότι η άναρχη και έξω από κάθε επιστημονική και κοινωνική πρόνοια, εκμετάλλευση του λιγνίτη, δυσφημεί και οδηγεί σε καταστροφή μονάδων και ορυχείων (ΑΗΣ Πτολεμαΐδας, Ορυχείο Αμυνταίου κ.α.) και σε οριστικό κλείσιμο των λιγνιτικών μονάδων παραγωγής;

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι με την επιβολή της πολιτικής της Ε.Ε., τη λαθροχειρία που υλοποιείται μέσω της ΟΤΣ και την τυφλή υποταγή της ηγεσίας της ΓΕΝΟΠ στην πολιτική της ιδιωτικοποίησης της ηλεκτρικής ενέργειας, τα τιμολόγια θα αυξάνονται μέχρις ότου το ηλεκτρικό ρεύμα γίνει από είδος πρώτης ανάγκης, είδος πολυτελείας.

Είναι σίγουρο ότι η εφαρμογή μιας αντίστροφης πολιτικής κοινής ωφέλειας με σκοπό την ενεργειακή αυτάρκεια, θα σήμαινε εκτός από κρατικοποίηση, επανένωση και εθνικοποίηση όλων των επιχειρήσεων που ο ελληνικός λαός έχει χτίσει, και τη μόνιμη και σταθερή λειτουργία των φτηνών και διαθέσιμων πλουτοπαραγωγικών πηγών ενέργειας της Ελλάδας (λιγνιτικά, υδροηλεκτρικά, γεωθερμία), ανεξάρτητα και σε ρήξη με τον σχεδιασμό της Ε.Ε. και σύμφωνα με τους βέλτιστους δυνατούς κοινωνικούς και περιβαλλοντικούς όρους.

Όμως η εφαρμογή μιας άλλης πολιτικής κοινής ωφέλειας δεν θα σήμαινε μόνο παραγωγικές και οικονομικές αλλαγές, αλλά κυρίως πολιτικές αλλαγές με γνώμονα το συμφέρον της λαϊκής πλειοψηφίας. Θα σήμαινε πλήρη ρήξη με τις λογικές του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού που τόσα χρόνια όχι μόνο στήριξαν τις πολιτικές και τα πολιτικά κόμματα της Ε.Ε., αλλά ταυτόχρονα αποδέχτηκαν την φτηνή, ενοικιαζόμενη, ελαστική και ευέλικτη εργασία στους χώρους δουλειάς, και δεν καταδέχτηκαν τους νέους ενοικιαζόμενους/εργολαβικούς σκλάβους στα πολυτελή σωματεία τους.

Όμως ο συνδικαλισμός τύπου ΓΕΝΟΠ που εν πολλοίς αντικατοπτρίζει και τον συνδικαλισμό των μεγάλων ομοσπονδιών των πρώην ΔΕΚΟ

της ΓΣΕΕ, έχει πεθάνει στην συνείδηση του ελληνικού λαού για ένα έγκλημα πολύ μεγαλύτερο και από την εκτόξευση των λογαριασμών του ηλεκτρικού ρεύματος.

Οι εργατικοί χώροι με μεγάλα και οργανωμένα σωματεία, σε νευραλγικούς κλάδους και με κρίσιμη θέση στη δημόσια ζωή, ήταν οι μόνοι που θα μπορούσαν να παραλύσουν με απεργίες και κινητοποιήσεις την πρόσδεση της Ελλάδας στα διαρκή μνημόνια, ήταν οι μόνοι χώροι που θα μπορούσαν να χτίσουν τη μαζική κοινωνική αντίσταση. Και η ΓΕΝΟΠ ήταν και είναι η πρώτη μέσα σε αυτά τα σωματεία.

Η ΓΕΝΟΠ επέλεξε συνειδητά για επτά συνεχόμενα έτη να κάτσει στην άκρη και να βλέπει σαν θεατής την καταστροφή και την εξαθλίωση του ελληνικού λαού. Αναρωτιόμασταν ειλικρινά για το όφελος από αυτήν τη στάση, πολλών δε μάλλον όταν η ίδια η Διοίκηση της ΔΕΗ δεν παρέστη καν στο δικαστήριο για την υπόθεση των δανείων και των λοιπών «επιχορηγήσεων» προς τη ΓΕΝΟΠ.

Καταστάσεις που συνήθως έχουν μόνο ένα στόχο: τη χειραγώγηση και την αδρανοποίηση των εργαζομένων στη ΔΕΗ μπροστά στο άθλιο ξεπούλημα της ΔΕΗ και ολόκληρης της χώρας μας.

Μετά από επτά χρόνια πολιτικής και κοινωνικής απαξίωσης, η ΓΕΝΟΠ αλλάζει επίπεδο και περνά στην ακροδεξιά και φρενοβλαβή γραμμή Ντόναλντ Τραμπ βάσει της οποίας το λιώσιμο των πάγων είναι αποτέλεσμα της μονταζιέρας της Χίλαρι. Η ΓΕΝΟΠ περνά στη γραμμή που αντικειμενικά εκπροσωπεί τα συμφέροντα των μεγάλων αδελφών πετρελαϊκών εταιρειών, τη γραμμή που παράγει πολέμους, δολοφονεί λαούς, γεννά και αναπαράγει την τυφλή βία, τη γραμμή που γεννά τα προτεκτοράτα των ΗΠΑ στην Αραβική Χερσόνησο, τη γραμμή που ευλογούν οι Έλληνες διυλιστηριάρχες. Κάθε λέξη στην τελευταία της ανακοίνωση, αποτελεί όπλο στα χέρια των οπαδών των ιδιωτικοποιήσεων, του νεοφιλελευθερισμού, της εξαφάνισης του όποιου εναπομείναντα χαρακτήρα κοινής ωφέλειας των ενεργειακών πόρων.

(1) <https://transparency.entsoe.eu>, Ευρωπαϊκή Ένωση Διαχειριστών Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας

(2) «Για την τιμολογιακή πολιτική στην ηλεκτρική ενέργεια 2009-2014» της Φλόρας Παπαδέδε

(3) «Υποψήφια για Βραβείο η Τήλος ως το πρώτο ενεργειακά αυτόνομο νησί της Μεσογείου», εφημερίδα «Τα Νέα», 19/06/2017

(4) «Η ΓΕΝΟΠ για την ημέρα περιβάλλοντος – Μήπως η αποχώρηση των ΗΠΑ από την συμφωνία των Παρισίων, ξεσκεπάζει το «κατασκεύασμα» που λέγεται «κλιματική αλλαγή»;

Οι εργατικοί χώροι με μεγάλα και οργανωμένα σωματεία, σε νευραλγικούς κλάδους και με κρίσιμη θέση στη δημόσια ζωή, ήταν οι μόνοι που θα μπορούσαν να παραλύσουν με απεργίες και κινητοποιήσεις την πρόσδεση της Ελλάδας στα διαρκή μνημόνια, ήταν οι μόνοι χώροι που θα μπορούσαν να χτίσουν τη μαζική κοινωνική αντίσταση. Και η ΓΕΝΟΠ ήταν και είναι η πρώτη μέσα σε αυτά τα σωματεία

Βιβλία

Μόλις κυκλοφόρησε

Η ανάδυση της εικόνας του χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού

Το νέο βιβλίο, κύημα της συνεργασίας των Φώτη Τερζάκη και Νίκου Προγουλή, είναι η ιχνηλασία μιας σταδιακής αναγνώρισης της σύγχρονης μορφής του παγκόσμιου καπιταλισμού και της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας. Αφορά όχι μόνο το τί είναι «χρηματοπιστωτικός καπιταλισμός», αλλά κυρίως το πώς έφτασε να αναδυθεί μια ορισμένη εικόνα του μέσ' από αργές, βασανιστικές κι επαναλαμβανόμενες προσπάθειες

Φώτης Τερζάκης Νίκος Προγουλής

Εκδόσεις Α/συνεχεια

256 σελίδες – τιμή 14,50 ευρώ

κάποιων να σκεφτούν τα γεγονότα που τρέχουν γύρω τους. Ξέρουμε καλά ότι μια πελώρια τομή έγινε στη δεκαετία του '70. Ταυτόχρονα, άλλαξε το ίδιο το μοντέλο του καπιταλισμού. Από τί σε τί ακριβώς, είναι αυτό που επιχειρείται να κατανοηθεί. Η παγκόσμια οικονομική κρίση του 2008 –αποκορύφωμα μιας σειράς εκρηκτικών γεγονότων όπως η μακρόσυρτη ύφεση της δεκαετίας του '80, η κατάρρευση του Ανατολικού μπλοκ και οι λεγόμενοι Πόλεμοι της Νέας Τάξης, η εδραίωση της δικτατορίας των χρηματαγορών και διεθνών οργανισμών όπως το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα, ο ΠΟΕ, ο ΟΟΣΑ, η ίδια η Ευρωπαϊκή Νομισματική Ένωση – ήταν εκείνη που επέτρεψε να αναδυθεί με κάποια καθαρότητα το ζητούμενο μοντέλο. Είναι αυτό που σήμερα ονομάζουμε χρηματοπιστωτικό καπιταλισμό. Το βιβλίο αυτό είναι μια απόπειρα, οσοδήποτε δοκιμαστική, να καταλάβουμε σφαιρικά αυτό που συμβαίνει στον κόσμο· κι εκείνο που έχει σημασία μεγαλύτερη απ' ό,τι το ίδιο το όνομα, είναι να συμφωνήσουμε ως προς ποια είναι τα βασικά του χαρακτηριστικά και ποια η ενδιάθετη κατεύθυνσή του.

**INFO: Περισσότερα για το βιβλίο εδώ:
www.asynechia.gr**

Η Επανάσταση του Οκτώβρη

Αναμνήσεις και μαρτυρίες των πρωταγωνιστών

Εκδόσεις Α/συνεχεια

**Ειδική επετειακή τιμή: 10,00€ (από 14,00€)
328 σελίδες**

Γραμμένο από τα χέρια των πρωταγωνιστών, ένα απαραίτητο ιστορικό ντοκουμέντο για όποιον θέλει να μάθει και να ασχοληθεί με την Οκτωβριανή Επανάσταση. Απαραίτητο για να σκεφτούμε πάνω στην οικουμενική σημασία ενός γεγονότος που έβαλε τέλος στην προϊστορία της ανθρωπότητας. Το βιβλίο αποτελείται από τέσσερα μέρη με μαρτυρίες πρωταγωνιστών από: την επανάσταση στην Πετρούπολη, την επανάσταση στην υπόλοιπη Ρωσία, τα πρώτα βήματα της σοβιετικής εξουσίας και την αγωνία του παλιού κόσμου.

Εκδόσεις Α/συνέχεια

Για πληροφορίες και παραγγελίες μπορείτε να απευθυνθείτε στο τηλ. - fax: 210 38 45 870

Ντομένικο Λοσούρντο

Η πάλη των τάξεων

*μια πολιτική
και φιλοσοφική ιστορία*

Εκδόσεις Α/συνεχεια

532 σελ. - 24 ευρώ (με ΦΠΑ)

**Για πληροφορίες
και παραγγελίες:
τηλ.-fax: 210-6441745, 210-3837191
e-mail: info@asynechia.gr**

**Κυκλοφορεί
από τις εκδόσεις
Εύμαρος το βιβλίο
της Αναστασίας
Βούλγαρη**

**Το φως λιγόστεψε
στην άκρη της πόλης**

Ρούντι Ρινάλντι

Άσχημη περίοδο διαλέξατε να διαφωνήσετε...

Μία κατάθεση για τη μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ

**Πρόλογος:
Ανδρέας Καρίτζης**

**Εκδόσεις Α/συνεχεια
σελ. 232, τιμή 14 ευρώ**

04 πολιτισμός

Η Αλίκη στον κόσμο των μεγάλων

■ της Ιφιγένειας
Καλαντζή*

Για την ταινία *Η Αλίκη στις πόλεις*, του Βιμ Βέντερς

Από τους πρωτεργάτες του Νέου Γερμανικού Σινεμά, ο 72χρόνος σήμερα Βιμ Βέντερς εισήγαγε νέες εικόνες και θεματολογίες, με το βλέμμα στραμμένο στην Αμερική. Με την ασπρόμαυρη ταινία του, *Η Αλίκη στις πόλεις* (1973), ξεκινά τη λεγόμενη τριλογία της περιπλάνησης (*Δάθος Κίνηση* /1975, *Στο πέρασμα του χρόνου* /1976).

Ένας Γερμανός δημοσιογράφος, αλτερ-έγκο του σκηνοθέτη, ο Φίλιπ (Ρούντιγκερ Βόγκλερ), ταξιδεύοντας με αμάξι στην αμερικάνικη επαρχία, κρατά σημειώσεις και φωτογραφίζει στο διάβα του βενζινάδικα, καφετίριες και μοτέλ, χωρίς ωστόσο να μπορεί να ξεκινήσει το άρθρο του, για την εικόνα της Αμερικής. Απένταρος, μετά τη δυσaréσκεια του εκδότη του, υποχρεώνεται να επιστρέψει στην πατρίδα, αλλά καταλήγει, λόγω απεργίας, στον πλησιέστερο προορισμό, το Άμστερνταμ, όπου βρίσκεται να συνταξιδεύει με μια δεκάχρονη, την Αλίκη (Γιέλλα Ροτλάντερ), κόρη μιας νεαρής Γερμανίδας, που συνάντησε τυχαία. Αμήχανος ο Φίλιπ, μετά την αναπάντεχη μητρική εγκατάλειψη, προσπαθεί να ανταποκριθεί στις παιδιάστικές απαιτήσεις της πικραμένης Αλίκης. Έτσι, εξε-

λίσσεται μια τρυφερή και εύθραυστη σχέση ανάμεσα στον άντρα και το μικρό κορίτσι, συνοδοιπόρους σε μια κοινή πλέον περιπλάνηση. Στο πρώτο μέρος, το βλέμμα του φωτογράφου γαντζώνεται πίσω από μια πολารόντ που αιχμαλωτίζει τη στιγμή με άμεσο αποτέλεσμα, καθώς «ένα ταξίδι στην Αμερική, έχει άμεση σχέση με τις εικόνες». Φτάνοντας στη Νέα Υόρκη, το μακρινό πλάνο με τους ουρανοξύστες, με την κορυφή του Εμπάιρ Στέιτ Μπίλντινγκ στο βάθος, δικαιώνει το μεγαλείο της μητροπολιτικής μεγαλούπολης. Στη Γερμανία, ξεκινά μια καινούργια περιπλάνηση με αυτοκίνητο, παρέα πλέον με τη μικρή, προσπαθώντας να εντοπίσουν τη γιαγιά της.

Με φόντο μια συγκριτική σκόρπιων εικόνων σε τράβελινγκ μέσα από αυτοκίνητο, του αμερικάνικου αστικού τοπίου με το ευρωπαϊκό, ανάμεσα σε Νέα Υόρκη, Άμστερνταμ και γερμανική επαρχία, ο Βέντερς διερευνά, όπως και στο *Παρίσι, Τέξας* (1984) το νέο φαινόμενο κλονισμού των οικογενειακών δεσμών, σε μια εποχή που πολλαπλασιάζονται τα διαζύγια, με επιπτώσεις στην ψυχική ισορροπία των παιδιών, πολύ νωρίτερα από τη διεξοδική απόδοση στο εμβληματικό

Κράμερ εναντίον Κράμερ (Ρόμπερτ Μπέντον/1979). Με το ένα πόδι στην αμερικάνικη κουλτούρα και με το άλλο στην ευρωπαϊκή, αναφέρεται και στη λογοτεχνική παράδοση των δακρύβρεχτων ιστοριών για παιδιά που χάθηκαν, από τα ορφανά του Ντίκενς και του Άντερσεν, μέχρι τον Ντοστογιέφσκι και φυσικά τον Λούις Κάρολ, με την *Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων*, ο οποίος διερεύνησε τη φωτογραφική απεικόνιση της κοριτσίστικης αθωότητας, θέμα που ενέπνευσε αργότερα και την εικονογραφική εμμονή του Εμπειρικού.

Η πολารόντ

Σε μια σκηνή, η Αλίκη φωτογραφίζει με την πολารόντ τον Φίλιπ, σε ένα πλάνο όπου πάνω από το πορτρέτο του άντρα στο φωτογραφικό φακό, η αντανάκλαση του προσώπου του κοριτσιού σηματοδοτεί μια υπαρξιακή συναισθηματική σύζευξη, μέσα από την ταύτιση των δύο προσώπων, τέχνασμα στο οποίο ο σκηνοθέτης επανέρχεται στο συγκλονιστικό *Παρίσι, Τέξας*, με το πρόσωπο του πρωταγωνιστή να αντανακλάται στο τζάμι, όπου πίσω του διακρίνεται η γυναίκα που αναζητούσε.

Στο πλαίσιο συσχετισμών μιας φιλοσοφικής διάστασης της φωτογραφικής εικόνας και κατ' επέκταση και της κινηματογραφικής, ως απόδειξη ύπαρξης, όταν ο Φίλιπ εκμυστηρεύεται σε μια φίλη το φόβο ότι έχει χάσει «την ικανότητα να βλέπει και να ακούει», αυτή του επισημαίνει ότι τραβά φωτογραφίες, ως απόδειξη ύπαρξης, αφού αυτός ήταν που είδε, ώστε μέσα από τις εικόνες, να αφηγηθεί όσα μόνο στον εαυτό του μπορεί να αφήσει, προσθέτοντας «Οι φωτογραφίες δεν είναι μόνο ιστορίες,

αλλά εξελίσσονται σε ανησυχητική σύγκριση με την πραγματικότητα». Το σινεμά, ως μυθοπλαστική αφήγηση, ενώνει μέσα από τις εικόνες το βλέμμα του Βέντερς με την αμερικάνικη κοινωνία. Η εικόνα μιας ανοιχτής τηλεόρασης σε πρώτο πλάνο, με φόντο φωτεινές επιγραφές νέον έξω από το ανοιχτό παράθυρο, υποδηλώνει μια κοινωνία που κυριαρχείται ήδη από την εικόνα, ενώ η βίαιη διακοπή του τηλεοπτικού προγράμματος για διαφημίσεις προκαλεί το σχόλιο «οι εικόνες σου προβάλλουν την τέχνη της περιφρόνησης, καμιά εικόνα δεν σ' αφήνει σε ησυχία, όλες θέλουν κάτι...». Δεν είναι τυχαία και η εμφάνιση της είδησης του θανάτου του Τζον Φορντ (Αύγουστος '73), στην εφημερίδα που διαβάζει ο ήρωας, φόρος τιμής στον μεγάλο σκηνοθέτη των κλασικών γουέστερν με τον Τζον Γουέιν, ενώ προβάλλεται και απόσπασμα της ταινίας *Ο νεαρός κύριος Λινκολν* (1939).

Στα χρόνια του '60 και του '70, κατεξοχήν εποχή αμφισβήτησης της ίδιας της μυθολογίας του κινηματογράφου μέσα από τη σαγήνη της εικόνας, φιγούραρε συχνά σε ταινίες ένα κινηματογραφικό συνεργείο, υπενθυμίζοντας την κατασκευαστική φύση του σινεμά, αλλά και επαγγέλματα όπως ρεπόρτερ, φωτογράφος ή κινηματογραφιστής (*Blow up* /1966, Αντονιόνι, *Σημασία έχει να αγαπάς* /1975, Ζουλάφσκι). Στην *Αλίκη στις πόλεις*, ο φωτογράφος πρωταγωνιστής χρησιμοποιεί την καινοτόμα τότε πολารόντ. Πάντα ενθουσιώδης με την τεχνολογία της απεικόνισης, σε αρκετές ταινίες του ο Βέντερς αναφέρεται στον τεχνολογικό εξοπλισμό (*Μέχρι το τέλος του Κόσμου* /1991, *Palermo Shooting* /2008, με πρωταγωνιστή πάλι φωτογράφο).

Το τοπίο ξανοίγεται από ψηλά

Ανάμεσα σε στιγμιότυπα συναυλίας του Τσακ Μπέρι και σκόρπια μπλουζ με φουσαρμόνικα, στην ταινία κυριαρχεί η πρωτότυπη μουσική του γερμανικού πειραματικού -κράουτροκ- συγκροτήματος CAN, ένα μονότονο επαναλαμβανόμενο μοτίβο μιας θλιμμένης καθαριστικής μελωδίας, που ανταποκρίνεται στο μελαγχολικό βλέμμα του κοριτσιού, καθώς χαζεύει αμήχανα, από το πίσω τζάμι του αυτοκινήτου, τις πόλεις που διασχίζουν.

Σε αντίστροφη κίνηση με το πρώτο πλάνο, όπου η κάμερα, παρακολουθώντας στον ουρανό ένα αεροπλάνο, κατεβαίνει σε μονοπλάνο στην άδεια παραλία, καταλήγοντας στον ήρωα, που φωτογραφίζει με πολารόντ κάτω από μια προβλήτα τη θάλασσα, η ταινία κλείνει ξεκινώντας από κοντινό στα κεφάλια του άντρα και του κοριτσιού, έξω από το ανοιχτό παράθυρο του τρένου που τους μεταφέρει στον τελευταίο προορισμό πριν χωριστούν, με την κάμερα να απομακρύνεται αργά, παρουσιάζοντας ολόκληρο το τρένο ανάμεσα στους λόφους, ενώ σε συνεχόμενη λήψη μέσα από ελικόπτερο, το τοπίο ξανοίγεται από ψηλά.

* Η Ιφιγένεια Καλαντζή είναι θεωρητικός-κριτικός κινηματογράφου, ifigenia.kalantzi@gmail.com

info

Η ταινία του Βιμ Βέντερς *Η Αλίκη στις πόλεις* προβάλλεται σε επανέκδοση από 27/7/2017, στους θερινούς κινηματογράφους

04 πολιτισμός/ματιές

Λιπάσματα 2017 – Φεστιβάλ στη θάλασσα

Ενα νέο πολιτιστικό φεστιβάλ ξεκίνησε φέτος το καλοκαίρι στον εμβληματικό χώρο των πρώην Λιπασμάτων του Δήμου Κερατσινίου – Δραπετσώνας.

Το παλιό εργοστάσιο Λιπασμάτων, με τις διατηρητέες εγκαταστάσεις και την χαρακτηριστική πανύψηλη καμινάδα αλλά και τη θάλασσα που φτάνει σχεδόν ως την σκηνή, αποτελούν το φυσικό σκηνικό του χώρου, που μεταμορφώθηκε σε ένα πολυχώρο εκδηλώσεων, το Πάρκο Εργατιάς.

Μια έκταση που βρίσκεται ακριβώς πάνω στην πειραϊκή ακτογραμμή, που μέχρι πριν λίγο καιρό ήταν εγκαταλελειμμένη, πέρασε στα χέρια του Δήμου Κερατσινίου – Δραπετσώνας, ο οποίος καθάρισε και διαμόρφωσε τον χώρο, που φιλοξενεί πλέον ένα ανοιχτό θεατράκι 1000 θέσεων και αθλητικές εγκαταστάσεις. Εκεί διοργανώνεται φέτος για πρώτη φορά το φεστιβάλ «Λιπάσματα 2017: Φεστιβάλ στη θάλασσα» που περιλαμ-

βάνει πλήθος συναυλιών και θεατρικών παραστάσεων, με γνωστούς και καταξιωμένους καλλιτέχνες και μάλιστα με ελεύθερη είσοδο.

Ανάμεσα τους οι : Σωκράτης Μάλαμας, Γλυκερία, Κώστας Μακεδόνας, Βασίλης Παπακωνσταντίνου, Φωτεινή Βελεσιώτου, Active Member, Last Drive, Ματούλα Ζαμάνη, Χρήστος Θηβαίος, Haig Yazdjian, Δημήτρης Υφαντής, Βέβηλος και πολλοί ακόμα καλλιτέχνες.

Θεατρικές παραστάσεις επίσης, που ξεχώρισαν, περιλαμβάνονται στο πρόγραμμα, προσφέροντας ένα πλήρες καλλιτεχνικό πρόγραμμα αξιώσεων. Η έναρξη του Φεστιβάλ έγινε την Παρασκευή 23 Ιουνίου, με μια μεγάλη συναυλία του Σωκράτη Μάλαμα. Το μέχρι στιγμής πρόγραμμα, που θα διαρκέσει μέχρι τον Σεπτέμβριο περιλαμβάνει:

24 Ιουλίου: Χρήστος Θηβαίος και Μαρία Παπαγεωργίου

27 Ιουλίου: Haig Yazdjian & Δημήτρης Υφαντής

7 Ιουλίου: Θοδωρής Κοτονιάς & Σαββέρια Μαργιολά. Αφιέρωμα στον Νίκο Παπάζογλου

8 Αυγούστου: Δήμητρα Γαλάνη
30 Αυγούστου: Βασίλης Παπακωνσταντίνου

2 Σεπτεμβρίου: Βέβηλος, Αντίποινα & Social Waste, Cerebro. On decks DJ Magnum

Το πρόγραμμα των συναυλιών θα

εμπλουτιστεί και με άλλες παραστάσεις που θα ανακοινωθούν σύντομα.

Οι θεατρικές παραστάσεις

Το πρόγραμμα των θεατρικών παραστάσεων για τους μήνες Ιούνιο-Ιούλιο-Αύγουστο, των «Λιπασμάτων 2017- Φεστιβάλ στη θάλασσα», έχει ως εξής:

23/7: Stand up Comedy με τον Δημήτρη Χριστοφορίδη κ.ά.

26/7: Κατερίνα

31/7: Τα δώρα του Προμηθέα (παιδικό)

5/8: Οι δίδυμους τύραννος.

Ελάτε να απολαύσουμε μαζί καλοκαιρινές νύχτες με μουσική και θέατρο, δίπλα στη θάλασσα, σε ένα μοναδικό σκηνικό που μας θυμίζει ότι ο πολιτισμός μπορεί να μεταμορφώσει τις ζωές μας προς το καλύτερο.

info

Παλιό Εργοστάσιο Λιπασμάτων - Πάρκο Εργατιάς

Ώρα έναρξης όλων των παραστάσεων: 21.30

Ελεύθερη είσοδος για όλες τις εκδηλώσεις.

Πρόσβαση: Από ΗΣΑΠ Πειραιά, το τρόλεϊ 20 και το λεωφορείο 859. Στάση Δραπετσώνα.

#5 Ορεινό Φεστιβάλ «Γη και Ελευθερία»

Στα Βέρια του Πάρνωνα με κεντρικό καλεσμένο τον Κάρλος Τάιμπο

Το #5 Ορεινό Φεστιβάλ «Γη και Ελευθερία» έχει φέτος για κεντρικό καλεσμένο τον Κάρλος Τάιμπο. Την ομιλία του με τίτλο «Αποανάπτυξη και κατάρρευση» [Degrowth and collapse] θα πλαισιώσουν ανοικτές συζητήσεις με θέμα τον τόπο, την παγκοσμιοποίηση, την αυτονομία και την αποανάπτυξη.

Στην Πελοπόννησο στον Πάρνωνα, στο μικρό οικισμό τα Βέρια (Βόρεια Λακωνία – 2 ώρες από την Αθήνα) κάτω από τα πλατάνια στις 5 και 6 Αυγούστου συζητήσεις, εργαστήρια, δωρεάν κάμπινγκ, τοπικό φαγητό, μουσική με τον Σπύρο Γραμμένο και άλλα σχήματα και σύνθημα «Εσύ θα βγεις στο βουνό;»

Ο Κάρλος Τάιμπο γεννημένος στην Ισπανία το

1956, είναι συγγραφέας και καθηγητής Πολιτικής Επιστήμης στο Αυτόνομο Πανεπιστήμιο της Μαδρίτης. Σήμερα είναι ένας από τους βασικούς θεωρητικούς της Αποανάπτυξης. «Η αποανάπτυξη, βασισμένη στην αυτοεπάρκεια και την εκούσια απλότητα, φαίνεται να απορρέει από μια μη βίαιη και αντιαυταρχική φιλοσοφία. Από την άλλη, θέση της δεν είναι η παραίτηση από τις απολαύσεις της ζωής απεναντίας, διεκδικεί κατηγορηματικά την ανάγκη τους, απορρίπτοντας την απατηλή λάμψη της αλόγιστης κατανάλωσης. [...] Η βασική πρόταση της αποανάπτυξης είναι να ξαναεμφυσήσει στην κοινωνία το κριτικό πνεύμα απέναντι στη δογματική σκέψη και τον προπαγανδιστικό λόγο».

«Κατάρρευση είναι μια διαδικασία, ή μια στιγμή, από την οποία απορρέουν διάφορες συνέπειες: μη αναστρέψιμες αλλαγές, σε πολλές περιπτώσεις βαθιές μεταβολές σε ότι αφορά την ικανοποίηση των βασικών αναγκών, σημαντική μείωση μεγάλου αριθμού του πληθυσμού, μια γενική έλλειψη πολυπλοκότητας σε όλα τα πεδία – που συνοδεύεται από έναν αυξανόμενο κατακερματισμό και μια επιστροφή σε συγκεντρωτικές ροές-, την εξαφάνιση θεσμών που προϋπήρχαν και, στο τέλος την παρακμή των ιδεολογιών και πολλών μηχανισμών επικοινωνίας, μιας προηγούμενης τάξης».

Ανάμεσα στα τελευταία του έργα ξεχωρίζουν τα: Δεν είναι όπως μας τα λένε. Μια κριτική της υπαρκτής Ευρωπαϊκής Ένωσης (2004), Η αποανάπτυξη με απλά λόγια (2011), Το κίνημα 15 Μάη σε εξήντα ερωτήσεις (2011), Ισπανία, ένδοξη χώρα. Μετάβαση, θάυμα και κατάρρευση (2012). Η Πρόταση της Αποανάπτυξης, είναι

το πρώτο βιβλίο του που μεταφράστηκε στα ελληνικά από τις Εκδόσεις των Συναδέλφων. Το τελευταίο του βιβλίο Colapso, Capitalismo Terminal, Transición Ecosocial, Ecofascismo [Κατάρρευση, Τελειωτικός Καπιταλισμός, Οικοκοινωνική Μετάβαση, Οικοφασισμός] (2016) βρίσκεται στη δεύτερή του έκδοση.

EPT open

www.ertopen.com

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΦΩΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

106.7 FM

1 Παρεκκλίσεις

Σαν να έχει ήδη ξεκινήσει από πολλές πλευρές η αλλαγή που όλοι περιμένουμε, που χρόνια περιμένουμε στο σχολείο και δεν μένει παρά η θεσμική της έκφραση. Κι όμως, κάθε φορά που φτάνει η ώρα για αυτό, βεβαιώνομαι πως δεν είδα εφιάλτη γιατί τότε ξυπνάει το έκτρωμα του αναχρονισμού και εκείνη η «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» ζητάει τα δικαιώματά της από μια κοινωνία που νομίζει ότι μπορεί ν' αφήσει πίσω της τα τέρατα που γεννάει ο ύπνος της λογικής

Κανένα νέο από το σύλλογο γονέων και κηδεμόνων

■ της Μαρίας
Ε. Μάρκου

Όταν έλεγαν «άνοιξε το χέρι σου» δεν ήταν για καλό. Ποτέ δεν κατάλαβα αν υπήρχε όριο στις ξυλιές ανάλογα με τη βαρύτητα του παραπτώματος. Υπήρχε και το παράγελμα «όρθιος στον τοίχο». Τώρα μοιάζει περίεργη η ομοιότητα ανάμεσα στις ποινές για τις σχολικές μας αταξίες και στα βασανιστήρια. Τότε οι μανάδες μας φοβέριζαν «θα σε δώσω στον αστυνόμο» – και τον ξέραμε με τ' όνομά του τον ασφαλίτη μπροστά στο σπίτι του γείτονα. Αλλά για τα παιδιά που ήμασταν τότε, αυτό ήταν μονάχα ένα από τα χίλια μυστικά που μοιραζόμασταν στις αυλές του συνοικισμού. Και το σχολείο μας το αγαπούσαμε, παρά τις τιμωρίες, τους υποχρεωτικούς εκκλησιασμούς και τους πληκτικούς λόγους στις εθνικές εορτές, γιατί εκεί μπορούσαμε να μοιραστούμε μιαν αφήγηση του κόσμου που μας καλούσε. Από τα κενά της και τα ψέματα, μας προστάτευε η ατέλειωτη επινοητικότητα που έχουν τα παιδιά στην ανυπακοή. Το σχολείο μας είχε πέτρινους τοίχους και μωσαϊκά, τις αίθουσες με τα ψηλά παράθυρα να κοιτάνε το Νότο. Μύριζε κιμωλία και το κουδούνι για τα διαλείμματα το χτυπούσαν τα παιδιά της έκτης. Στο υπόγειο λειτουργούσε ακόμα το συσσίτιο των απόρων. Στην ασφαλτοστρωμένη αυλή κάναμε γυμναστικές επιδείξεις, μαθαίναμε το βήμα για την παρέλαση, λέγαμε την πρωινή προσευχή και, στα περιθώρια του καθημερινού φασισμού, τα παιδιά παίζαμε μακριά

γαϊδούρα κάτω από την αλέα με τις πιπεριές και οι δάσκαλοι προσπαθούσαν κάτι να κάνουν με την πρόσφατη μεταρρύθμιση που αναγνώρισε τη δημοτική. Όχι πως η κυρία Σουζάννα σταμάτησε τους βίους των αγίων, αλλά η κυρία Διλίκα μας μάθαινε πώς να γράφουμε ομαδικά ένα παραμύθι κι ο κύριος Πεντέας έβαζε τους μεγάλους να προετοιμάσουν το μάθημα της ιστορίας και ήταν μόνο ατύχημα που ο Μπαλαφούτης πήγε για ράμματα όταν ένα χαστούκι τον έριξε στην κόγχη του θρανίου.

Άφησα το σχολείο και τη γειτονιά μας στα εννιά και δεν έπαψα να την αναζητώ. Γύρισα μεγάλη για να ριζώσω. Έλεγα τα παιδιά μου θ' ανήκουν σε κάποιο τόπο και θα 'χουν φίλους για μια ζωή κι ένοιωσα συγκίνηση όταν πέρασα μαζί τους την πόρτα του παλιού μου σχολείου με απaráλλαχτη εκείνη τη μυρωδιά. Στην 28η Οκτωβρίου που τραγουδούσε αντάρτικα η μαθητική χορωδία, σκέφτηκα ότι οι καιροί άλλαζαν όπως έπρεπε κι ο σύλλογος γονέων και κηδεμόνων ήταν η σωστή επιλογή.

Στην πρώτη όμως προσπάθεια του συλλόγου για μια ομιλία για τον αστροφυσικό Χόγκινς, η διευθύντρια έβαλε βέτο και, στην πρώτη έκθεση βιβλίου, κατέσχε ό,τι της φάνηκε βλάσφημο. Συνυπήρχαμε έτσι σε αμφίβολη ισορροπία μέχρι που έφτασε ο κύριος Πότης με καλά πτυχία, χιτλερικό μουστάκι και μιαν αδυναμία στα απολυτικά. Μάθαμε ότι αφιέρωνε σ' αυτά την πρώτη ώρα κάθε μέρας.

Έτος 2003, που όλη η Ελλάδα συζητούσε αν ο Οδυσσέας Τσενάι έπρεπε να σηκώσει το εθνικό λάβαρο. Την επομένη εκείνου του εορτασμού, άκουσα από το γραφείο του συλλόγου τρομερή φασαρία στη διπλανή τάξη. Από την ανοιχτή πόρτα, είδα τον καινούργιο δάσκαλο σε κατάσταση αλλοφροσύνης, μ' ένα από τα αλβανάκια της δευτέρας στον πίνακα να πρέπει ν' απαντήσει στο

ερώτημα «αν γίνει πόλεμος εσύ θα πας με την Αλβανία ή με την Ελλάδα»; Το μικρό έκλαιγε με λυγμούς και ψέλλιζε «με την Ελλάδα» κι ο δάσκαλος του φώναζε ότι είναι αμαρτία να λέει ψέματα. Εκεί ο σύλλογός μας αναρωτήθηκε αν η λέξη ταυτότητα επέβαλλε στα οχτάχρονα παιδιά ν' αποφασίσουν με ποιο τρόπο θα σκοτώσουν κάποτε ή θα σκοτωθούν. Αποφασίσαμε ν' αναλάβουμε δράση κι αρχίσαμε να τρέχουμε από το υπουργείο στη Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας και να πρωτοκολλούμε αναφορές. Μάθαμε έτσι επισημώς ότι η Διεύθυνση εκτιμούσε πολύ το έργο του δασκάλου κι ανεπισημώς ότι, μαζί με τη διευθύντρια κι άλλες δύο δασκάλες του σχολείου, ήταν μέλος της αδελφότητας θεολόγων «Η Ζωή» που, για κάποιο λόγο, είχε βάλει στόχο το σχολείο μας.

Το λόγο τον κατάλαβαμε αργότερα, αφού το γραφείο του συλλόγου έκλεισε με συνοπτικές διαδικασίες. Όταν χρειάστηκε να επισκεφτώ το γραφείο της διευθύντριας, βρήκα μια μεγάλη σειρά παιδιών μπροστά στην πόρτα της, όλα από οικογένειες οικονομικών μεταναστών. Ένα-ένα περνούσαν μέσα και η διευθύντρια τα ρωτούσε αν είναι μουσουλμάνοι ή χριστιανοί ορθόδοξοι. Τα παιδιά δήλωναν χριστιανοί και η διευθύντρια το σημείωνε στον κατάλόγό της. «Έχεις βαφτιστεί;» ήταν η επόμενη ερώτηση. Εκεί, τα παιδιά δίσταζαν, δεν ήξεραν. «Πες στη μαμά σου να έρθει να με δει ή να με πάρει σ' αυτό το τηλέφωνο» έκλεινε τη συζήτηση η διευθύντρια, προχωρώντας στο επόμενο. «Θα τους συστήσουμε το νονό που θ' αναλάβει τα έξοδα και τον εφημέριο που θα τα βαφτίσει» μου εξήγησε ψυχρά, πριν προφτάσω να συνέλθω από το σοκ.

Δεν ήμασταν στο μεσαίωνα, αλλά λίγους μήνες πριν τους Ολυμπιακούς Αγώνες σε δόξα της πολιτιστικής μας κληρονομιάς. Σε άλλα σχολεία και σ' άλλες γειτονιές τα εκπαιδευτικά πειράματα δεν είχαν τέλος, όπως εκείνου του νεαρού δασκάλου που «μπάρκαρε» με τα παιδιά του στο «Κον Τίκι» και ξανάγραψαν με τις δικές τους εμπειρίες το ημερολόγιο καταστρώματος. Στο δικό μας, η μετριοτήτα έπαιρνε την εκδίκησή της απέναντι σε κάθε δημιουργική πρωτοβουλία και οι δάσκαλοι σώπαιναν φοβισμένοι μέχρι να περάσει

η μπόρα. Έτσι πέρασε ανέπαφος κι ένας δάσκαλος με ύποπτη συμπεριφορά, που συγκέντρωσε τις διαμαρτυρίες των γονιών αλλά είχε την προστασία ενός βουλευτή της δεξιάς. Κάποια στιγμή μετατέθηκε σε κοντινό σχολείο για να σταματήσει η φασαρία κι εξακολουθούσε να διδάσκει εκεί, όταν τον συνέλαβαν για συμμετοχή σε σπείρα που πουλούσε προστασία σε μαγαζιά.

Ο σύλλογός μας είχε διαλυθεί όταν έφυγε η διευθύντρια με τιμές, αναβαθμισμένη σε σύμβουλο στον τόπο καταγωγής της όπου, φαντάζομαι, θα συνεχίζει τη διακονία του Κυρίου από καλύτερη θέση. Δεν καταφέραμε να προσφέρουμε τίποτα στην εκπαίδευση των παιδιών μας οι συνδικαλισμένοι γονείς, από τη στιγμή που σκοντάψαμε στο παραθρησκευτικό κύκλωμα που παρασιτεί στο Υπουργείο Παιδείας. Κατάλαβα μόνο πόσο νοσογόνος και πόσο ισχυρός, πόσο μεγάλη δύναμη συντήρησης είναι ο εναγκαλισμός της δημόσιας εκπαίδευσης με την εκκλησία.

Δυσκολεύομαι να πω αυτή την ιστορία σε φίλες που μοιράστηκαν συναρπαστικές στιγμές στο σχολείο με τα παιδιά τους και με δασκάλους ανοιχτόμυαλους και καταρτισμένους. Μήπως δε βλέπω αυτούς τους ανοιχτούς ορίζοντες, αυτή την όρεξη για αναζητήσεις σε συνέδρια και σε δημοσιεύσεις εκπαιδευτικών; Σαν να έχει ήδη ξεκινήσει από πολλές πλευρές η αλλαγή που όλοι περιμένουμε, που χρόνια περιμένουμε στο σχολείο και δεν μένει παρά η θεσμική της έκφραση. Κι όμως, κάθε φορά που φτάνει η ώρα για αυτό, βεβαιώνομαι πως δεν είδα εφιάλτη γιατί τότε ξυπνάει το έκτρωμα του αναχρονισμού και εκείνη η «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» ζητάει τα δικαιώματά της από μια κοινωνία που νομίζει ότι μπορεί ν' αφήσει πίσω της τα τέρατα που γεννάει ο ύπνος της λογικής. Είναι δυο χρόνια που ξαναζούμε αυτή τη σύγκρουση κι αναρωτιέμαι πόσο ισχυρός είναι ο αντίπαλος και γιατί του χαρίζουμε τη χαρά και το μέλλον των παιδιών μας. Πόσες γενιές ακόμα θα ζήσουν τον παραλογισμό και την αθλιότητα αν δεν κάνουμε τώρα κάτι γι αυτό;

04 πολιτισμός & βαρβαρότητα του Ηρόστρατου

Ο Πολιτισμός των σκουπιδιών ή «τα παράπονά σου στον Δήμαρχο»

Όλα ειπώθηκαν για συμβασιούχους, για εργάτες καθαριότητας, για διορισμούς από το παράθυρο, για δίκαια αιτήματα, για μαφίες σκουπιδιών, για παράνομες χωματερές, για την προσπάθεια ιδιωτικοποίησης, για διορισμούς από το παράθυρο...

Φοβάμαι πως θα γίνω μάλλον ενοχλητικός θέτοντας τη διάσταση του καθημερινού δικού μας «πολιτισμού» που μπορεί να συμπυκνωθεί στη φράση «μακριά από τον κ... κι ως είναι στου γεύτονα»

Παίρνω το παράδειγμα του Πόρτο Ράφτη, στο οποίο περνώ τα καλοκαίρια και έχει την ατυχία να ανήκει στον Δήμο Μαρκόπουλου. Ένας Δήμος που θεωρεί την παραθαλάσσια αυτή-μεγαλούπολη πλέον-ως ένα ορυχείο χρυσού απ' όπου εισπράττει, χωρίς να δίνει. Ανεξαρτήτως απεργίας και συμβασιούχων, όλο το Πόρτο Ράφτη έχει μετατραπεί σε έναν ατέλειωτο σκουπιδοτόπο. Η εικόνα γενικά είναι συνηθισμένη τα καλοκαίρια καθώς δεν λαμβάνεται καμία πρόνοια για την ραγδαία αύξηση του πληθυσμού. Όμως

φέτος η κατάσταση έχει φθάσει στο απροχώρητο.

Ο Δήμος μοιάζει να μη βλέπει και να είναι τυφλός κατά το στυλ της ελληνικής Δικαιοσύνης. Κάθε μέρα οι λόφοι σκουπιδιών μεγαλώνουν. Τα ποντίκια κόβουν βόλτες και τα κουνούπια δουλεύουν επί 24ωρου βάσεως. Οι κατσαρίδες το έχουν ρίξει στα summer party, απολαμβάνοντας το θαυμάσιο περιβάλλον που έχει δημιουργηθεί.

Αφήνω στην άκρη τη δυσσομία. Κι αφού τα είπα για τον Δήμο Μαρκόπουλου, θα ήθελα να μιλήσω και για τους πολίτες και να τους προτείνω να δουν το ιταλικό έργο «*Τα παράπονά σου στον δήμαρχο*». Αν και η σάτιρα δεν είναι και τόσο επιτυχημένη, ωστόσο η ταινία θίγει το ζήτημα της στάσης των πολιτών. Που όχι μόνο τα περιμένουν όλα από την Δημοτική Αρχή, αλλά «επαναστατούν» όταν ο νόμος τους θίγει. Βαριούνται να κάνουν ανακύκλωση.

Θέλουν να παρκάρουν όπου βρουν. Να επεκτείνουν το μαγαζάκι τους παράνομα.

Να εξυπηρετηθούν πρώτοι.

Να πετάνε τα σκουπίδια τους

όπου να 'ναι.

Έτσι στο τέλος, στην ταινία, καταλήγουν να προτιμήσουν τον μαφιόζο δήμαρχο ταινία, παρά τον έντιμο...

Στην περιοχή του Πόρτο Ράφτη όπου κατοικώ (Πρασιές) έχει πολλές ωραίες μονοκατοικίες. Αν κοιτάξετε από τον φράχτη δεν θα δείτε ούτε σκουπιδιάκι. Περιποιημένα όλα. Άλλοι έχουν γκαζόν και άλλοι περιβόλια. Άλλοι οπωροφόρα κι άλλοι καλλωπιστικά δέντρα. Τα πάντα άψογα...

Μόλις κοιτάξεις έξω από τον φράχτη σε πιάνει απελπισία. Οι ίδιοι αυτοί άνθρωποι, ή οι εργάτες που προσλαμβάνουν για την περίπτωση, πετάνε κλαδιά φύλλα και σκουπίδια όπου βρουν. Συχνά ο άνεμος τα φέρνει πάνω στον δικό τους φράχτη. Όχι όμως μέσα στο «οχυρό». Αυτό τους αρκεί. Είναι ένα είδος καθημερινού πολιτισμού και (αντι) κοινωνικής συμπεριφοράς που θα μου επιτρέψετε να μη το θεωρώ άσχετο με τα τεκταινόμενα στην πολιτική. Αντί του αγώνα, της οργανωμένης

διαμαρτυρίας, ακόμη και της αξιοποίησης όλων αυτών που πετιούνται ως άχρηστα, οι περισσότεροι επιλέγουν να κρατήσουν καθαρή τη δική τους φωλιά.

Πρόκειται βεβαίως για ψευδαίσθηση:

«Πολλοί λατρεύουν την τάξη. Πα να φάνε βάζουν τραπεζομάντηλο απάνω στο τραπέζι, αν έχουν, ή σκουπίζουν με το χέρι τους τα ψίχουλα, όταν το χέρι τους δεν είναι κουρασμένο. Αλλά το τραπέζι τους σπίνεται, και το σπίτι τους επίσης, σ' έναν κόσμο που ολοένα βουλιάζει μες στο βούρκο.

Α, τα συρτάρια τους θα 'ναι πεντακάθαρα. Όμως στην άκρια της πόλης

βρίσκεται το εργοστάσιο που κόκαλα αλέθει, η ματωμένη γεννήτρα της υπεραξίας! Α, τι ωφελεί, χαμένος μέχρι το λαιμό στη λάσπη, να κρατάς

τα νύχια των χεριών σου καθαρά;»
Μπέρτολντ Μπρεχτ

Κινηματογραφικό εργαστήριο του σκηνοθέτη Βασίλη Λουλέ

Στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Βωβούσας (Σάββατο 29 Ιουλίου – Σάββατο 5 Αυγούστου 2017)

θα πραγματοποιηθεί κινηματογραφικό εργαστήρι με τον σκηνοθέτη Βασίλη Λουλέ με θέμα «**Φτιάχνοντας Ντοκιμαντέρ με ανθρώπινες ιστορίες**». Οκτώ μέρες στη Βωβούσα Ιωννίνων με προβολές ταινιών, βιογραφικές ασκήσεις αλλά, κυρίως, με τη δημιουργία ομαδικού ντοκιμαντέρ από τους συμμετέχοντες στο Κινηματογραφικό Εργαστήριο.

Είναι σίγουρα μια πολύ ενδιαφέρουσα και δημιουργική πρόταση για ένα άλλο είδος «διακοπών», ειδικά αφού δάσκα-

λος είναι ένας από τους καλύτερους ντοκιμαντερίστες μας με έργα όπως το «**Φιλιά εις τα παιδιά**».

Η περσινή εμπειρία του Εργαστηρίου, με τη δημιουργία της ομαδικής ταινίας «**Δελτίον ταυτότητας**», δείχνει πόση πολλή δουλειά μπορεί να γίνει μέσα σε τόσο λίγες ημέρες! Στο ντοκιμαντέρ αυτό πέντε επιλεγμένα πρόσωπα του χωριού καταθέτουν την πολύτιμη μαρτυρία τους στην κάμερα και ανασυνθέτουν τη νεανική τους ταυτότητα με αμεσότητα, γνήσια συγκίνηση και πηγαίο χιούμορ. Όλες οι πληροφορίες αναλυτικά στο <https://goo.gl/QNVHW6>

www.forfree.gr

οδηγός για τις δωρεάν εκδηλώσεις της Αθήνας

Προβολές

■ Σάββατο 22 – Πέμπτη 27 Ιουλίου

Στα πλαίσια του καλοκαιρινού σινεφίλ ραντεβού, του **Athens Open Air Film Festival**, αυτή την εβδομάδα θα προβληθούν οι ταινίες: **Τα κουρέλια τραγουδάνε ακόμα** (1979) του Νίκου Νικολαΐδη (22/7 στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, στέγη Λεωφ. Καλλιρρόης & Αμβρ. Φραντζή), **Δράκουλας ο βρικόλακας των Καρπαθίων** (1958) του Τέρενς Φίσερ (25/7 στο Σινέ Τριανόν, Κοδριγκτώνος 21, Αθήνα) και **Μάντεψε ποιον θα σκοτώσουν απόψε** (1945) των Α. Καβαλκάντι, Τσ. Κράιτον, Μπ. Ντίρντεν, Ρ. Χάμερ (27/7 στον πεζόδρομο της Διον. Αρεοπαγίτου (απέναντι από το Μουσείο της Ακρόπολης).

Εκθέσεις

■ Μέχρι 30 Δεκεμβρίου

Έως τα τέλη της χρονιάς θα συνεχιστεί η έκθεση του Ιδρύματος της Βουλής των Ελλήνων με θέμα **Ο φεμινισμός στα χρόνια της μεταπολίτευσης, 1974-1990: ιδέες, συλλογικότητες, διεκδικήσεις**. Φωτογραφίες, πρωτοσέλιδα εφημερίδων, έντυπα, χειρόγραφα, αφίσες και οπτικοακουστικά τεκμήρια, βιβλία και περιοδικά παρουσιάζουν τις ιδέες, τις διεκδικήσεις, τη συγκρότηση δυναμικών συλλογικοτήτων και τη δράση τους στο πλαίσιο ενός δραστηρίου φεμινιστικού κινήματος, το οποίο στις δεκαετίες του 1970 και του 1980 επηρέασε σημαντικά την ελληνική κοινωνία, αναδεικνύοντας και άλλες πτυχές του αγώνα για τη γυναικεία απελευθέρωση. Στον εκθεσιακό χώρο του Ιδρύματος της Βουλής, Βασ. Σοφίας 11 (είσοδος από Σέκερη). Ώρες λειτουργίας: Καθημερινά 9:00-16:00, Πέμπτη 9:00-20:00, Σαββατοκύριακο 10:00-15:00.

Μουσική

■ Σάββατο 22 Ιουλίου

Ο σύλλογος Watoto Afrika διοργανώνει μια παναφρικανική γιορτή γεμάτη ρυθμούς και χρώματα από τη δεύτερη μεγαλύτερη σε πληθυσμό ήπειρο του κόσμου, την Αφρική.

Όσοι βρεθούν στο Θέατρο Ρεματιάς στο Χαλάνδρι από τις 6 το απόγευμα έως τα μεσάνυχτα, θα ακούσουν παραδοσιακή μουσική από διάφορες χώρες της Αφρικής και θα χορέψουν σε αφρικάνικους ρυθμούς. Το κοινό θα έχει επίσης την ευκαιρία να αγοράσει χειροποίητα αντικείμενα λαϊκής τέχνης, να δοκιμάσει εδέσματα της τοπικής κουζίνας καθώς επίσης και να βαφτεί σε αφρικάνικα χρώματα με την τεχνική του face painting.

■ Τρίτη 25 Ιουλίου

Ο συνδυασμός μιας επιλογής τραγουδιών του Λαυρέντη Μαχαιρίτσα, με την ανατρεπτική σάτιρα του Γιάννη Ζουγανέλη υπόσχονται μια εξαιρετικού επιπέδου μουσική παράσταση αυτή την Τρίτη στις 21:00 στην 3η Μαρίνα Γλυφάδας.

Θέατρο

■ Τετάρτη 26 Ιουλίου

Ένα αφιέρωμα στον σπουδαίο ηθοποιό **Γιάννη Βόγλη** παρουσιάζει το Θεατρικό Εργαστήρι του Δήμου Βύρωνα στο πλαίσιο του Φεστιβάλ **Στη Σκιά των Βράχων 2017**. Στις 21:00 στο Θέατρο Βράχων «Αννα Συνοδινού»

■ Τετάρτη 26/7

Το ημερολόγιο ενός τρελού, το γνωστό αριστούργημα του Νικολάι Γκογκόλ με τον Δημήτρη Γιώτη στον πρωταγωνιστικό ρόλο. Στις 21:00 στην 3η Μαρίνα της Γλυφάδας.

Όταν το όνομα του Σωτήρη Πέτρουλα έγινε τραγούδι και σύνθημα

■ ΤΟΥ Σπύρου Κουζινόπουλου

Πριν 52 χρόνια, στις 21 Ιουλίου 1965, η αστυνομία της αποστασίας, δολοφονεί τον φοιτητή Σωτήρη Πέτρουλα, ηγετικό στέλεχος του φοιτητικού κινήματος και της Δημοκρατικής Νεολαίας Λαμπράκη. Η δολοφονία, στους δρόμους της Αθήνας, γίνεται τη στιγμή που κορυφώνονται οι λαϊκές κινητοποιήσεις κατά των ανακτόρων, τα περίφημα «Ιουλιανά». Το όνομά του Σωτήρη Πέτρουλα, γίνεται τραγούδι και σύνθημα. Η θυσία του δεν πήγε χαμένη. Ο Σωτήρης Πέτρουλας γεννήθηκε στο Οίτυλο της Μάνης και σε νεαρή ηλικία οργανώθηκε στη Νεολαία της ΕΔΑ. Φοίτησε στη Μέση Εμπορική Σχολή Αθηνών και συνέχισε τις σπουδές του στην ΑΣΟΕΕ. Αποβλήθηκε για έναν χρόνο από τη Σχολή, για πολιτικούς λόγους, ενώ είχε εκλεγεί μέλος της διοικούσας επιτροπής της Νεολαίας ΕΔΑ. Πρωταγωνίστησε σε όλες τις φοιτητικές κινητοποιήσεις και αργότερα προσχώρησε στη Δημοκρατική Νεολαία Λαμπράκη, συμμετέχοντας στο ιδρυτικό της συνέδριο.

Τα γεγονότα

Την 21η Ιουλίου 1965, η ΕΦΕΕ κάλεσε τους φοιτητές σε συγκέντρωση στα Προπύλαια ενάντια στις αυθαιρεσίες του βασιλιά με κεντρικά συνθήματα «Να φύγει η αυλόδουλη κυβέρνηση», «Την κυβέρνηση εκλέγει ο λαός και όχι το παλάτι και οι αμερικανοί» κ.ά. Το 1965 ήταν ίσως η πιο ταραγμένη χρονιά για την Ελλάδα κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '60, αλλά κι εκείνη που με μαθηματική ακρίβεια οδήγησε στην 21η Απριλίου 1967. Ο εξαναγκασμός σε παραίτηση του εκλεγμένου από τον λαό πρωθυπουργού Γεωργίου Παπανδρέου από τον τότε βασιλιά Κωνσταντίνο, πυροδότησε πρωτοφανή κοινωνική έκρηξη, καθώς ο κόσμος βγήκε στους δρόμους και διαδήλωνε με κάθε τρόπο τη στήριξή του προς τον νόμιμο κυβερνήτη του.

Τα σχέδια του νεαρού μονάρχη, όμως, έπρεπε να υλοποιηθούν παντί τρόπο κι έτσι δε δίστασε να διορίσει τρεις κυβερνήσεις «αποστατών» (όπως έμειναν στην ιστορία), αδιαφορώντας για τη βούληση του λαού. Οι διαδηλώσεις ήταν στην ημερήσια διάταξη σε όλη τη χώρα, με συμμετοχή εκατοντάδων χιλιάδων κόσμου ο οποίος συχνά αντιμετώπιζε τη βία

Μια λαοθάλασσα συνόδευσε τον Σωτήρη Πέτρουλα στην τελευταία του κατοικία

των αστυνομικών οργάνων κατόπιν «άνωθεν» εντολών... Κατά τη διάρκεια της μαζικότητας διαδήλωσης της ΕΦΕΕ, στις 21 Ιουλίου 1965, οι αστυνομικοί, κατόπιν εντολής του υπουργού Δημόσιας Τάξης, ναύαρχου Τούμπα, επιτέθηκαν στους διαδηλωτές με δακρυγόνα και ξυλοδαρμούς. Ο απολογισμός τραγικός: 200 τραυματίες, 258 συλληφθέντες, μεταξύ των οποίων 28 μαθητές, και ένας νεκρός στη διασταύρωση των οδών Σταδίου και Λαδά, γύρω στις 22:00. Η πρώτη καταγραφή του χτυπημένου Πέτρουλα αναφέρεται στις 03:00 το πρωί της 22ας Ιουλίου στον Σταθμό Α΄ Βοηθειών του Ερυθρού Σταυρού στην οδό Γ΄ Σεπτεμβρίου, όπου και διαπιστώνεται ο θάνατός του. Το ψευδές επίσημο πόρισμα της ιατροδικαστικής εξέτασης που έκαναν αστυνομικοί με στολές γιατρών, έκανε λόγο για θάνατο που προκλήθηκε από ασφυξία λόγω δα-

κρυγόνου, εκδοχή η οποία αφήνει ανεξήγητα τα ολικά σχισίματα στο λαιμό του που διαπίστωσαν οι δικοί του όταν πήραν τον νεκρό. Παρότι η επίσημη αφήγηση των γεγονότων δεν άλλαξε ποτέ, μεταγενέστερη ιατροδικαστική εξέταση από γιατρούς της οικογένειας έδειξε πως ο Πέτρουλας στραγγαλίστηκε. Η αστυνομία επεδίωξε την ταφή του κρυφά από τους γονείς του και πριν ανατείλει ο ήλιος, αλλά ο ιερέας αρνήθηκε να κάνει την ταφή. Το γεγονός ότι έγινε προσπάθεια ταφής του μυστικά απ' όλους ίσως να είναι ένα σημάδι ότι κάτι «ύποπτο» συνέβη. Η κηδεία του στη συνέχεια πήρε τη μορφή διαδήλωσης. Τότε ο Γεώργιος Παπανδρέου, καταγγέλλοντας δημόσια την κυβέρνηση Νόβα, έκανε την ακόλουθη δήλωση: «Η κυβέρνηση Νόβα δεν ηρκέσθη να είναι κυβέρνησης προδοσίας. Έγινε και κυβέρνησης αίματος. Πρέπει να εξαφανισθεί από προσώπου της γης

και να λογοδοτήσει δια τα εγκλήματά της».

Το τραγούδι του Μίκη

Το ίδιο βράδυ, συγκεντρώθηκε στα γραφεία της εφημερίδας *Αυγή* μια επιτροπή «Λαμπράκηδων» (στελέχη της νεολαίας που είχε ιδρυθεί το 1963 μετά τη δολοφονία του βουλευτή της ΕΔΑ στη Θεσσαλονίκη) ώστε να συζητηθούν οι ενέργειες που έπρεπε να γίνουν αναφορικά με την απόδοση της σωρού του Πέτρουλα στην οικογένειά του. Παρών ήταν και ο Μίκης Θεοδωράκης –ιδρυτής της εν λόγω νεολαίας– ο οποίος παράλληλα είχε και το αξίωμα του βουλευτή της ΕΔΑ.

Σε όλη τη διάρκεια της κουβέντας, ο συνθέτης δεν έλεγε το παραμικρό κι απλώς έγραφε ακατάπαυστα σε λευκές κόλλες. Κάποια στιγμή, ένα εκ των μελών της επιτροπής του ζήτησε να πει κάτι, γιατί τον έβλεπε σιωπηλό κι απασχολημένο. Εκείνος

του ζήτησε λίγο χρόνο και σε μερικά λεπτά ανακοίνωσε σε όλους ότι είχε γράψει ένα τραγούδι στη μνήμη του Πέτρουλα. Ήταν το ομότιτλο, το οποίο τους ζήτησε να μάθουν ώστε να το τραγουδήσουν όλοι μαζί στη νεκρώσιμη ακολουθία.

Πράγματι, στις 23 Ιουλίου, που έγινε η κηδεία με παλλαϊκή συμμετοχή, το τραγούδι είχε γίνει γνωστό σε όλα τα μέλη των «Λαμπράκηδων» και κατά τη διάρκεια της κηδείας το τραγουδούσαν άπαντες. Φυσικά, εκείνη την εποχή ήταν σχεδόν αδύνατο να ηχογραφηθεί και να κυκλοφορήσει σε δίσκο, πολύ περισσότερο μετά την επιβολή της δικτατορίας του 1967. Έτσι, το τραγούδι παρέμεινε στο «συρτάρι» και σε πρώτη εκτέλεση στη χώρα μας κυκλοφόρησε με τη Μαρία Φαραντούρη μετά τη μεταπολίτευση, τον Οκτώβριο του 1974 στο άλμπουμ «Η Ελλάδα του Μίκη Θεοδωράκη». Η ίδια το είχε ηχογραφήσει για πρώτη φορά στην Ολλανδία το 1965 και βεβαίως ακουγόταν σε όλες τις συναυλίες του δημιουργού στο εξωτερικό κατά τη διάρκεια της επταετίας.

*Σωτήρη Πέτρουλα,
Σωτήρη Πέτρουλα
Σε πήρε ο Λαμπράκης,
σε πήρε η λευτεριά*

*Μάρτυρες ήρωες
οδηγούνε
Τα γαλάζια μάτια του
μας καλούνε*

*Σωτήρη Πέτρουλα,
Σωτήρη Πέτρουλα
Οδηγά το λαό μας,
οδηγά μας μπροστά
Μάρτυρες ήρωες
οδηγούνε
Τα γαλάζια μάτια του
μας καλούνε*

Το 1975, μετά την αποκατάσταση της Δημοκρατίας, το Δ.Σ. του φοιτητικού συλλόγου της Ανωτάτης Σχολής Οικονομικών και Εμπορικών Επιστημών αποφάσισε να ονομάσει τον σύλλογο φοιτητών «Σωτήρης Πέτρουλας» και να τον ανακηρύξει επίτιμο μέλος του.

Επίσης, ο Δήμος Αθηναίων, τιμώντας τον Σ. Πέτρουλα, έδωσε το όνομά του στο δημοτικό αθλητικό κέντρο της Αθήνας που βρίσκεται Β.Δ. της Πανεπιστημιούπολης.

Το ψευδές επίσημο πόρισμα της ιατροδικαστικής εξέτασης που έκαναν αστυνομικοί με στολές γιατρών, έκανε λόγο για θάνατο που προκλήθηκε από ασφυξία λόγω δακρυγόνου, εκδοχή η οποία αφήνει ανεξήγητα τα ολικά σχισίματα στο λαιμό του που διαπίστωσαν οι δικοί του όταν πήραν τον νεκρό. Παρότι η επίσημη αφήγηση των γεγονότων δεν άλλαξε ποτέ, μεταγενέστερη ιατροδικαστική εξέταση από γιατρούς της οικογένειας έδειξε πως ο Πέτρουλας στραγγαλίστηκε

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ ΙΔΕΩΝ

Περιπτεράς: **Στέλιος Ελληνιάδης**
 defimag@otenet.gr
 elliniadis.wordpress.com

Κάτω τα χέρια από τον

Κάποτε, στο μακρινό παρελθόν, ήταν μεγάλη τιμωρία για τον Σαββόπουλο να πηγαίνουν σε παράστασή του για να διασκεδάσουν μαζί του και να τον χειροκροτούν όλοι αυτοί που ο ίδιος απεχθανόταν. Είτε οι άσχετοι, τους οποίους θυμάμαι πώς τους απόπαιρνε και τους ακύρωνε στο Ροντέο όταν του ζητούσαν να τραγουδήσει το παγκόσμιο σουξέ του, το «*Ντιρλαντά*», καθώς ο ίδιος έστιγνε το πρόγραμμαμά του σε πιο σύνθετες και στοχαστικές μουσικές και ποιητικές ατραπούς, από το «*Φορτηγό*» στο «*Περιβόλι του Τρελού*» καθ' οδόν για τον «*Μπάλλο*» και το «*Βρώμικο Ψωμί*». Είτε, πολύ αργότερα, το 1989, οι μικροαστοί τους οποίους αποκάλεσε τόσο περιφρονητικά κωλοέλληνες, καθώς από τις αριστερόστροφες καμπύλες περνούσε στις δεξιόστροφες λούζοντας με τους πιο απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς την πλέμπα των τσιφτετελλήνων.

Σήμερα, ο Σαββόπουλος έδειχνε θριαμβευτής κατακτώντας την αποδοχή αυτής της μάζας που ερχόταν κατευθείαν από τον καναπέ του σερβάιβορ. Μια μάζα που δελεάστηκε από τη συμμετοχή τόσων τραγουδιστών «μαζί» σε ένα υπερθέαμα, με οκτώ μόνο ευρώ. Αλλά που δεν είναι και καθόλου σίγουρο ότι μπήκε στην ουσία του έργου του Σαββόπουλου, της πρώτης ή, έστω, της δεύτερης περιόδου. Το πιθανότερο είναι ότι τα νοήματα από τους στίχους των πιο ψαγμένων τραγουδιών του Διονύση είχαν μείνει έξω από το Καλλιμάρμαρο εκείνο το βράδυ. Γι' αυτό, ίσως, τόσο εύκολα βούιξαν τα «μέσα» από την «παραφωνία» του Ζουγανέλη και τη βιντεοσκοπημένη χειροδικία ενός θεατή πάνω στη σύντροφό του. Όσο κι αν ακούγεται ακραίο, ενδεχομένως ούτε ο Σαββόπουλος μέσα σ' αυτό το άμορφο πλήθος να είχε καμία σχέση με τον πνεύμα του έργου του που τον ανέδειξε και τον καθιέρωσε. Αλλά αυτά συμβαίνουν και στα καλύτερα σπίτια όταν οι καιροί αλλάζουν...

Το θερμοκήπιο

Οι τραγουδοποιοί, είτε το παραδέχονται είτε όχι, συνδέονται με ένα χώρο (κυριολεκτικά και μεταφορικά), με μια κουλτούρα, με μια εποχή, με μια ομάδα, με ένα βίωμα, με ένα ρεύμα ή μια ιδέα. Από κει αντλούν

κι εκεί μέσα επεξεργάζονται το υλικό τους, το θέμα, τη γλώσσα, το στυλ και το ύφος τους. Μπορεί να είναι και περισσότερες οι πρωτογενείς πηγές ή και να συμπληρώνονται από δευτερεύουσες διαφορετικής προέλευσης. Όπως και να είναι, ο τραγουδοποιός έχει, δημιουργεί ή εντάσσεται σε ένα θερμοκήπιο μέσα στο οποίο ζυμώνεται και παράγει, με εργαλείο το ταλέντο του, τις προδιαγραφές του και τις ανάγκες του. Αυτό εξηγεί σε μεγάλο βαθμό και το φαινόμενο που συχνά παρατηρούμε με σπουδαίους καλλιτέχνες οι οποίοι από ένα σημείο και μετά παύουν να έχουν έμπνευση, δυσκολεύονται όλο και περισσότερο να δημιουργήσουν κάτι αντάξιο της φάσης που το θερμοκήπιό τους αεριζόταν και ποτιζόταν σωστά, ανανεωνόταν και εμπλουτιζόταν συνεχώς.

Όταν αυτό το θερμοκήπιο για κάποιο λόγο εγκαταλειφθεί, πολύ σπάνια μπορεί ο καλλιτέχνης στο νέο του περιβάλλον να λειτουργήσει με την ίδια δημιουργικότητα και ποιότητα που είχε στο προηγούμενο. Με βάση την ιστορική εμπειρία, φαίνεται ότι αυτό είναι πολύ δύσκολο, έως αδύνατο.

Γιατί το ταλέντο και η έμπνευση δεν είναι ανεξάρτητα από το βιότοπο που τα αιμοδοτεί. Όταν ο συγκεκριμένος βιότοπος πάψει να υπάρχει ή φτωχύνει από τα ουσιώδη συστατικά του στοιχεία, το ταλέντο και η έμπνευση στερεύουν ή αλλοιώνονται. Κι όταν ο τραγουδοποιός αλλάξει βιότοπο, σπάνια έχει την ίδια ανθοφορία. Για παράδειγμα, έχουμε διαπιστώσει ότι όταν κάποιοι λαϊκοί δημιουργοί έκαναν πολλά λεφτά, έχτισαν βίλες, μετακόμισαν σε συνοικίες πλούσιων, άλλαξαν κοινωνικές συναναστροφές, συνήθειες και νοοτροπίες, ενίοτε και ιδέες, η φλέβα της δημιουργίας τους επηρεάστηκε αρνητικά. Αυτό συμβαίνει κι όταν αλλάζει ριζικά το περιβάλλον τους χωρίς δική τους επενέργεια. Συχνά, και μόνο η αλλαγή των όρων εργασίας, του επαγγελματικού χώρου, επιδρά καταλυτικά στην ικανότητά τους να δημιουργούν.

Άλμα σε... Βάθος

Η απεύθυνση του Σαββόπουλου σε ένα μεγαλύτερο, άμορφο και ξένο στον πυρήνα τού έργου του ακροα-

τήριο, δεν θα μπορούσε να συμβεί χωρίς συνέπειες. Ήδη, από το 1983, με το περίφημο πολυθέαμά του στο Ολυμπιακό Στάδιο, όπου έκλεινε μια εικοσαετία εξαιρετικής δημιουργικότητας, εκδηλωνόταν πανηγυρικά η διολίσθησή του από τον βιότοπο που τον είχε εκθρέψει. Η απόσταση από το μικροσκοπικό υπόγειο Ροντέο της πλατείας Βικτωρίας, που σε άγγιζε η αναπνοή του καλλιτέχνη την ώρα που τραγουδούσε ως το αχανές στάδιο αισθητικής Καλατράβα όπου χρειάζονταν γιγαντοοθόνες για να δει κανείς το ηλεκτρονικό ομοίωμα του μουσικού, δεν θα μπορούσε να διανυθεί χωρίς φθορές.

Επί της ουσίας, βέβαια, ο Σαββόπουλος είχε αποχαιρετίσει τον παλιό του κόσμο/εαυτό με την εκδήλωση μνήμης για το 1-1-4, όταν από τη συναυλία στο ερειπωμένο αλλά ατμοσφαιρικό κτήριο της Ηλεκτρικής Εταιρίας του Βόλου ανέβηκε στο γηπεδικών διαστάσεων Παλαί ντε Σπορ της Θεσσαλονίκης την άνοιξη του 1983. Από το Αλεξάνδρειο Μέλαθρο δεν χρειαζόταν πλέον άλμα για το Ολυμπιακό Στάδιο. Με τα «*Τραπεζάκια έξω*» ανακεφαλαιωνόταν και έκλεινε αυτή η μεγάλη πορεία με κλαρίνα, ντέφια και τσάμικα. Από κει και μετά ο Σαββόπουλος αφήνει τα υπόγεια της Χέυδεν, της Ηπείρου και της Κεφαλληνίας οδεύοντας προς τα ουράνια με πολύχρωμα αερόστατα. Από τότε πέρασαν πάνω από τρεις δεκαετίες. Με βάση την αγάπη μου για το «υλικό» της πρώτης εικοσαετίας, έχω την εντύπωση ότι ο «επόμενος» Σαββόπουλος δεν μπόρεσε να αντικαταστήσει με την ίδια βαρύτητα τον Σαββόπουλο που προηγήθηκε. Ο καινούργιος βιότοπος μάλλον δεν βοηθούσε. Και αυτό δεν οφειλόταν μόνο στις προσωπικές του επιλογές που ήταν αισθητές και καθοριστικές. Οφειλόταν και στη γενικότερη κατάσταση που εκδηλωνόταν είτε μέσα από το νεοπλουτισμό και τη νέα φαυλοκρατία, είτε μέσα από τις στρεβλές προσλήψεις μια κοινωνίας που δεν ήταν προετοιμασμένη να διαχειριστεί τις κατακτήσεις και την ευημερία της. Η προσαρμογή του Σαββόπουλου στη νέα πραγματικότητα δεν ήταν αναίμακτη. Καλλιτεχνικά δεν μας συγκινούσε και ένα σημαντικό κομμάτι τού πιο ψαγμένου του ακροατηρίου έκτοτε

αδιαφόρησε ή απομακρύνθηκε ενοχλημένο. Και, τελικά, η απόκτηση ενός νέου ακροατηρίου σε αντικατάσταση και όχι διεύρυνση του παλιού, αποδείχτηκε πολύ δύσκολη υπόθεση. Έμοιαζε περισσότερο με κατασκευή. Και τα εμπόδια δεν ήταν αμελητέα. Η αμείωτη αξία και δυναμική του παλιού του ρεπερτορίου πάντοτε καθόταν στο λαϊμό των συντηρητικών και το μαζικό ακροατήριο των σταδίων το πιθανότερο είναι ότι ποτέ δεν κατάλαβε τι ήθελε να πει ο ποιητής. Επιπλέον, ούτε η γλώσσα ούτε η μουσική ούτε το περιεχόμενο ούτε οι πολιτικές επιλογές ούτε η ηλικία του καλλιτέχνη βοηθούσαν στο να έχει απήχηση στη νεολαία. Τα μεταφρασμένα στα ελληνικά ροκ τραγούδια που τραγούδησε τον 1997 δεν ερέθισαν τα αφτιά των ροκάδων, σε αντίθεση με την μεγάλη επίδραση που είχαν τα στοιχεία ροκ από τα ελληνικά του τραγούδια στη νεολαία, στις δεκαετίες 1960 και 1970. Ο Σαββόπουλος στράφηκε ευθέως εναντίον της καθεστωτικής Αριστεράς (όχι αδικαιολόγητα) και εναντίον ενός εκλαϊκευμένου εκφυλισμού (επίσης, όχι αδικαιολόγητα), αλλά με μειωμένη αξιοπιστία, καθώς φλερτάριζε και συγχρωτιζόταν με ό,τι πιο αναχρονιστικό και συντηρητικό υπήρχε στο μουχλιασμένο μπαούλο «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια».

Μέσα στους δέκα

Ο Σαββόπουλος δεν είναι ένας απλός τραγουδοποιός. Είναι πολλά σε ένα. Συνθέτης, ποιητής, μουσικός, τραγουδιστής, περφόρμερ και σκηνοθέτης. Εάν τον διαχωρίσεις στα εξων συνετέθη, θα τον βρεις αδύνατο μόνο στο παίξιμο των οργάνων. Παίζει τόσο όσο του χρειάζεται για να συναρμολογήσει τα επιμέρους στοιχεία και να υποστηρίξει τη σκηνική του παρουσία. Στα υπόλοιπα, όμως, δεν μπορείς εύκολα να τον βαθμολογήσεις κάτω από άριστα. Ο Φαληρέας ανέκαθεν έκανε πλάκα λέγοντάς του ότι είναι χάλια σαν τραγουδιστής, αλλά μεταξύ μας συμφωνούσαμε ότι –όπως και ο Ζαμπέτας– ανήκει στους δημιουργούς που οι ερμηνείες τους, όχι με κριτήρια ωδείου, είναι έντονα προσωπικές, εκφραστικά πλούσιες και ερμηνευτικά αξεπέραστες. Στιχουργικά, τα τραγούδια του διαβάζονται σαν ποιήματα με εξάισια

γλώσσα, φρέσκες ιδέες, πολυεπίπεδα νοήματα, αλληγορίες, κινούμενες εικόνες, αιχμηρό σχολιασμό, μυθολογικά στοιχεία, ιστορικές αναφορές και πολλά υπονοούμενα, όχι πάντα εύληπτα. Οι μουσικές του συνθέσεις, όποια βοήθεια κι αν είχε από έμπειρους ενόρχηστρωτές και όποιες επιρροές και δάνεια κι αν περιέχουν, μορφοποιούνταν με βάση τις δικές του συλλήψεις και αντιλήψεις σε κάτι νέο, πρωτότυπο, αρμονικά συνδυασμένο με τον στίχο. Εάν ο κλασικός τρόπος δημόσιας ερμηνείας ήταν η λιτή παρουσία των οργανοπαιχτών και των τραγουδιστών στον τεκέ, το πάλκο, την μπουάτ και την πίστα και ο νεώτερος η θεατρικότητα των ντιζέζ του ελαφρού τραγουδιού μέχρι την πληθωρική διεύθυνση των μουζουκικών από τους έντεχνους μαέστρους, η σκηνική παρουσία του Σαββόπουλου ήταν ο τρίτος, ο εναλλακτικός τρόπος στο ελληνικό τραγούδι. Και όλα αυτά, εμπλουτισμένα με στοιχεία από το σινεμά, τον Καραγκιόζη κ.λπ., σκηνοθετημένα από τον ίδιο με πολύ επιμέλεια και φαντασία.

Γι' αυτό, όσο κι αν τεμαχίσει κανείς το Σαββόπουλο, όσο κι αν βρίσκει κανείς αξίες και αδυναμίες στα επιμέρους, αυτό που καθιστά τον καλλιτέχνη μοναδικό και ασυναγώνιστο είναι το τελικό αποτέλεσμα, το κράμα. Κι επειδή ο κάθε καλλιτέχνης πάντοτε κρίνεται από τις κορυφαίες του στιγμές, κατά τη γνώμη μου, ο Σαββόπουλος είναι μέσα στη δεκάδα των σημαντικότερων δημιουργών του ελληνικού τραγουδιού, σε ένα σύνολο αρκετών εκατοντάδων.

Για τα «δάνεια»

Δεν είναι όλα τα επιμέρους στοιχεία του προϊόντα παρθενογένεσης, αλλά αυτό ποτέ δεν αποτέλεσε όρο απαράβατο στην τέχνη. Μάλλον το αντίθετο ισχύει. Γιατί ο κάθε καλλιτέχνης λειτουργεί σαν σφουγγάρι. Εισπνέει ό,τι περιφέρεται γύρω του, παλιό ή νέο, κοντινό ή μακρινό. Και ανάλογα με το ταλέντο, τις αντιλήψεις, τις επιδιώξεις και τα μέσα που έχει στη διάθεσή του, συλλέγει, επεξεργάζεται, μεταλλάσσει, εμπλουτίζει, ανασυνθέτει, ανασυνκροτεί, διασκευάζει και αναδιαμορφώνει το υλικό που παράγει εσωτερικά και το υλικό που αντλεί ανά πάσα στιγμή

«Ας ανθίσουν εκατό λουλούδια»

Σαββόπουλό μας!

Διονύσιος Σαββόπουλος (φωτο Στ. Ελληνιάδης, αρχείο ντέφι)

από τον κόσμο μέσα στον οποίο ζει. Σ' αυτή την αδιάκοπη διαδικασία, συμβαίνει συχνά, ο καλλιτέχνης ενσωματώνει στο έργο του «ξένα» στοιχεία –απ' αυτά που έχει προσλάβει- με λίγη ή καθόλου επεξεργασία, ελαφρώς τροποποιημένα ή αυτούσια. Η αξία και ο ρόλος τους

στο τελικό δημιούργημα κρίνεται εκ του αποτελέσματος. Ο Σαββόπουλος είχε μια αναπτυγμένη ικανότητα να εντοπίζει, να αναδομεί και να αφομοιώνει στοιχεία, από άλλες μουσικές, από άλλα ποιήματα και από ιδέες άλλων. Δεν είναι ο μοναδικός. Στη μεγάλη παράδοση του τραγουδιού,

ειδικά της προφορικής παράδοσης, κάθε τραγούδι αποκτάει την τελική μορφή του στο διάβα πολλών αιώνων, έχοντας κρατήσει λιγότερα ή περισσότερα στοιχεία από την πρώτη του σύλληψη. Κι αυτό δεν συμβαίνει μόνο στο τραγούδι όλων των λαών του κόσμου. Συμβαίνει στη γλώσσα, την αρχιτεκτονική, τη γλυπτική, τη ζωγραφική κ.λπ. Πολλές βυζαντινές εκκλησίες χτίστηκαν πάνω στα θεμέλια αρχαίων ναών ενσωματώνοντας αρχιτεκτονικά μέλη στη δομή τους ή μεταβάλλοντάς τα σε διακοσμητικά στοιχεία. Όπως και πολλά σπουδαία τζαμιά βασίζονται σε πρότυπα βυζαντινών εκκλησιών. Ως γνωστόν, πολλοί από τους καλύτερους ζωγράφους της Δύσης έχουν αντλήσει την έμπνευση, τη θεματολογία, ακόμα και τις τεχνικές που χρησιμοποίησαν στο έργο τους από την τέχνη των ιθαγενών της Αφρικής, της Αμερικής κ.λπ. Το ίδιο εξακολουθεί μέχρι σήμερα να συμβαίνει με τις μουσικές και όχι μόνο. Ασφαλώς και υπάρχουν ζητήματα ηθικής τάξεως, δικαιωμάτων νομικής υφής, ακόμα και πολύ σοβαρότερα

ζητήματα που απορρέουν από την ασκούμενη εδώ και αιώνες ιμπεριαλιστική πολιτική της λεηλασίας και της υφαρπαγής, που στον σύγχρονο κόσμο πρέπει να μην αγνοούνται και να καταγγέλλονται. Και ο κάθε καλλιτέχνης, κατά «Καίσαρος Καίσαρι», οφείλει να κοινοποιεί τις εντοπισμένες επιρροές του. Αλλά, η παραγωγή του καλλιτεχνικού έργου δεν μπορεί να λειτουργεί σε συνθήκες αυστηρής απομόνωσης από το υλικό του ανθρωπογενούς και φυσικού περιβάλλοντος. Έχει, βέβαια, σημασία η θέση και ο ρόλος του «δανείου» στο νέο έργο, ο τρόπος αξιοποίησής του κ.λπ. Πώς, πόσο, πότε, πού και γιατί. Και βασικά, από το ποια είναι η «προστιθέμενη αξία» του καλλιτέχνη. Κανόνες, όμως, δεν υπάρχουν. Κάθε τι κρίνεται καλλιτεχνικά κατά περίπτωση. Και δεν ταυτίζεται απαραιτήτως η νομική διάσταση με την καλλιτεχνική. Ούτε η πολιτική, όσο κι αν αυτό μας στεναχωρεί. Ακόμα κι ένα έργο που είναι νομικά ή πολιτικά τρωτό, μπορεί καλλιτεχνικά να είναι αριστούργημα. Και, βέβαια, εάν αρχίζουμε να απορρίπτουμε τα σημαντικά καλλιτεχνικά έργα (στα οποία δεν περιλαμβάνω αυτά που προπαγανδίζουν το ρατσισμό, το φασισμό και οτιδήποτε προάγει τη βαρβαρότητα), εφορμώντας από τον χαρακτήρα του κάθε καλλιτέχνη που τα δημιουργεί, το πιθανότερο είναι ότι σχεδόν τίποτα δεν θα έμενε όρθιο. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι κάθε άνθρωπος, από τον πιο απλό μέχρι τον πιο πολύπλοκο, δεν διατηρεί το δικαίωμά του να απεχθάνεται το έργο ενός καλλιτέχνη που του την σπάει χοντρά με το χαρακτήρα, τις επιλογές, τις συμπεριφορές και τις αντιλήψεις του.

Με αυτά τα δεδομένα, η προσπάθεια να μειωθεί η καλλιτεχνική αξία του συνολικού έργου του Σαββόπουλου στη βάση της ύπαρξης θεμιτών ή αθέμιτων «δανείων» ή λόγω της «αποστασίας» του, είναι μάλλον άστοχη. Ακόμα κι αν ο Σαββόπουλος ήταν ο χειρότερος χαρακτήρας στον κόσμο, που νομίζω ότι δεν είναι, ένα πολύ σημαντικό μέρος από το έργο του αποτελείται από εξαιρετικά τραγούδια. Κι αυτό δεν μπορεί να αλλάξει ούτε με τις διακυμάνσεις των αντιλήψεων, ούτε με τους νέους καιρούς.

Το δικαίωμα στην κριτική

Από την πρώτη νότα μέχρι την τελευταία του «Φορτηγού» η πολιτική ήταν στην καρότσα του. Ακόμα και η πρόσφατη απόσυρση της αθώας «Συννεφούλας» από τα σχολικά βιβλία, το επιβεβαιώνει. Γι' αυτό, στην περίπτωση του Σαββόπουλου, λαμβάνοντας υπόψη όχι μόνο το περιεχόμενο των τραγουδιών του και τον τρόπο με τον οποίο λειτούργησαν μέσα στο ακροατήριο και τη συλλογική μνήμη, αλλά και τη στάση του ίδιου του τραγουδοποιού, είναι σχεδόν αδύνατο να διαχωρίσεις τον καλλιτέχνη και το έργο του από την πολιτική.

Ανεξάρτητα, όμως, απ' αυτό, κανένα δημόσιο πρόσωπο, και επαγγελματίες γι' αυτά που βρίσκονται σε ένα συνεχή ανοιχτό διάλογο με την κοινωνία, δεν εξαιρείται από την κριτική. Σε ένα κοινωνικό σύστημα που η ελευθερία της κριτικής είναι πολύ προβληματική, έως εικονική, οι φωνές για εξαίρεση από την κριτική κάποιων διακεκριμένων συμπολιτών μας δεν μπορεί να δικαιολογηθούν ούτε από υπερβολική αγάπη και ευγνωμοσύνη.

Διαφωνώντας με την καλλιτεχνική εκμηδένιση του τραγουδοποιού που επιχειρεί με ορισμένα συγκεκριμένα στοιχεία ο δημοσιογράφος και ακτιβιστής Γιάννης Ανδρουλιδάκης στο άρθρο του «Ο Σαββόπουλος είναι ένας άρρωστος κλέφτης», επειδή νομίζω ότι βλέπει δέντρα αλλά χάνει το δάσος, είμαι αντίθετος στην άποψη της Ναταλίας Χατζηαντωνίου, που επίσης επικαλούμενη ορισμένα λογικά επιχειρήματα με το άρθρο της «Κάτω τα χέρια από τον Σαββόπουλο!», καταλήγει στην απαίτηση να μην ασκείται καν κριτική στους σημαντικούς καλλιτέχνες! Η καλή δημοσιογράφος φαίνεται να μην λαμβάνει υπόψη της ότι στην εποχή μας ο Σαββόπουλος είναι από τους πρώτους που δίδαξαν την άσκηση κριτικής, και δη με τη μορφή του λίβελου, εναντίον καλλιτεχνών, θυμίζοντας την επιστολή που μου έστειλε προσωπικά, το 1982, για να δημοσιευτεί στο πρώτο τεύχος του περιοδικού «ντέφι», με την οποία καταδαφίζει τον Θάνο Μικρούτσικο ως «αντάξιο του ονόματός του»!

Στέλιος Ελληνιάδης

Το κόλλημα

Θεωρώ ότι ο Σαββόπουλος αδίκησε τον εαυτό του, αλλά δεν είναι ο πρώτος ούτε θα είναι ο τελευταίος. Η ζωή είναι δική του και την διαχειρίζεται όπως θέλει. Αλλά, προσωπικά, τον κρίνω όχι μόνο επειδή είναι δημόσιος παράγοντας, αλλά και γιατί ένα σημαντικό μέρος του έργου του, είναι εμφυτευμένο στην έλικα της ύπαρξής μου. Έχει εξατομικευτεί και δεν διαχωρίζεται από το είναι μου, σε σημείο που δεν μπορεί ούτε ο Σαββόπουλος να μου το πάρει πίσω. Είναι μέρος του soundtrack της ζωής μου. Θα το ακούω μέσα μου μέχρι να αποδημήσω. Συνδέεται με μερικά από τα καλύτερά μας χρόνια, τα πιο περιπετειώδη, τα πιο δυναμικά, τα πιο δημιουργικά, τα πιο αισιόδοξα. Τελικά, ο Σαββόπουλος απομακρύνθηκε από μας κι όχι εμείς από τον Σαββόπουλο. Γιατί εγώ έμεινα κολλημένος στη Συννεφούλα, το Βιετνάμ, τους μάγους, τη Ζωζώ, τη θεία Μάρω, το Κιλελέρ, τον πολιτευτή, την παράγκα, τον Καραγκιόζη, το μακρύ ζείμπέκικο, τη Μαύρη Θάλασσα, τα αεροπλάνα και τα βαπόρια, τον Καραϊσκάκη, τον Αριστοφάνη... Κι αυτό το κόλλημα δεν μου επιτρέπει να νιώσω «μαζί», ούτε για ένα δευτερόλεπτο ούτε για χάρη κανενός, με τον Αλαφούζο, τον Προτοσάλτε και τον Γεωργιάδη. Η σχέση μου με τον ορίτζιναλ Σαββόπουλο είναι πάρα πολύ πολύτιμη για να τη μαγαρίσω.

Του Γιάννη Αντωνόπουλου (johnantono.blogspot.gr)

χωρίς αλπούτσα

■ Τα τελευταία χρόνια βλέπω την κοινωνία, τη συλλογική συνείδηση, την ατομική στάση, να αλλάζουν γρήγορα, δραματικά, ριζικά και μόνιμα.

Λες και ξαφνικά ο χρόνος έκανε ένα άλμα και περάσαμε σε μια άλλη ιστορική περίοδο. Νοιώθω πως ζω σε μιαν άλλη ζωή. Μια ζωή που δεν έμαθα να τη ζω, αλλά να την αντιμάχομαι.

Και συχνά, νοιώθω μετέωρος και «αλλού». Λες και ξαφνικά όλα αυτά για το οποία πάλευα, αυτά που «ζούσα», φαντάζουν σαν μια ουτοπία, ένα κατασκεύασμα του μυαλού μου. Δεν είναι έτσι.

Ό,τι «όνειρο» κι αν ζούσα, αυτό που αντιπάλευα, το ξέρω με σιγουριά, πως ήταν η πραγματικότητα.

Μια σκληρή και απάνθρωπη πραγματικότητα. Σκλαβιά του νου και του κορμιού.

Ένας καπιταλισμός που αναδιοργανώνεται και ξεσαλώνει.

Όμως τούτος ο «μετεωρισμός» μου, δεν είναι το χειρότερο που βιώνω.

Για έναν ανεξήγητο λόγο, δεν είναι ο κύριος φόβος μου.

Αυτό που φοβάμαι πολύ, είναι μήπως αποδεχτώ τούτη την «πραγματικότητα», μήπως και αποδεχτώ τον ρεαλισμό της οπισθοδρόμησης, το συμβιβασμό με το «εφικτό» που δημιουργεί η εκάστοτε εξουσία, «αριστερή» ή «δεξιά». Και πιο πολύ απ' όλα, τρέμω στην ιδέα μήπως καταφέρουν και με κάνουν και ξεχάσω.

Φοβάμαι μήπως και ξεχάσω τις νίκες και τις ήττες όσων αγώνων αποφάσισα να δώσω, μήπως και αποκηρύξω όλα εκείνα τα «ηρωικά

Γράφει ο Σωκράτης Μαντζουράνης

Φοβάμαι...

και ανόητα» που μου έμαθαν να κρατιέμαι όρθιος και ανθρωπένιος.

Όλα εκείνα που έφεραν κοινωνικές κατακτήσεις, οι οποίες σήμερα έγιναν «αναγκαίες μεταρρυθμίσεις» για να πάρουμε τη δόση της υποτέλειας.

Φοβάμαι μήπως και ξεχάσω τους Αριστερούς που γνώρισα.

Αυτούς τους «καθημερινούς» Αριστερούς, τους περήφανους και ανυπότακτους απλούς αγωνιστές της ζωής, αυτούς που η προσωπική τους στάση ήταν «μάθημα» και όλος ο Μαρξισμός, όλες οι μαρξιστικές αναλύσεις χιλιάδων σπουδαγμένων και ειδικών.

Αυτών που κάθε μέρα, μουρμούριζαν με σφιγμένα δόντια:

- Δεν υπογράφω.

Και το τηρούσαν με κόστος ζωής.

Φοβάμαι μήπως ξεχάσω φίλους-συντρόφους-αδελφούς, μήπως και ξεχάσω το σφίξιμο των χεριών μας στις «αλυσίδες» περιφρούρησης έξω από τα εργοστάσια, έξω από τη ΜΕΤΚΑ, εκείνη τη μέρα που χάσαμε τη Σωτηρία μας. Μήπως τώρα που γίναν κι αυτοί τρανοί και εξουσία και ξεθώριασαν τα πανό που κρατούσαμε, φοβάμαι που μπερδεύουν τον «εχθρό» με τον «εταίρο», που μπερδεύουν εμένα με τον «Κούλη».

Φοβάμαι μη τυχόν και οι κατατρεγμένοι που κάποτε υπερασπιστήκαμε το δίκιο τους, όλοι οι κολασμένοι που ήταν χθες δίπλα μας, δύναμη και δικαίωσή μας, φοβάμαι μήπως η απόγνωση και η απογοήτευση που τους φέραμε τους σπρώξει στο πλευρό εκείνων που χρόνια τους εξαθλιώνουν.

Μήπως και το «θύμα», ψάξει να βρει τη σωτηρία του στο βιαστί του, απογοητευμένο από τον «σωτήρα» του.

Φοβάμαι πολύ, μήπως και δεν πήρα τα «μαθήματα» που μου δώρισε η ζωή, μήπως και το «όνειρο» της ψυχής, έγινε φρένο του μυαλού. Μήπως και αρνήθηκα να «μάθω», γιατί εγώ ήξερα, μήπως και αρνήθηκα να δώ καθαρά, γιατί μ' άρεσε αυτό που έβλεπα, μήπως και η «αλήθεια» μου, δεν ήταν η αλήθεια.

Φοβάμαι μήπως και τούτοι οι φόβοι μου δεν είναι τίποτα άλλο, παρά οι παρενέργειες τούτων των κατακλυσμιαίων αλλαγών στην κοινωνία, στον κόσμο, στο μυαλό και τη συνείδησή μας.

Ίσως πάλι να φταίει που νοιώθω λίγος να τους καταλάβω, αδύναμος να τους σταματήσω, πολύ μόνος για να τους αντιστρέψω.

Το μόνο που νομίζω πως με σώνει πια, είναι πως ακόμα αντέχω να αρνιέμαι να αποδεχτώ τούτες τις «αλλαγές», να πω «έτσι είναι».

Αρνιέμαι.

Και είναι αλήθεια δύσκολη τούτη η «άρνηση» όταν όσα έζησες είναι πιο πολλά απ' όσα σου μένουν ακόμα να ζήσεις.

Όταν βλέπεις όλα για όσα αγωνίστηκες, για όσα περηφανεύοσουν τόσα χρόνια, να τα κουρσεύουν τυχοδιώκτες, να τα ποδοπατούν σφετεριστές, να τα οικειοποιούνται ευτελείς αρχομανείς.

Τελικά, ένας είναι ο πραγματικός μου φόβος. Μήπως και οι φόβοι μου βγουν αληθινοί.

Δε θα γίνει έτσι.

Και το ξέρω.

Καλό καλοκαίρι...

■ εν τέλει

Χανιά: Αγώνας για τη διαφύλαξη της ιστορικής μνήμης

■ της Ελένης Πορτάλιου

Στο λόφο που υπήρξε το Καστέλι της παλιάς πόλης και δεσπόζει στο Ενετικό Λιμάνι των Χανίων βρίσκονται τα κτίρια των παλιών Στρατώνων και Φυλακών και το πρώην Στρατηγείο της 5ης Μεραρχίας, σε περιβάλλουσα έκταση 3.650 τ.μ. Πρόκειται για το «Μπαλκόνι των Χανίων», παλίμψη-

στο της ιστορικής μνήμης της πόλης, που εναποτίθεται σε αλλεπάλληλα στρώματα ιστορίας.

Το ιστορικό σύνολο δόθηκε το 1985 στο Πολυτεχνείο Κρήτης. Ο πρότανης κ. Διγαλάκης κίνησε διαδικασία εκμίσθωσης για 25 έτη σε ιδιωτική εταιρία, που θα το μετατρέψει σε πολυτελές ξενοδοχείο. Η διαδικασία είναι διάτρητη, όπως δηλώνουν οι κοσμήτορες της Σχολής ΜΠΙΔ καθ. Νικόλαος Τσουρβελούδης και ο κοσμήτορας της Σχολής ΜΗΧΟΠ καθ. Εμμανουήλ Μανούτσογλου.

Δεν υπήρξε απόφαση της Συγκλήτου, μόνο συνεδριάσεις ενημέρωσης που δεν συνεκλήθησαν από τον πρότανη. Δεν υπήρξε εκτίμηση της μισθωτικής αξίας των ακινήτων, ανακοινώθηκε στη Σύγκλητο μηνιαίο τίμημα εκμίσθωσης 6 ευρώ ανά τ.μ., ενώ παλαιότερη εκτίμηση άλλου κτιρίου του Πολυτεχνείου στο εμπορικό κέντρο όριζε την αξία του σε 21,80 ευρώ ανά τ.μ. Δεν αναφέρθηκε από τον πρότανη τόσο η αποτίμηση από το ΥΠΠΟΤ της ιστορικής αξίας ανάλογα με τη χρονολογία κατασκευής των 3 μνημειακών κτιρίων, που σημαίνει ότι εν τοις πράγματι προστατεύονται ή αν όχι πρέπει να κηρυχθούν διατηρητέα.

Οι κοσμήτορες ενίστανται και γι' αυτή καθεαυτή την αγοραία εκμετάλλευση των κτιρίων. Δεν διαφωνούν με την αξιοποίηση της περιουσίας «είναι αυτονόητο, όμως, ότι το Πολυτεχνείο έχει πρωτεύουσα υποχρέωση να εξασφαλίσει κατ' αρχήν τις αναγκαίες υποδομές για την εκπλήρωση εκπαιδευτικών, ερευνητικών και διοικητικών λειτουργιών του. Η διοίκησή του (...) οφείλει να αξιοποιήσει τους πραγματικούς πόρους του Ιδρύματος που είναι τα ερευνητικά προϊόντα/αποτελέσματα. (...) Η πολυετής ενασχόληση της διοίκησης με εκμίσθωση κτιρίων που δεν σχετίζονται με τους ανωτέρω λόγους απέχει από τον αιεφόρο αναπτυξιακό σχεδιασμό και αποπροσανατολίζει σε σχέση με τους κεντρικούς αναπτυξιακούς στόχους».

Σε κάθε περίπτωση το να προωθεί ένα Ανώτατο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα την ιδιωτικοποίηση / εμπορευματοποίηση ιστορικών μνημείων σε μια πόλη όπου η τουριστική ανάπτυξη κινδυνεύει να διασπαθίσει τον μνημειακό της πλούτο, παραδίδοντάς τον στην αγοραία εκμετάλλευση, αποτελεί προσχώρηση της εκπαίδευσης στην πιο ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική. Οι πόλεις υπάρχουν μέσα από τον δημόσιο χώρο, τα δημόσια κτίρια και την διάρκειά τους στην ιστορία. Αν αυτά παραδοθούν σε επιχειρηματίες του τουρισμού ή σε όποιες ανάλογες χρήσεις, οι έννοιες της ιστορίας, του δημόσιου και του κοινωνικού / συλλογικού βίου καθίστανται άστεγες και γι' αυτό ανυπόστατες.

Οι πολίτες των Χανίων, οι φοιτητές/τριες της πόλης καθώς και αρμόδιοι επιστημονικοί φορείς αντιδρούν και αγωνίζονται για να μην περάσουν οι πρυτανικοί σχεδιασμοί.

